

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A MANHATTAN
BILLIONAIRES NOVEL

Tempting Boss

LILIAN
MONROE

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

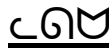
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CAZİP PATRON

MANHATTAN MİLYARDERLERİ
KİTAP 8

LILIAN MONROE

İÇİNDEKİLER

Ücretsiz Kısa Romanlar

1. [Deena](#)
2. [Callum](#)
3. [Deena](#)
4. [Deena](#)
5. [Callum](#)
6. [Deena](#)
7. [Callum](#)
8. [Deena](#)
9. [Deena](#)
10. [Callum](#)
11. [Deena](#)
12. [Callum](#)
13. [Deena](#)
14. [Deena](#)
15. [Callum](#)
16. [Deena](#)
17. [Deena](#)
18. [Callum](#)
19. [Deena](#)
20. [Deena](#)
21. [Callum](#)
22. [Deena](#)
23. [Callum](#)
24. [Deena](#)
25. [Deena](#)
26. [Callum](#)
27. [Deena](#)
28. [Callum](#)
29. [Deena](#)
30. [Deena](#)

31. [Callum](#)

32. [Deena](#)

33. [Deena](#)

34. [Callum](#)

35. [Deena](#)

36. [Callum](#)

37. [Callum](#)

38. [Deena](#)

39. [Deena](#)

[Epilog](#)

[Yeni bir kitap mı arıyorsunuz?](#)

1. [Fiona](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Lilian Monroe'nun diğer eserleri](#)

Telif hakkı © 2025 Lilian Monroe'ya aittir. Tüm hakları saklıdır.
Method and Madness Publishing PTY LTD tarafından yayınlanmıştır.
Posta Kutusu 186 Subiaco, WA, Avustralya, 6008

E-kitap ISBN: 978-1-923187-59-7

Bu kitabın hiçbir bölümü, inceleme amacıyla kullanılan kısa alıntılar dışında, yazarın önceden yazılı izni olmadan hiçbir biçimde veya yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

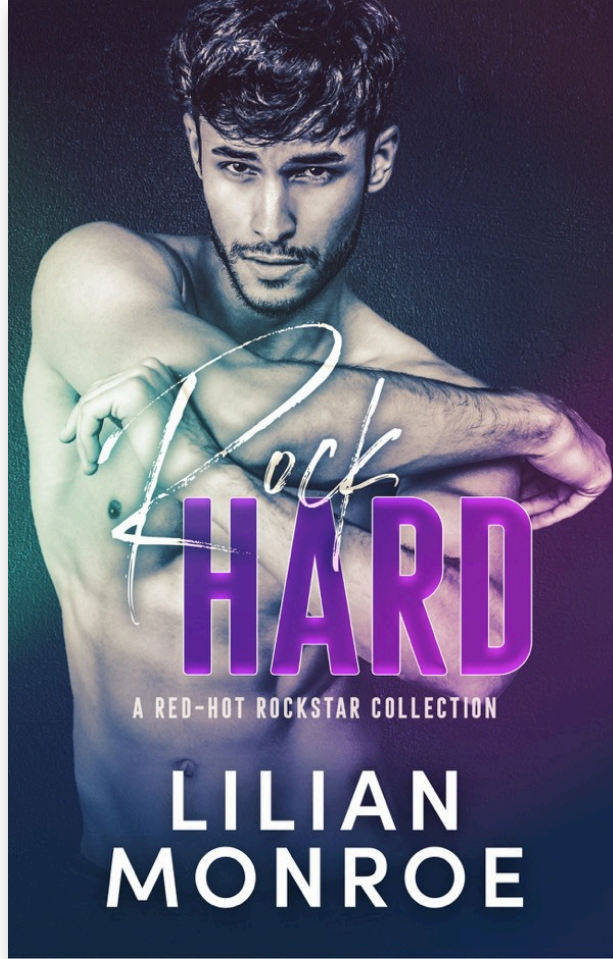
Gerçek kişilerle, yaşayan ya da ölü şeylerle, mekanlarla veya olaylarla olan benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak tasarımı Maria tarafından Steamy Designs'da yapılmıştır.
Düzenleme: Motif Edits ve PK Edits

ÜÇ KİTABI DOĞRUDAN E-POSTA KUTUNUZA ALMAK İSTER MİSİNİZ?
PEKİ YA SATILAMAYACAK KADAR ATEŞLİ ÜÇ ROCK YILDIZI AŞK HİKAYESİ?

Rock HARD SERİSİNİN TAMAMINI EDİNİN:

WWW.LILIANMONROE.COM/ROCKHARD

BİR DEENA

Cam duvarlı ofisine adımımı attığım ANDA Callum Frost'un birinci sınıf bir kontrol manyağı olduğunu anladım. Üzerindeki ütülü beyaz gömleği ve mükemmel dikilmiş pantolonu, saatlerce spor salonunda vakit geçirdiğini ve özel bir aşçıya erişimi olduğunu gösteriyordu. Hareketleri ölçülü ve etkiliydi. Saçları koyu renkli ve hafifçe dağınık, uçları kıvrılmış ama dağınık görünmeyecek kadar kısaydı. Hayır, saçları da bilinçli bir tercihti. Etrafındaki alan şimşek çakması öncesi hava gibi çatırdarken bile, hiçbir şeyi yerinden çıkmış gibi değildi. Yardımcıları telaşlandı. Başlarını eğdiler. Enerjisinin yoğunluğu odanın öbür ucundan bile tenimde ürpermeye neden oldu ve yine de daha da yaklaşmak zorunda kaldım.

Sol eli dizüstü bilgisayar klavyesindeydi, ekranında görüntülü görüşme açıktı, sağ eliyle telefonu kulağına tutmuştu ve bakışları, yanında duran, gözlerinde yaşlarla talihsiz bir kadına kilitlenmişti.

"O yeni seyahat koordinatörü nerede Allah aşkına?" Sesi odanın her tarafına, derin ve buyurgan bir şekilde yankılandı. O kişi bendim. İstemsizce de olsa, içimde bir tedirginlik hissettim.

"Yolda," diye yanıtladı kadın, sesi titreyerek. "Gelmemesi ihtimaline karşı yerine geçebilecek birini e-postayla bildirdim ve—"

"Ne dedin?" Bu iki kelime ağzından çıktığında havada bir tehlike parıltısı belirdi.

Miranda, "Bay Frost," dedi, "Biliyorum, tüm e-postalarımı kontrol etmek istiyorsunuz, ama bana biraz daha zaman tanırsanız, daha çok iş yapabilirim."

"Daha fazla esneklik mi, Miranda? Bunu uygun şekilde kullanabileceğini kanıtlasaydın sana daha fazla esneklik verirdim. Bana danışmadan toplantıları onayladığın için bu sabah takvimimi yeniden düzenlemek zorunda kaldım."

Gözlerimi kısıtım. Deli gibi bir mikro yönetici. Tahmin ettiğim gibiydi. Daha önce karşılaşmadığım bir şey değildi. Bunu önceden bilmek iyiydi, böylece kaçınılmaz olarak ortaya çıkacak olan hayal kırıklığını bastırabilirdim.

Miranda çenesini sıkarak ona baktı. "İnisiyatif göstermeye çalışıyordum."

Gözleri, zavallı Miranda'ya buz gibi sert bir şekilde bakıyordu. İleri adım atmaya kendimi zorladım ama bedenim buna izin vermedi.

Baskıcı bir evde büyümekle ilgili şöyle bir şey vardı: Küçük yaşlardan itibaren bana söylenenleri yapmam ve birinin karısı olmaktan başka bir şey hedeflemem için eğitildim; kendi gücümü ortaya koymak ve Callum Frost gibi adamlarla kafa kafaya mücadele etmek son derece acı vericiydi. Ama yine de gerektiğinde yaptım.

Neyse ki, sadece bu acil durumu çözmek için işe alınmıştım. Bugünden sonra onu bir daha asla görmeyeceğim ve zamanım için cömertçe ücretlendirilecektim. İşimi iyi yapıyordum ve ucuza gelmiyordum.

"Girişimcilik," diye yanıtladı Frost, kelimeyi ağzında yuvarlayarak. Callum Frost ismine yakışır bir şekilde davrandı; bakışları o kadar soğuktu ki, konuşurken nefesinin donduğuna yemin edebilirdim. "Girişimciliğiniz bunu düzeltmeyi de kapsadı mı, yoksa sadece zamanımı boşa harcamayı mı seviyorsunuz?"

"Artık dayanamıyorum," dedi Miranda. Gözyaşlarına karşı verdiği savaşı kaybetti. "İstifa ediyorum."

"Pekala," diye yanıtladı Frost, duygusuz bir şekilde. Bakışlarını bilgisayar ekranına çevirdi, Miranda ise yanımdan geçip gitti. Diğer adamlar çalışkan görünmeye devam ederken Frost, "Seni gün bitmeden Bangkok'tan çıkaracağız, Jack," diye bağırdı.

Ekrandaki adam, "Yarın mesai bitimine kadar Mexico City'ye varamazsam, anlaşmayı kaybedeceğiz," diye uyardı. "Buna ihtiyacımız var. Diaz benden başka kimseyle konuşmuyor."

"Üzerinde çalışıyorum." Callum kalın, koyu saçlarını eliyle düzeltti ve zavallı Miranda'yı işten kovarken masaya bıraktığı telefonu kaptı. "Hâlâ beklemedeyim," diye homurdandı ve telefonu masanın kenarına doğru fırlattı. "Kimse bana çalışan bir numara vermeyecek mi? Bir adamı uçağa bindirmek bu kadar zor mu?"

Bu benim için bir işaret gibiydi. Bir adım ileri attım ve sanki görünmez bir engeli aşmış gibiydim. Frost'un gözleri bana dikildi ve yıllarca süren mücadeleyle içime işlenmiş tüm cesareti kullanarak omurgamı dik tutmaya ve bakışlarımı sabit tutmaya çalıştım.

"Sen kimsin be?"

Onun havlamalarından artık bıkmıştım ve ısırmasından da korkmuyordum. Aramızdaki mesafeyi kapattım, hâlâ dönmekte olan telefonu kaptım ve aramayı sonlandırdım.

"Ne yapıyorsun?" Bu bir sorudan çok, itaat emriydi. Kendimi açıklamam gerektiğine dair bir talepti. Doğruldu, üzerimde yükseldi. Öfkesi fiziksel bir şeydi, her zerremde baskı yapıyor, yerimde durmak için mücadele etmemi sağlıyordu. "Güvenlik!"

Ondan uzak durdum; bu girişim sermayesi şirketinin başındaki adam olabilir ama benim başımda değildi. İşimi onun gibi adamlara boyun eğerek kurmamıştım. Aslında, bu işi kurabilmemin tek sebebi kendi ayaklarım üzerinde durmam ve kimsenin beni korkutmasına izin vermememdi.

Beni ben yapan şey buydu.

Ekrandaki adama, "Bay Reed," dedim, "kırk dakika sonra Singapur üzerinden LAX'e giden bir uçaktasınız. Los Angeles'ta gümrükten geçmeniz gerekecek, bu yüzden uçaktan indiğinizde sizi bekleyen öncelikli bir refakatçiniz olacak. Oradan, Mexico City'ye uçmak için bir saatten biraz fazla zamanınız var. Sizin için bir uçak kiraladım. Şoförünüz, sizi AICM'den doğrudan Bay Diaz'ın konutuna götürmek için bekleyeceğini az önce doğruladı. Luis çok iyi bir şoför. Sizi Diaz'ın konutuna anlaşmayı tamamlamak için zamanında ulaştıracak. Tam seyahat programını e-postanıza yaklaşık olarak şu kadar sürede alacaksınız—"

Ding!

Jack Reed gözlerini ekrandan ayırıp kucağına indirdi, sonra telefonunu kaldırdı. "Anladım," dedi.

Doğrulup solumdaki insan biçimli fırtınaya döndüm. Mizahsız bir gülümsemeyle cümlemi tamamladım: "—şimdi."

Frost bana dik dik baktı, göz bebekleri yoğun karın ürkütücü, soluk mavisi rengindeydi. "İsim." Sesi alçaktı ve bir cevap istiyordu.

Göz teması kurmak giderek imkansız hale geliyordu, ama yılmadım. Bunun yerine, bakışlarından kaçındım ve Bay Reed ile konuşmama devam ettim. "Eğer bagajınız varsa, Bangkok'ta bırakın," diye önerdim. "İşimde çok iyiyim, ama bu biraz sıkıntılı bir durum."

"Anlaşıldı," diye yanıtladı dizüstü bilgisayarın başındaki adam. Gözlerimi yakaladı. "Teşekkür ederim."

Gülümsedim ve bu sefer gülümsemem içtendi. "Bu benim işim."

Aralık ayı tatil karmaşasının ortasında iş insanlarını A noktasından B noktasına götürmek kolay bir iş değildi, ama ben bunu uzun zamandır yapıyordum. Planlarımın her biri başarılı olduğunda, kendime, işime ve yeteneklerime dair küçük bir gurur duyuyordum.

Bu noktaya kadar kendimi bir erkeğe bağlamadan ve bu süreçte kendimi küçültmeden gelmiş olmanın gururunu yaşıyorum.

Jack Reed telefonu kapattı ve odada sessizlik çöktü. Ceketimin altındaki beyaz gömleğimin manşetlerini düzeltmekle meşgul oldum, sonra da pantolonumun yumuşak yününü ellerimle okşadım. Bu benim çok pahalı olan tek takım elbisemdi; Callum Frost gibi adamlarla uyum sağlamam gerektiğinde giydiğim takım elbise. Huzursuzlandığımın farkında olarak omuzlarımı dikleştirdim ve adama doğru döndüm.

Gözleri buz gibi, solgun ve rahatsız edici bir şekilde bana dik dik bakıyordu. Yüz hatları usta bir heykeltıraşın hassasiyetiyle yontulmuştu; burnu uzun, dudakları dolgundu. Koyu kaşları, gözlerinin olağanüstü rengini daha da vurguluyordu. Son derece yakışıklı bir adamdı ve varlığının gücü, büyük bir çanın çalması gibi içimi ürpertti.

Yakışıklı erkeklere güvenmezdim. Ama bu özel olanın çekici olduğunu inkar edemezdim.

Yapabileceğim tek şey o duyguyu bastırmak, bastırmak, bastırmak ve etkilenmemiş gibi davranmaktı. "Deena Brand, hizmetinizdeyim," dedim avucumu beline doğru uzatarak. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bay Frost."

iki ARAMA

SAÇLARI kahverengi ve sarı tonlarında vahşi bir karmaşaydı, başının tepesinde yarı topuz yapılmıştı. Saç tutamları yüzünü çerçevesiyor, iri kahverengi gözlerini ve pembe, dolgun dudaklarını vurguluyordu. Bana bu kadar küstahça konuştukları için emmek, ısırarak ve cezalandırmak istediğim dudaklardı bunlar. Göğsümde bir sıcaklık yanıyordu, bir yanımda o kadar öfkeliydi ki nefes alamıyordum, diğer yanımda ise umutsuzca bir arzuyla doluydu.

Bu beni çok sarstı ve bu yüzden ona kırgınlık duydum. Duygularımın araya girmesinden, beklemediğim şeylerin olmasından nefret ediyordum.

Ve onu beklemiyordum. Varlığının yarattığı kaos ve ardından her şeyin sessizliğe bürünmesi. Gözlerinin masum bir kırışıyla meydan okuması.

Deena Brand, önceki seyahat koordinatörümüze benzemiyordu. Daha önce işe aldığım hiç kimseye benzemiyordu. Bana döndü, eli uzun bir süre aramızda asılı kaldı, sonra ben de elimi kaldırıp tokalaştım. Teninin tenime değmesiyle içimden geçen sarsıntıyı gizledim. Yumuşaktı, kemikleri inceydi ama tutuşu sıkıydı. Onu kendime daha da yaklaştırmak ve o dolgun dudaklarını yumuşatmak istedim. Ona yüzümden uzaklaşmasını ve bir daha asla geri gelmemesini söylemek istedim.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı?" diye tatlı bir sesle sordu.

Dizlerinin üzerine çöküp o iğrenç ağzıyla af dileyebilirdi. Bana teslim olabilirdi ve belki de, *belki de*, varlığının benimde uyandırdığı kaşıntıyı dindirebilirdi.

Bu duyguyu sevmedim. Sonuç olarak, onu da sevmedim.

"Yeterince iş yaptın," diye yanıtladım, minnettar olmam gerektiğini biliyordum. Eğer Jack Mexico City'ye zamanında ulaşmışsa, Deena yılın en büyük anlaşmasını tam zamanında gerçekleştirmişti; bu da takım için güzel bir tatil bonusu ve benim kendi servetimde de bir artış anlamına geliyordu.

Ama tenime yapışmış, yağ lekesi gibi duran öfkeyi bir türlü üzerimden atamıyordum. Kontrol elimden kaydığına, işler tam planladığım gibi gitmediğinde, felaket her an kapıda bekliyormuş gibi görüldüğünde hep böyle hissediyordum. Gergin ve huzursuzdum ve bu kadının gitmesi gerekiyordu.

Ya da ona altımda ihtiyacım vardı. Ama gözlerinin gölgelerinde gizlenen ince örtülü düşmanlığa bakılırsa bu pek olası görünmüyordu.

"Faturamı nereye göndereyim?" diye sordu. Gözleri kocaman ve masum bir ifadeyle açıldı ve bana bakmak için başını yana eğdi. Şu anda bile benimle alay ediyordu, ama odadaki başka hiç kimse bunu anlayamazdı. Bu saygısızlık, sadece bana özel bir hediye idi. "Miranda benim asıl iletişim noktamdı, ama şimdi..."

Asistanım işten ayrılmıştı, bu da demek oluyordu ki onun yerine yine yeni birini aramak zorunda kalacaktım. Üç ay içinde üçüncü asistanımdı. Sinir bozucu. Tahmin edilebilir. Yetenekli birini bulmak nasıl bu kadar zor olabilirdi? Mükemmellik talep ediyordum, ama iş roket bilimi değildi.

Çekmeceyi açıp bir kartvizit çıkardım. "Faturanızı bana gönderin."

Kartı alırken parmaklarıma dokunmamaya özen gösterdi ve kartı çantasına koyarken parmak uçlarında hafif bir titreme sezdiğimi sandım.

"Tamam. İyi günler, Bay Frost." Bana, sonra da ekibin geri kalanına başıyla selam verdi ve sonra gitti. Neyse ki.

ÜÇ DEENA

ÜÇ HAFTA SONRA, yeni yılın başlamasından sadece birkaç gün sonra, telefonum titredi. Ekranımda bilinmeyen bir numara belirdi.

BİLİNMEYEN

En kısa sürede Tokyo'ya gitmem gerekiyor.

Yastıklarına yaslandım ve saate baktım. Gece on birin üzerindeydi ve stüdyo dairemin penceresinin dışındaki dünya tamamen karanlık, kar ve soğuktu.

Telefon numarasını doğrulamaya gerek kalmadan onun olduğunu anladım. Callum Frost, mesajlaşırken de yüz yüze olduğu kadar sinir bozucuydu; talepkar, kibirli ve ayaklarını öpme fırsatı için ona teşekkür etmemi bekliyordu. Ama faturamı erken ödemişti. Bu nadir bir durumdu.

Genellikle, biri bana kartvizitini verdiğiğinde—özellikle faturalarını zamanında ödeyen biriye—iletişim bilgilerini telefonuma kaydederdim. Ama Frost'un girişim sermayesi şirketinden ödemeyi alır almaz, onu zihnimde potansiyel müşteri listemden sildim. Hala on yıla yakın düzenli ödeme yapmama rağmen azalmayan öğrenci kredilerimin altında eziliyordum ve bir müşteriyi geri çevirmeyi göze alamazdım. İşimi kurmak için kredi kartı borcu almıştım, sonra da hesaba katmadığım bazı yaşam masraflarını karşılamak için daha

fazla borçlanmışım ve bu borç kötü bir koku gibi üzerimde kalmıştı. Birkaç büyük müşteri daha edinirsem, kredi kartından kurtulup öğrenci kredilerine saldırabilirdim. Sonra para biriktirebilir ve belki bir gün emeklilik için bir kenara koyabilirdim. Bunu yapabilirdim—eğer karşıma çıkan her yeni müşteriden faydalanırsam.

Ancak özellikle Frost için çalışmak, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şekilde riskli geliyordu.

Telefonum tekrar titredi.

BİLİNMEYEN

Orada mısın

Ekranı gözlerimi kısarak bakarken istemsizce bir iç çekişte bulundum. Bu adamın ne kadar da yüz­süz olduğunu anladım. Ama hayatta her şeye sahip olmuş, zengin, yakışıklı beyaz bir adamdan başka ne bekleyebilirdim ki? Birini kardeşim, diğerini babam olarak büyüttüm; ayrıcalıklarının ne kadar derine işlediğini biliyordum. Ayrıcalıkları, tüm bahçenizi nükleer silahlarla yok etseniz bile çıkmaya devam eden istilacı bir yabancı ot gibiydi. Kurtulmak imkansızdı.

Belki de bu bir karakter kusuruydu, onu öylece geçiştiremiyordum. Belki de onun karşısında durduğum zamanki odadaki enerjinin, o kadar canlı hissetmenin, kendi ölümümü tadabiliyormuşum gibi bir duygunun anısıydı. Belki de yakışıklı, talepkar bir adam için aptaldım, ama onu engellemedim ve hayatıma devam etmedim. Parmaklarım telefon ekranında hızla hareket etti ve mesajına cevap verdim.

DEENA

Özür dilerim. Kimsiniz?

İstemsizce dudaklarım kıvrıldı, çünkü birbirimize hiç yakın olmasak da, New York şehrinin kendi küçük köşelerinde saklanmış iki neredeyse yabancı olsak da, mesajımı okuduğunda yüzüne saplanan sinir mızrağını hissedebiliyordum.

BİLİNMEYEN

Callum Frost

Sana kartımı verdim.

Gözlerimi o kadar çok çevirdim ki başım ağrıdı.

DEENA

Tabii ki. Bunu çerçeveletmem mi gerekiyordu?

Telefonum çalmaya başlayınca irkildim, korkudan ellerim titredi ama sesimi titrememeye zorladım. "Deena Brand konuşuyor."

Callum, sesi koyu ve boğuk bir tonda, "Bayan Brand," dedi. "Tüm müşterilerinize böyle mi davranıyorsunuz?"

"Sadece özel olanlar," diye karşılık verdim ve "özel" kelimesinin bir iltifat olmadığı açıktı.

"Beni Tokyo'ya götürebilir misiniz, götüremez misiniz?"

"İnsanları her zaman gece yarısına yakın saatlerde arayıp, emirlerinizi yerine getirmeleri için hemen harekete geçmelerini mi bekliyorsunuz?"

"Onlar da senin kadar ücret aldıklarında mı? Evet. Alırım." Sözleri derin ve alçak bir tonda çıktı ve tüm vücudumu ürpertti. Onu masasında oturmuş, telefonunu o kadar sıkı tutuyordu ki parmak boğumları bembeyaz olmuştu diye hayal ettim.

Callum Frost'un sinirlerini bozmaktan hoşlandığımı keşfettim. Şu anda onunla aynı odada olmak, o olağanüstü gözlerin üzerimde olması ve tenime çarpan o elektrik fırtınasının nasıl bir his olacağını merak ediyordum. Çaresizlikten, amansız hayatta kalma mücadelesinden başka bir şey hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Tokyo, Bayan Brand."

Bir ürperti daha bastırdım. Sesi edepsizdi. "Seni Tokyo'ya götürüp götüremeyeceğim iki şeye bağlı."

"Hangileri?"

"Bütçeniz ve iniş için ihtiyacınız olan süre."

"Sınırsız ve mümkün olan en kısa sürede."

Yatakta kıpırdandım ve komodinin üzerindeki dizüstü bilgisayarımı aldım. Kapağını kapatmamdan birkaç dakika önce Callum'un mesajı telefonuma düştü; on sekiz saatlik bir günün daha bittiğini söylüyordu. Kendi işime sahip olmayı seviyordum ama çok yorucuydu

ve yavaşlamaya lüksüm yoktu. Tökezlersem altımda hiçbir güvenlik ağı yoktu.

"Biraz bekleyin," diye mırıldandım, telefonu kulağıma ve omzuma dayayarak. "Dizüstü bilgisayarım yeni ısınıyor."

"Günümüzde dizüstü bilgisayarların ısınmaya ihtiyacı var mı?"

Ekranıma bakarken gözlerimi kıstım. "Benimki öyle." Kendi başına hareket eden, hantal eski bir cihazdı ama onu değiştirmek karşılayamayacağım bir masraftı. Ve daha fazla borçlanmak *istemiyordum*.

Mırıldandı, bu ses midemde sıcak bir dalgalanma yarattı. Sesinin beni tahrik etmesinden nefret ediyordum. Onunla ilgili herhangi bir şeyin beni tahrik etmesinden nefret ediyordum, çünkü o geride bıraktığım her şeyi temsil ediyordu. Onun gibi bir adamın baskısı altındaki bir hayattan kaçmış ve kendime bir şeyler inşa etmek için mücadele etmişim.

Peki neden beni boyun eğmeye ve itaat etmeye itti?

"Seni yatakta mı yakaladım?"

Birden irkildim. "Affedersiniz?"

"Hareket ettiğinde çarşafların hisirtisini duyabiliyorum."

"Çarşaflarımın hisirtisini dinlemeyi bırak, Frost," diye homurdandım.

Gülüşü koyu çikolata gibiydi, zengin ve enfes. "Denesem bile yapamazdım. Anlattıklarınızdan anladığım kadarıyla yalnızsınız."

Yanaklarım yanıyordu ve dizüstü bilgisayarımın ekranına yeniden odaklanmak için birkaç kez göz kırptım. "Bu seni ilgilendirmez."

"Bu doğru değil. İş yaptığım kişiler hakkında her şeyi bilmem gerekiyor."

Elbette yaptı.

"Burada sana iyilik yapan benim," diye tersledim. Milyonlarca insanın yaşadığı bu şehrin bir yerindeydi, bana hiç yakın değildi, bana dokunamazdı, ama sözleri yine de tenimde kayan, beni yerinde tutmak için sıkılaştan kadife halatlar gibiydi; onun değerlendirmesi için. Onun eğlencesi için. Bu hissi atmaya çalışarak omuz silkdim.

"Sizi araştırdım, biliyorsunuz," dedi.

"Ne kadar çok konuşursanız, size uçak bileti bulmam o kadar uzun sürer."

Tekrar güldü ve bu seferki ilk seferki kadar kasvetli değildi. "Size inanmıyorum. Bayan Brand, işinizi gözleriniz kapalı bile yapabilirsiniz. Kuzey Carolina'daki memleketini terk ettikten sonra büyük şehirde, sekiz yıldır kendi işini tek başına, hiçbir yardım ve destek almadan kuran bir kadınsınız."

Bu adamın beni internetten incelemesi düşüncesi midemi bulandırdı. Beni dehşete düşürdü... ama hepsi bu değildi. Acaba karşımda durduğumda bana baktığı gibi ekranına da bakmış mıydı? Ya da belki de duygusuz bir şekilde, kanserli tümör hücreleri arayan bir cerrah gibi, çevrimiçi varlığımdan her detayı çıkarmıştı.

Yerimde kıpırdandım, sonra donakaldım, her hareketimi dinlediğinin farkındaydım. Konuştuğumda sesim yapmacıktı. "Eğer para sorun değilse, sizi iki saat içinde özel jete bindirebilirim. Tokyo'ya indiğinizde yerel saat çarşamba sabah 5:40 olacak. Tarih çizgisini geçtiğiniz için bir gün kaybediyorsunuz. Yolculuğun başında ve sonunda şoföre ihtiyacınız olacak mı?"

"Lütfen," diye yanıtladı.

"Sizi nereden alacaklar?"

Bana Tribeca'da bir adres verdi.

"Araç sizi kırk dakika içinde alacak. İyi yolculuklar, Bay Frost."

"Sanırım artık birbirimize isimlerimizle hitap etmeye başladık, sence de öyle değil mi Deena?"

Adımın onun dilinden dökülmesi midemi kasıp kavurdu. Bacaklarımdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayıldı ve bacaklarımı birbirine sıkıştırabilmek için dizüstü bilgisayarımı bir kenara fırlattım.

"Bana Cal deyin."

Ben asla böyle bir şey yapmazdım. "Sizinle iş yapmak bir zevkti, Bay Frost," diye yanıtladım, sesim adını söylerken sertleşmişti. "Faturamı sabah göndereceğim. İyi geceler."

O cevap vermeden telefonu kapattım, sonra da stüdyomun karşı tarafındaki küçük iki kişilik kanepeye doğru fırlattım. Cihaz suni kürklü yastığının üzerinde sekti, yere düştü, sonra da minik yemek masamın altına kaydı. Çarşafı sıkıca kavradım, bacaklarımı yukarı çektim ve alnımı dizlerime bastırdım.

Gergin ve heyecanlıydım. Uzuvarım huzursuzdu ve Callum Frost'un sesi hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu. Karanlık, alçak

kahkahası. Adımı söyleme şekli. Her hareketimi dinlediğini bilmenin verdiği his.

Bundan nefret etmeliydim ama kalbim tekliyordu ve nefes alamıyordum.

Çok tahrik oldum.

Onunla bir daha asla konuşmayacaktım. Yanına bile yaklaşamazdım. Sağlığım için tehlikeliydi. Kaçtığım her şeydi o; beni kendi eğlencesi için düğüm düğüm edebileceğini düşünen, baskıcı, kontrolcü adam. Eski hayatımdan tırnaklarımla sıyrılıp, elde edebileceğim her türlü özgürlüğü kazanmak için işimi kurmuştum. Özgürlük *istiyordum* . Bağımsızlık, güvenlik ve hayatımı istediğim gibi yaşama özgürlüğü istiyordum.

Ama onu da istiyordum. O enerjinin ve yoğunluğun tamamını üzerimde istiyordum. Kulağıma kıkırdamasını, kıvranıp yalvarırken o büyük ellerinin bedenimde olmasını istiyordum. Dizlerimin üzerine çökmemi söylemesini ve çöktüğümde onun nasıl dağıldığını izlememi istiyordum ve bana girerken karanlık ve müstehcen sözler söylemesini istiyordum.

Tam bir felaket halindeydim ama karşı koyamadım. Elim pijamamın altına, zaten ıslak ve istekli olan iç çamaşıma kaydı. Göz kapaklarım titreyerek kapandı ve gördüğüm tek şey Callum'un yüzüydü.

Bu an benimle birlikte mezara gidecekti. Kimsenin bilmesine gerek yoktu, özellikle de onun. Eğer bir gün onun düşüncesinin sırtımı nasıl hızla gerdiğini ve dudaklarımdan nasıl bir inilti çıktığını öğrenirse, bunu asla unutamazdım.

DÖRT DEENA

Şubat ayının İLK HAFTASINDA , Frost'un firmasının bulunduğu cam kuleye, son dakika bir seyahat acil durumu için tekrar çağrıldım. Üç kişinin, önemli bir iş anlaşmasını sonuçlandırmak için önümüzdeki yirmi dört saat içinde New York'a ulaşması gerekiyordu ve üç farklı kıtadan geliyorlardı. Asansörden çıktığımda, kattaki telaşlı enerjiyi hemen hissettim. Kalem etekli bir kadın, yüksek topuklu ayakkabılarıyla sendeleyerek, elindeki sayfalar uçuşarak köşe ofise doğru ilerliyordu. Resepsiyon masası boştu. Orta düzey bir yönetici, daha genç bir adama bağıırıyordu; ikisi de yakındaki bir konferans odasındaki bilgisayar ekranına kaşlarını çatarak bakıyorlardı. Ofisteki zeki insanlar klavyelerinde tıkırtılar çıkararak meşgul görünmeye çalışıyorlardı.

Resepsiyon masasındaki kaseden bir nane şekeri aldım, etrafından dolaşarak birçok mırıldanan sesin geldiği yöne doğru Callum Frost'un ofisine doğru ilerledim.

Bugün, orman yeşili bol paçalı bir pantolon ve siyah bir balıkçı yaka kazak giymiştim. Yün trençkotum dizlerimin etrafında sallanıyor, en sevdiğim bez çantam ise omzumda asılı duruyordu. Neredeyse omuzlarıma kadar uzanan altın kaplama telkari küpeler takmışım; almamam gereken ama karşı koyamadığım bir lüks. Sıkıcı takım elbiseden daha iyi koruyacak güzel bir zırh. Başparmağımla

yüzüklerimden birini çevirdim, hareket avucumun içinde gizliydi; yardım çağrısı aldığım andan itibaren içimde biriken enerjiyi boşaltmak için kendime izin verdiğim tek zevk buydu.

Ocak ayı, tatillere hazırlık telaşından sonra benim için genellikle sakın bir ay olurdu ve geçimimi sağlamak için harcamalarımı kısmak zorunda kalmıştım. Bu iş bana birkaç haftalık nefes alma alanı sağlayacaktı, bu da işi kabul etmemin tek sebebiydi.

En azından kendime öyle söylüyordum. E-posta kutumda "Frost Venture Capital"i gördüğümde kalbimin hızla çarpmasını inkar edemezdim.

Seslerin çoğu Callum'un ofisinin dışındaki masalardan geliyordu ve birkaç kişi de benim geçtiğimi görmek için başını kaldırdı. Hepsini görmezden geldim, eskiden Miranda'nın adının yazılı olduğu boş masayı fark ettim. Masada kağıtlar ve aktif bir çalışma alanının kalıntıları yoktu, bu da henüz bir yedek asistan bulamadığı anlamına geliyordu - büyük bir sürpriz değil. Onunla çalışmanın ne kadar zor olduğunu biliyordum, üstelik ben onun için çalışmıyordum bile.

Callum'u büyük elleri masasının üzerinde, koyu saçlı başı bir sürü sayfanın üzerine eğilmiş halde buldum. Kalem etekli kadın da yakınlarda duruyordu, bir avucunda dizüstü bilgisayar dengede dururken diğer eliyle dokunmatik yüzeyde geziniyordu. "Bu öğleden sonra toplantıya gitmeniz için bir araba ayarladım..."

"Bana detayları gönderin. Takvimime eklemeden önce kontrol edeceğim."

"Hâlâ aşırı detaycılık sendromundan muzdaripsin, değil mi?" dedim kapıdan, onu hazırlıksız yakalamak isteyerek. Ama bakışlarının gücünü unutmuştum ve başını kaldırıp o buz gibi, yoğun bakışlar yüzüme değdiği anda sendeleyeyen ben oldum. Bunu gizlemek için kapı pervazına yaslandım ve ona tatsız bir gülümseme verdim. "Yine günü kurtarmaya geldim."

Kadın yanımdan hızla geçti, belli ki benim gelişimi aslanın ininden ayrılmak için mükemmel bir bahane olarak görmüştü.

Aslan dikleşti, gözlerini benden ayırmadı. "Benim için çalış. Hala düzgün bir asistan bulamadım ve geçen sefer beni çok etkilemiştin. Tam zamanlı, tam sosyal haklar. Fiyatını söyle."

Ha. Gel bakalım küçük ceylan. Tam buraya, güzel, parlak dışlerimin arasına yerleş .

Kapı çerçevesinden kendimi ittim ve homurdandım. "Hayır. Bunlar da ne?" Masasının üzerindeki kağıtları işaret ettim. Havayolları ve soförlü araç şirketlerinin tanıdık logolarını ve seyahat programlarını görebiliyordum.

Kaşlarını çatarak, "Ekibimi bu toplantıya getirmeye çalışıyorum," diye yanıtladı. "Birkaç uçak bileti rezervasyonu yapmak bu kadar zor olmamalı."

Onun hayal kırıklığı çok hoştu. Bu sefer gülümsemem daha kolay oldu ama yine ona bakma hatasını yaptım. Artık daha yakındık, o devasa koyu renkli ahşap masasının arkasında, ben ise masanın kısa ucunda. Aklım, beni aradığı geceye ve telefonu kapattığımızda ne yaptığımıza kaydı. Yanaklarım kızarıırken boynumda bir sıcaklık hissettim ve cildimin bu kadar kolay kızarmasına lanet ettim.

Özellikle bakışları yüzümde gezinirken ve gözleri hafifçe kısılırken. Gözlerimi tekrar bulduğunda, gözlerinde anlamlı bir ifade vardı. "Neden, Deena—"

"Bu zor bir durumdu," diye araya girdim, çantamdan bir dosya çıkarıp masasının üzerindeki dağınık kağıtların üzerine koyarken. "Havayolu şirketindeki bağlantılarımdan birinden onay bekliyorum, ancak Londra'daki iş arkadaşınızı bekleme listesine alarak bir uçuş ayarlayabiliriz. Belki mürettebatın yedek koltuklarından birinde oturmak zorunda kalabilirler, ama sanırım bu sizin için uygun olacaktır."

"Bu bana uyar," diye onayladı Callum. Bir şekilde bana daha da yaklaşmıştı. Doğrulup yarım adım geri çekildim, dengemi sağlamak için parmaklarım masasının kenarına değdi.

Hatırladığımdan daha uzun ve daha genişti. Zihnim onunla ilgili anılarımı çarpıtmış, ilk gördüğümde düşündüğüm kadar heybetli ve korkutucu olmadığına beni ikna etmişti. Nasıl olabilirdi ki? O da sadece bir insandı. Ama zihnim beni, Callum'un ki kadar etkileyici bir varlığa sahip birini daha önce hiç tanımadığım gerçeğinden korumaya çalışıyordu. Kokusu tıpkı aynıydı ve kokusu doğrudan beynime, doğrudan da vajinama gitti.

O gece kendime dokunmamalıydım. Yemin ederim, varlığının bende yarattığı etkiyi anlayabiliyordu. Bana bakışında, sesindeki şehvetli tonda her şey belliydi. "Benim için çalış."

"HAYIR."

"Neden?"

"Sana söylersem, duygularını incitebilirim."

"Deena," diye yalvardı ve aramızdaki mesafeyi kapattığında, uzaklaşmaya çalışırsam bacaklarımın beni taşıyacağına güvenemedim. "Birlikte harika şeyler yapabiliriz." Dudakları kıvrıldı ve bacaklarımın arasındaki boşluk daraldı. O ses ... Derin, zengin ve kadifemsiydi ve ona istediği her şeyi vermek istememe neden oluyordu. Daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle bir tepki vermemiştim. Daha önce *hiç kimseye* karşı. Güç genellikle beni karşı koymaya itiyordu, özellikle de insanlar bunu üzerimde uygulamaya çalıştığında. Ve Callum bunu yapıyordu. Otoritesini her küçük yüz ifadesi ve sesindeki ince ayarlamayla sergiliyordu. Çevresini kontrol eden bir adamdı.

İğrenmem gerekirdi ama tiksınmedim. Aksine, elektriklenmiş gibiydim. Bu işi kabul ettiğim için kendime lanet ettim.

"Sana ihtiyacım var," diye mırıldandı.

Ah, o sözleri başka bir bağlamda duymayı ne kadar çok isterdim. Callum Frost gibi bir adam önümde diz çöküp bana tapmak istediğini söylese nasıl hissederdim? Tüm ilgisinin, sevgisinin sahibi olmak ne kadar inanılmaz olurdu?

Ama onun tipini biliyordum—ve kendi tipimi de biliyordum. Zorba bir adamdı. İstediklerini, tam istediği gibi elde etmeye alışmıştı. Ben ise onun hayatını kolaylaştıracak kadar şanslı olup, o beni layık gördüğü sürece hayatta kalabilecek sıradan bir kadındım.

Onun yanında olmanın, onun büyüünden biraz olsun içmenin ne kadar güzel olacağını söyleyen o küçük ses, küçük yaşlardan itibaren en azını beklemeye ve bunun için kendisinden üstün olanlara şükretmeye eğitilmişti.

Bir daha asla.

Çocukluğumdan tırnaklarımla sıyrılıp, sıfırdan, sadece azimle kendi işimi kurmuştum. Zorlu mücadelelerle kazandığım

bağımsızlığımı asla bir erkeğe, özellikle de Callum Frost gibi büyüleyici birine teslim etmezdim.

"Ne istersen öderim," dedi ve gözlerindeki ifadeden bunu gerçekten kastettiğini anladım.

Tereddüt ettim. Sadece bir saniyeliğine, bir anlığına, ama ettim. Öğrenci kredilerim hâlâ üzerimde baskıcı ve küçülmeyen bir yük gibiydi. Neredeyse on yıldır ödüyordum ve nedense başladığımdan daha fazla borcum vardı. Eski bir elektrik faturası tahsilat aşamasındaydı. Kredi kartı borcum sırtımda bir maymun gibiydi. Ondan bunları ödeyecek kadar ve hatta biraz daha fazla para isteyebilirdim ve kabul ederdi. Biliyordum ki kabul ederdi.

Ama bu süreçte kendimi kaybederdim.

"Ben kimse için çalışmıyorum," dedim ona. "Sadece kendim için çalışıyorum."

Çenesini yukarı kaldırarak mırıldandı. "Bu bir çeşit feminist şey mi?"

"Bu bir gerçek, Frost. Londra uçuşunu onaylamak için bu evrakları imzalaman gerekiyor, sonra da seni rahat bırakabilirim." Masasının ortasında unutulmuş bir klasöre işaret ettim. Tüm bunları e-postayla göndermeli ve ofise gelmeyi reddetmeliydim. Ona bu kadar yakın olmak çok büyük bir riskti.

"Ya senin başımdan defolmanı istemezsem?" diye sordu alçak sesle. Gözlerim onun gözleriyle buluştu ve bakışlarında bir alay gördüm. Sesinin bende ne yaptığını biliyordu—muhtemelen yanaklarımdaki her bir kızarıklıktan bunu okuyabiliyordu—ve bunu bir silah gibi kullanıyordu.

"Ne isteyip istemediğinizin önemi yok," dedim. "Evrakları imzalayın ve işimi yapmama izin verin."

Öyle yaptı ve ben de dosyayı geri aldım. Frost'un ekibi için seyahat planlarının kesinleştiğine ve işe yaradığına dair onay alana kadar burada kalmayı planlamıştım, ama onun kokusundan başım dönüyordu ve aptalca bir şey yapmadan önce buradan ayrılmam gerekiyordu.

Onun için çalışmayı kabul etmek gibi. Ya da ona karşı bir çekim duyduğumu itiraf etmek gibi. Ya da ona içimde onun varlığını

hissetme düşüncesinin ne kadar çabuk aklıma geldiğini anlatmak gibi.

Asansör kapıları kapandığında bacaklarım titriyordu ve dudaklarımdan bir iç çekiş dökülürken aynalı duvara yığıldım.

Kendime söz verdim, bir dahaki sefere beni aradığında cevap vermeyeceğim. Kendime söz verdim, numarasını engelleyeceğim.

Ha. Evet, tabii ki.

Sekiz gün sonra sözümü tutmadım.

BEŞ ARAMA

ARAMA

Yaklaşan bir seyahat için iki çalışanımla birlikte yapacağım geziye dair detayları az önce gönderdim. Düzenlemeler hazır olduğunda incelemem için bana haber verin.

DEENA

Anladım. Buna başlamadan önce, ücretimin iki katına çıktığını bilmelisiniz.

ARAMA

Neden?

DEENA

Çünkü beni sinir ediyorsun ve senden kurtulmaya çalışıyorum.

Yatağında oturduğum yerde HOMURDANDIM , parmaklarım ekranda gezinirken mesajını tekrar tekrar okuyordum. Gece şehri kaplamıştı ve binaların parıldayan ışıklarına ve ötesindeki karanlık, simsiyah suya bakabilmek için perdelerimi açık bırakmışım. Deena'yı bir haftadan biraz fazla süredir görmemiştim—ofisimde o kadar güzel kızardığından beri. Onu özlemiştim, ki bu saçmaydı. Elbette özlediğim

o değildi. Bana verdiği hissi, kovalamanın, ihtiyaç duymanın ve istemenin heyecanını özlemiştim.

Yatak başlığına yaslanarak yazı yazdım.

ARAMA

İstediğin fiyatı belirle, Deena.

Saniyeler dakikalara dönüştü ve sonunda kendime homurdanmadan önce telefonumu altı kez elime aldım. Aptal gibi davranıyordum. O benim için bir iş yapıyordu. Başka bir şey değil.

Ama cihaz titrediğinde yine de komodinin üzerinden kaptım.

DEENA

Faturamla birlikte geçici seyahat programı da gönderildi.
Alındığı anda ödeme yapılması gerekmektedir.

Beklendiği gibi, e-postada iki ek dosya vardı. Dosyaları inceledim ve faturasını ödedim. Sonra tekrar telefonumu elime aldım.

ARAMA

Benim için çalışın.

Bu sefer cevabı neredeyse anında geldi.

DEENA

Hayır. ❤️

ARAMA

Neden?

DEENA

Hatırlatma gerekirse birkaç mesaj yukarı kaydırın.

Güldüm. Kendimi tutamadım. Başka hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı. Hiç kimse onun gibi direnmemişti. Ve mantıksız davrandığını düşünmeden edemedim. Ne isterse öderdim. İşinde iyiydi ve buna saygı duyuyordum. Onun gibi bir kadın için yönetici asistanlığı görevini üstlenmek çocuk oyuncağı olurdu. Önemli bir iş seyahati için hiçbir bağlantıyı kaçırmamak anlamına geliyorsa, tavrına katlanabilirdim.

"Onu istemenin tek sebebi bu değil ," diye fısıldadı bilincim, ama dinlemedim. Sesini hatırladığımda midemde oluşan zonklamayı ve onu aramak için telefonu elime almayı düşündüğümde parmaklarımın kıpırdamasını görmezden geldim.

Telefonumu bir kenara koydum ama uykuya dalmak çok uzun sürdü.

ŞAFAK VAKTI UFUKTA SESSİZ SEDASIZ SÖKTÜ ve ben çoktan ev ofisimdeki masamda oturmuş, ikinci fincan kahvemi bitiriyordum. Ekibimin yaklaşan teklifler için yazdığı e-postaların yarısını yeniden yazmış ve yeni geçici asistanımın hafta için düzenlediğı her takvim girişini iki kez kontrol etmiştim. "Aşırı mikro yönetim sendromu" kelimeleri, ilk duyduğumdan beri aklımdan çıkaramadığım, alaycı ve buğulu bir sesle zihnimde yankılanıyordu.

Deena beni çok sinirlendiriyordu. Durumlara el koyma şekli beni derinden rahatsız ediyordu. Özellikle kendi yanımda kontrolü bırakmaya alışkın değildim.

Ama yine de onu düşünmeyi bırakamıyordum.

"Cal Amca?"

Kapı aralığından küçük bir kafanın uzandığını gördüm; sarı saçları iki Fransız örgüsü şeklinde toplanmış ve uçları mavi kurdelelerle tutturulmuştu. Masamdan geriye çekilerek, beş yaşındaki yeğenim etraftayken her zaman ortaya çıkan kaygı hissini bir kenara bıraktım. Çok küçük ve savunmasızdı ve ben... bendim. Ona bir anlığına bile bakmaya yetkin değildim. "Ne oldu Lila?"

"Annem bu sabah krep yiyebileceğimi söyledi."

"Pankekler özel günler içindir." Ayağa kalktım ve masamın etrafında dolaştım.

"Senin böyle söyleyeceğini ve her günün özel olduğunu söyleyeceğini söyledi."

Bu, hayatımda duyduğum en büyük darbeydi ve kız kardeşim Erica bunu biliyordu. İçimden bir ah çektim, örgülerinden birinin

ucunu çektişirdim ve onu kollarımın arasına aldım. "Hadi bakalım, yavrum. Bakalım ihtiyacımız olan şey elimizde mi?"

"Yaşasın!" Bacaklarını belime doladı ve başını omzuma yasladı, ben yürürken parmaklarıyla pazularıma hafifçe vurdu.

Bir an sonra, Erica ve Lila benimle kalmaya geldiklerinde işe aldığım üç bakıcıdan biri köşeyi dönerek hızla geldi. Gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde aniden durdu. "Bay Frost, çok özür dilerim. Bir anlığına arkamı döndüm..."

"Endişelenme Mary," dedim. "Ben hallederim."

Dadı başını salladı ve ben yanından geçerken kenara çekildi. Merdivenlerden inip koridordan mutfağa doğru ilerlerken Lila, "Annem senin en güzel pankekleri yaptığını söyledi," dedi.

"Annen bu sabah çok şey söyledi." Çatı katındaki mutfağa girdim ve mutfak adasının yakın tarafındaki bar taburelerinden birinde oturan Erica'ya kaşlarını çatarak baktım.

Melek gibi gülümsedi bana. Ablamın parmakları başörtüsünün kenarına dokundu; kemoterapi saçlarını dökmeye başladığı andan itibaren ortaya çıkan sinirsel bir tikti bu. "O, içine bolca çikolata parçacığı koymayı seviyor. Ve biliyorum ki dolapta gerçek akçaağaç şurubu var, ondan da biraz yiyeceğiz."

"Efendim?" Aşçım Xavier, kolunun altında katlanmış yeniden kullanılabilir bir alışveriş çantasıyla kilerden çıktı. "Pankekleri hazırlamaya başlamamı ister misiniz?"

"Ben yaparım," dedim.

Başını salladı ve odadan çıktı, ben de un ve kabartma tozunu almak için kiler dolabını açtım. Arkamı dönüp kaşlarını çatan Erica'ya baktım ve çikolata parçalarını almak için geri döndüm.

"Erica, onun sadece karbonhidrat ve şekere ihtiyacı yok. Besin maddelerine de ihtiyacı var. Senin de öyle."

"Bana bir daha yeşil smoothie yaparsan, onu kafana dökerim."

Bana attığı ifadesiz bakışa sinirlenerek, her şeyin tadını bozduğunu bildiğim için pes ettim. Lila bar taburelerinden birine tırmandı ve ben de yanına oturmak için mutfak adasının etrafından dolaşım. Buzdolabından süt ve yumurta aldım. Yumurtaları ve kaseyi işaret ederek, "Bunları buraya kır," dedim.

Lila, istediğimi yaparken dilinin ucunu dışarı sarkıttı; ilk yumurtasıyla birlikte kabuğun yarısını, ikinci yumurtasıyla birlikte de birkaç parçasını suya attı.

"Hayret," dedi.

"Sorun değil," dedim ve un ile kabartma tozunu ölçmeden önce kabuk parçalarını sudan çıkardım. Lila'dan bunları ikinci bir kaseye boşaltmasını rica ettim, ben de yumurtaları çııptım.

Yeğenimin başının üzerinden kız kardeşimin gözleriyle karşılaştım. "Onkoloğun raporunu bu sabah okudum. Tedavi şeklinizden memnun değilim. Başka bir uzmandan ikinci bir görüş alacağım..."

"Cal," diye sözümü kesti kız kardeşim. "Bu sabah sadece krep yapalım. Lütfen?" Kabartma tozunu karıştırmaya çalışırken mutfağın diğer ucuna un saçan Lila'ya baktı. Dağınıklığı görünce göz kapağım seğirdi ama işimiz bitince temizleyebilirdim.

"Pekala," dedim. "Al evlat. Bunu da karıştır."

Lila bana gülümsedi ve benim katı kalbim yumuşadı.

Üçümüz mutfak adasında krep yedik, sonra Mary Lila'yı anaokuluna götürmeye geldi. İkisi de yanımıza gelir gelmez onu teknoloji kullanılmayan bir Montessori okuluna kaydettirmiştim ve bu şartlar altında Lila'nın alabileceği en iyi bakım olduğundan emindim, ama—

"Yüzünde sanki kontrolden çıkıyormuşsun gibi bir ifade var," dedi kız kardeşim.

Gözlerimi kırıştırdım ve onun bakışlarıyla karşılaştım. "Ben panik atak geçirmiyorum."

"Hı hı."

Dilimi şıklatarak, "Lila'nın gideceği anaokulunu düşünüyordum tam da," dedim.

"Mükemmel. Çok seviyor. Arkadaş edindi."

"Eğitim hedefleri biraz gevşek görünüyor ve siz ne yapıyorsunuz?"

Erica sandalyesinden kayarak kalktı ve vücudunun her yerinin ağrıdığını gösteren, artık tanıdık gelen bir inilti çıkardı. Lavabonun önünde durduğum yere doğru sürünerek geldi ve ellerini yanaklarıma koydu. "Bizim için yaptığın her şey için minnettar olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Sen benim kız kardeşimsin. Ne yapmam gerekiyordu, seni geri mi çevirecektim? İstedğin zaman buraya hoş geldin biliyorsun."

Hüzünlü bir gülümsemeye, "Bana bir şey olursa..." dedi.

"Bunu duymak istemiyorum," dedim, ondan uzaklaşarak. "Kan tahlilleriniz stabil. Her gün insanlar meme kanserini yeniyor."

Erica daha kararlı bir şekilde, "Bana bir şey olursa, Lila'ya sen bakmanı istiyorum" diye tekrarladı.

Donakaldım, boğazıma bir yumru takıldı. "Erica—"

"Cal, senden başka kimse yok."

"Trevor—"

"Teşhisim konulduktan sonra babası evi terk etti ve o zamandan beri de sorumluluk üstlenmeye hiç niyetlenmedi. Evli değildik ve velayet için seninle mücadele etmeyecek. Belki biraz para koparmaya çalışabilir ama senin bolca paran var. Ben öldükten sonra onunla ilgilenmeni istiyorum."

Yarı kurumuş krep hamuru lekeleriyle dolu metal kaseyi düşürdüğümde lavaboya çarparak ses çıkardı. "Ölmüyorsun Erica. Buna izin vermeyeceğim." Sesimin titrediğini görünce dehşete kapıldım ve Erica'nın bunu fark ettiğini biliyordum.

"Her şeyi kontrol edemezsin, Cal."

"İkinci bir görüş alacağım."

Kadın homurdandı. "Pekala. Kollarıma birkaç iğne daha saplanmasının ne zararı var ki?"

Bulaşıkları yıkamaya geri döndüm. Baş hizmetçim kapıdan iki kez geçmişti bile ve bunu yapmamdan rahatsız olduğunu biliyordum, ama kız kardeşim böyle saçmalıklar söylerken yerimde duramazdım. Kasenin paslanmaz çeliği parlayana kadar ovdum, sonra da damlayan suyu giderek büyüyen su birikintilerine damlattığım tezgâhın üzerine attım.

"Elbette ona bakacağım," diye yanıtladım sonunda. "Geriye kalan tek ailem siz ikinizsiniz."

Erica'nın eli kürek kemiklerimin arasına düştü. "Teşekkür ederim. Avukatım vasiyetimi hazırlıyor—bana öyle bakmayı bırak Cal. Bu sadece bir önlem. Hala bunun için mücadele ediyorum ve kazanmaya niyetliyim."

"Bu sabah söylediğin ilk mantıklı şey bu."

"Anne! Mary, okula geç kalmamak için gitmemiz gerektiğini söyledi." Lila bize doğru koşarken ikimiz de mutfak girişine döndük. Erica son hızla sarılmaya hazırlanırken ben irkildim. Ablam gülümsedi ve kızının başına bir öpücük kondurdu. Lila bana hızlıca sarıldı ve içimde tanıdık bir endişe çukuru açıldı.

En kötü senaryo *gerçekleşirse* ... Lila'ya bakabilecek miydim? Bu tür bir sorumluluk beni hasta hissettiriyordu. Çok küçüktü. Çok savunmasızdı. Bana çok şeyi hatırlatıyordu—

Hayır. Bunu düşünmüyordum. Bu sabah hiç düşünmedim.

Lila gittikten hemen sonra Erica, "Yatağa geri dönüyorum," dedi. Omuzları çökmüştü ve tedavinin ve kanserin ona verdiği zarar, vücudundaki her yorgun çizgiye yansımıştı.

"Bu akşam işten dönmeden önce bir şeyler ye," diye emrettim. "Az önce kreplerini tabağın üzerinde sağa sola ittin. Fark etmediğimi sanma."

Gülümsedi. "Seni seviyorum, Cal."

"İçinde en az bir vitamin olan bir şey seçmeye çalış," diye homurdandım.

Ablam kıkırdadı, ama bu, hastalanmadan önce ondan çıkan o neşeli, kahkaha dolu gülüşten çok uzaktı.

Öleceğinden endişeleniyordu. *Ben de* öleceğinden endişeleniyordum.

Eğer öyle yapsaydı... o küçük kızın sorumluluğu bana ait olurdu. Hayatı, güvenliği, geleceği—hepsi benim omuzlarımda olurdu. Bunu yapamazdım. Layık değildim, yeterince iyi değildim. Zaten bir kez başarısız olmuşum ve kendime bir daha başarısız olma şansı vermezdim. En kötü ihtimalle, Erica'nın isteklerine karşı gelir ve Lila için daha uygun bir vasi bulurdum.

Ama ben yapmazdım. Yapamazdım. Onun bakımının sağlanacağından kim emin olurdu? Başka kim doğru şekilde yapardı?

Kafam karmakarışık, çirkin düşüncelerle dolu bir şekilde işe gittim. Bütün gün gergin, sinirli ve huzursuz hissettim. Çalışanlarıma bağırdım ve potansiyel bir müşteriyle olan ilişkiyi mahvettim, ama ne kadar kaba davransam da, hislerimi düzeltmedi. Güneş batana kadar kendime duyduğum hayal kırıklığı doruk noktasına ulaştı.

Bana ihtiyacım olanı verebilecek, içimdeki sürekli kaşıntıyı giderebilecek, kavga etme isteğimi dindirebilecek tek bir kişi vardı. Telefonumu elime aldım ve Deena'nın numarasını buldum.

ALTI DEENA

Randevumdaki kişi bana yeni podcast'inden bahsederken PARMAKLARIM şARAP KADEHİNİN SAPINDA GEZİNDİ .

"Tamamen sohbet havasında geöecek, anlıyor musunuz? Biraz spor, biraz mizah. Bayılacağına eminim."

Bunu nereden bildiğine dair hiçbir fikrim yoktu; bana kendimle ilgili tek bir soru bile sormamıştı. "Eminim yapardım," diye zoraki bir gülümsemeyle cevap verdim, ana yemeklerimiz gelmeden önce ayrılırsam ne kadar kızacağını merak ediyordum. İkinci bir randevu olmayacağını zaten biliyordum.

Ama belki de ona bir şans vermiyordum. Belki de her zaman yaptığım şeyi yapıyordum; bir erkek en ufak bir ilgi gösterir göstermez etrafıma duvarlar örüyordum. Belki de kendimi sabote ediyordum.

Bir yudum daha şarap içtim ve konuşmanın tüm ağırlığını omuzlarımda taşıdım: "Şey, eee, ne tür mikrofonlar kullanıyorsunuz?"

"Harika bir soru, Diana—"

"Bu Deena."

"Ben de öyle dememiş miydim?" Kaşlarını çatarak başını salladı ve homurdandı. "Neyse, bu mikrofonları internetten aldık ama biliyorsun, ucuz bir USB mikrofon alamazsın, değil mi? Birileri dinleyecekse net bir sese sahip olmalısın..."

Bana doğru eğilip konuşmaya başladı ve sorduğum soruya pişman oldum. Ağzından çıkan tek bir kelime bile umurumda değildi. Başımı salladım, gülümsedim, şarabımdan bir yudum aldım ve hiçbir şey duymadım.

Bende bir sorun vardı. O iyi biriydi. Yakışıklıydı. Evet, sohbet konusunda çok iyi değildi ama—

"Bundan sonra senin evine mi yoksa benim evime mi gitmek istersin?"

Belli ki bu diyalogun kritik kısımlarını kaçırmıştım. Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım. "Özür dilerim?"

"Yemekten sonra. Sevişmeye hazırsın, değil mi? Yani, bu akşam yemeği yaklaşık iki yüz dolar tutacak. Eğer endişelendiğin buysa, ben ödeyeceğim."

Boğazımda yanan bir öfke hissi vardı. Bu adam kendini kim sanıyordu? Sadece yemeğin parasını ödedi diye bacaklarımı onun için açacağımı mı sanıyordu? *Adımı* bile bilmiyordu. Hiçbir ortak noktamız yoktu. Ona karşı hiçbir cinsel çekim duymuyordum bile, ama kabul etmiştim çünkü... çünkü...

Çünkü lanet olası Callum Frost yüzünden! Çünkü her aradığında, mesaj attığında veya bir şeyler istediğinde, içimdeki huzursuzluk hissi büyüyordu. Çünkü parmaklarım ve oyuncaklarım beni ancak belli bir yere kadar götürebiliyordu ve o son, çok keskin kenarı aşmak için üzerimde bir erkeğin ağırlığına ihtiyacım vardı.

Ama bu adam öyle değildi. O *denemeye* bile kalkışmamıştı.

O lanet olası adamı kafamdan atmak için sadece kaba, sıradan bir seks yeterli sanıyordum. Herhangi bir penis yeterli olurdu diye düşünmüştüm. Yanılmıştım. Bu randevuya gelmek bir hataydı. Parmaklarım şarap kadehinin sapını sıkıca kavradı ve onu doğrudan yüzüne fırlatmanın filmlerdeki gibi tatmin edici olup olmayacağını merak ettim.

Cevap vermek için ağzımı açtım ve sandalyemin arkasına astığım çantamın titrediğini hissettim.

Titreşimler beni duraksattı. Eğer olay çıkarırsam, randevumdaki kişi sinirlenebilirdi. Sinirlenirse, kaba davranabilirdi. Ondan *korkmuyordum* , ama kendi işimin sahibiydim ve birkaç sahte yorum

bana gerçekten zarar verebilirdi. Böyle bir adam, egosunu zedelediğim için hayatımı mahvetmekten hiç çekinmezdi.

Bu yüzden kafasını koparmak yerine çantamdan telefonumu çıkardım. Ekranda ismi okuyunca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Bunu almak zorundayım," dedim.

"Gerçekten mi?" diye itiraz etti randevumdaki kişi. "Şimdi mi?"

"İş," diye açıkladım sahte bir pişmanlıkla. "Uzun sürmez." Ama bu bana kalkıp çıkmak için bir bahane verecekti. Acil bir durum varmış gibi davranabilir, ona geri dönmeyeceğimi mesaj atabilir ve mesele kapanabilirdi. Ceketimi kolumun altına sıkıştırarak masaların arasından geçtim ve çıkışa doğru ilerledim.

"Ne istiyorsun?" diye sordum, cevap vermek için ekranı kaydırduğım anda.

"En sevdiğin müşterini böyle mi karşılıyorsun?" diye fısıldadı Callum alçak sesle kulağıma. Bir an durakladı, sonra sordu: "Akşamınızı mı bölüyorum?"

Randevumdaki kişiye özür dilercesine el sallamak için omzumu çevirip baktım ama gözleri telefonuna kilitlenmişti, bu yüzden tekrar döndüm ve kapıdan dışarı çıktım. "Evet," diye yalan söyledim. "Randevudayım."

Peki neden bunu söyleme ihtiyacı hissettim?

"Kimle?" Soru keskin bir soruydu ve Callum'un bir cevap beklediğini biliyordum.

Ona bir tane bile vermezdim. "Bu seni ilgilendirmez."

Sessizlik, hafif bir kahkahayla bozulana kadar anlam yüklüydü. "Telefonumu açtığına göre, o kadar da iyi bir randevu olamaz."

Yüzümü buruşturarak, restoranın saçaklarının altına büzülüp ceketimi kollarıma sıkıca sardım ve geçen trafiği izledim.

Bugün berbattı ve diğer günlerden çok da farklı değildi. Hayat bir angaryaydı ve çıkış yolu yoktu. Mart başıydı ve kışın son kalıntıları hala geceleri esiyordu. Bugünün erken saatlerinde, annem özellikle etkili bir duygusal manipölasyonla aradığında, dayanamayıp iki hafta sonra anne babamın otuz beşinci evlilik yıld dönümü partisi için memleketime uçak bileti almıştım ve tek teselli, yaz şehre gelene kadar tenimde biraz sıcaklık hissetmek olacaktı.

Ama şimdilik, sadece Callum'un sesiyle ısınarak soğukta duruyordum. Tehlikeli, çok tehlikeli bir durumdu. İçimdeki huzursuzluk arttı ve son üç ayda kendime yaşattığım tüm orgazmlar, bu adamın sesinin bende yarattığı hisle kıyaslandığında birdenbire çok soluk ve cansız görünmeye başladı.

Başım dertteydi ve bunun farkındaydım. Aramayı bitirmem gerekiyordu. Aptalca bir şey yapmadan önce bunu durdurmalıydım. Ama dilim dudaklarımı yalamak için dışarı fırladı ve telefonu kulağımdan uzaklaştıramadım. Sokağa doğru baktım. Metro istasyonuna yürümek en iyisi olurdu—yeraltına inmek bana telefondan kurtulmak için bir bahane verirdi.

Bacaklarım kıpırdamadı ama ağzım kıpırdadı. "Randevum harikaydı," diye karşılık verdim. "Başarılı bir podcast yayıncısı. Mikrofonlar hakkında her şeyi öğrendim."

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz irkildim, gözlerimi sıkıca kapattım ve düşüncelerimi toplamaya çalıştım. Beni aramıştı. Seyahat düzenlemeleri konusunda yardıma ihtiyacı vardı. Konuşmayı tekrar o yöne çevirmeliyim.

Callum alaycı bir şekilde, "Bir podcast yayıncısı!" diye bağırды. "Sevişirken bile sponsorlarından bahsetmek için duraklıyor mu acaba?"

Yanaklarım kızardı. "Ne istiyorsun, Frost?"

"Şu an ne *istediğim* önemli değil, ama *ihtiyacım olan* şey bir müşteriyi şehre getirmeme yardım etmeniz. Ama randevunuzu bölmek istemem. Eminim Bay Podcast ile ön sevişme benimle konuşmaktan daha iyidir."

Kıskanç ve huysuz bir ses tonuyla konuşuyordu ve bu zaten itici olmalıydı. Ama hiç görmediği bir adamı kıskanıyordu... sadece o adam benimle randevuda olduğu için. Aklım karıştı, çünkü aramızdaki bu yoğun, fırtınalı enerjiyi fark ettim—Callum da bunu hissediyordu.

İçimden bir zonklama geçti ve o keskin arzu, daha önce hiç olmadığı kadar şiddetli bir şekilde içimi yaktı.

Çok büyük sıkıntıdaydım.

Ve ben de durumu daha da kötüleştirmekten kendimi alamadım. "Kıskanıyor musun, Frost?" diye çıktım.

"Şu anda benimle konuşuyorsun, Deena. Telefon açar açmaz randevuna gittin. Anlattıklarına bakılırsa, sokakta duruyorsun. Zavallı Bay Podcast yapayalnız, değil mi?"

Yanaklarımdaki kızarıklık göğsüme kadar yayıldı. Tanrım, ne kadar sinir bozucu bir adamdı. Neden beni tahrik ediyordu? Neden kanım hızla akıyor ve midem ihtiyaçtan kasılıyordu?

"Gitmek zorundayım."

"Randevunun yanına mı dönelim?"

" *Evim* ," diye tısladım.

Homurdandı ve bir sandalyenin gıcırdamasını duydum. Arkasına yaslanmıştı. "Az önce sana gönderdiğim e-postaya bir bakar mısın?"

"Belki. Eğer cömert davranırsam, ki şu an değilim." Ayaklarım sonunda mesajı anladı ve metro istasyonuna doğru kaldırımda yürümeye başladım.

"Peki sen nasıl hissediyorsun, Deena? Hayal kırıklığına mı uğradın? Sinirli misin? *Memnun değil misin* ?"

Yukarıdakilerin hepsi. Yüzüme sert bir rüzgar esti ve keşke ceketimi giymek için vakit ayırmış olsaydım diye düşündüm. Metro girişi görünür hale gelir gelmez aceleyle, "Tanıdığım en profesyonellikten uzak adamsın," dedim. "Gitmem gerek."

"Eve vardığında beni ara."

"Ne? Hayır." Bunu neden yapayım ki? Neden benden bunu yapmamı *istesin* ? Başım dönüyordu, telefonuma kaşlarımı çatarak baktım ve aramayı sonlandırdım. İstasyona varmışım ki telefonum tekrar çaldı.

Telefonu açtığımda Frost, alçak ve tehlikeli bir uğultuyla, "Az önce telefonu yüzüme mi kapattın?" diye sordu.

Derin bir nefes aldım. O ses ... Alt tarafım ıslanmıştı, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki başım dönüyordu. Ve anladım ki, başka bir adam bu hissi asla tatmin edemezdi. Bu, sadece Callum Frost'un çözebileceği bir sorundu. Ve bu çok, çok kötüydü.

En üst basamakta durdum, bir elimle yer altına inen korkuluğu kavradım. "Hayır, telefonu yüzünüze kapatmadım. Konuşmamız bitmişti, bu yüzden aramayı sonlandırdım. Bu akşam e-postanıza bakacağım ve size yardımcı olup olamayacağımı bildireceğim. Anahtar kelime: *eğer* ."

"Eve vardığında beni ara," diye tekrarladı.

Direndim, göğsümdeki gerilim o kadar yoğundu ki kaburgalarımın çökeceğini hissediyordum. Bana söylediğini yapmak istemiyordum. Aramızda neler olup bittiğini anlamıyordum ama mesafemi korumam gerektiğini biliyordum.

Ve aynı zamanda her *yerim ağrıyordu* . Her tarafım, her yerim, aynı anda.

Ama yine de, homurdanıp "Pekala" dediğimde, Callum memnuniyetle mırıldandı ve içimdeki telaşlı, umutsuz enerjinin bir kısmı hafifledi. Telefonu kapatırken parmak uçlarımda karıncalanma hissettim, gerçeği itiraf etmek istemiyordum:

Onun bana söylediklerini yapmak iyi hissettirdi. Teslim olmak inanılmaz derecede iyi hissettirdi.

Neyse ki, dairemin kapısını açıp içeri girdiğimde aklım başıma gelmişti. Telefonumu çantamda bıraktım ve dizüstü bilgisayarımı açtım. Callum Frost ile bir sonraki iletişimim, başka erkeklerle olan buluşmalardan, telefon görüşmelerinden veya bana emir vermeye çalışmasından hoşlandığım gerçeğinden hiç bahsetmeyen, tamamen profesyonel bir e-posta aracılığıyla oldu.

Ama bu zayıf, kaçınmacı bir savunmaydı ve telefonu eline alıp bana bağarmaya başladığı anda çökecekti. Onu görmezden geleceğime dair kendime verdiğim sözden vazgeçmiştim.

Hayatımda bana bir nebze olsun heyecan veren tek şey oydu. Geri kalan her şey angarya, görev ve borçtu.

Saniyeler geçti, hiçbir yanıt gelmedi ve ben dairemde bir aşağı bir yukarı yürüyerek kendimi aptal ve salak hissediyordum. Kıskanmamıştı. Başka bir adamla randevuda olmam onu neden ilgilendirsin ki? Kendimi rezil etmişim. Bu garip ilişkimizde bir şeyler hisseden tek kişi bendim. Benimle oynuyordu, çünkü onun gibi erkekler böyle yapardı. Yakında Kuzey Carolina'daki evime dönecek ve ailemin beklentilerinin ağırlığıyla mücadele edecektim ve o zaman da kendimi başarısız hissedecektim. Gerilim, kaburgalarıma çelik bantlar gibi sıkışıyordu. Artık dayanamıyordum. Bu kadar aptal hissetmekten nefret ediyordum.

Sonra telefonum çaldı.

YEDİ ARAMA

BENİ ARAMADI ama seyahat detaylarını ve bir başka fahiş faturayı e-posta yoluyla gönderdi. E-postayı okudum, kaşlarımı çattım ve telefonu aldım.

Sesi biraz nefes nefese çıkmıştı ama yine de alaycı bir tondaydı. "Tahmin edeyim. Bazı değişiklikler yapmak istiyorsun, değil mi?"

"Eve geldiğinde beni aramadın, Deena," diye sitem ettim.

"Hayır," diye onayladı. "İlişkimizin bulanık bir hal aldığı ve bazı profesyonel sınırlar koymam gerektiğine karar verdim."

"Anlıyorum." Ayağa kalktım ve midemde büyüyen o burkucu arzuyu biraz olsun dindirmek için ofisimin duvarlarını saran pencerelere doğru yürüdüm. Onu dizime yatırıp küstahlığı için cezalandırmak istiyordum. "Randevunuz sizi kapınıza kadar bırakmadı mı?"

"Bakın, şuraya bakın?" dedi Deena. "Bu uygunsuz. Biz iş ortağıyız, Bay Frost."

"Ya seninle kavga etmekten hoşlanırsam?"

"Bunu terapi yoluyla araştırmanızı tavsiye ederim."

İçimden bir kahkaha attım. "Senin gibi kimse bu kadar karşı koyamaz. Bugün, özellikle de bugün, buna ihtiyacım var, tatlım." Dudaklarımı sıkıca kapattım çünkü çok fazla şey söylemişim. Tasma gevşemişti ve istemediğimden fazlasını ele vermişim. Acı verici bir

yoruma hazırlıklı olarak dişlerimi sıktım ve dışarıdaki soğuk geceye dik dik baktım.

Bir an sessiz kaldı. Tekrar konuştuğunda sesi farklıydı. Daha yumuşaktı. "Her şey yolunda mı?"

Gözlerimi sıkıca kapattım ve başparmağımla işaret parmağımla bastırdım. Alaycı ve küçümseyici bir tavır tercih ederdim. Telefonu yüzüme kapatmasını tercih ederdim.

Ama bu gerçekten doğru değildi, değil mi?

Her şey yolundaydı, ama her şey berbattı da. Ama bunu nasıl açıklayabilirdim? *Neden* açıklayayım ki? En iyisi duvarlar örüp herkesi dışarıda tutmak. Her sonucu kontrol altında tutmak, böylece felakete karşı önlem almak.

Ama her şeyi kontrol edemezdim, değil mi? Erica'nın kanserini kontrol edemezdim. Lila'nın günün her anındaki güvenliğini kontrol edemezdim. Deena'yı kontrol edemezdim.

Belki de bu yüzden ona gerçeği söylemek zorunda kaldım. "Kardeşim hasta. Meme kanseri."

"Ah," dedi Deena sessizce. "Çok üzgünüm."

"Bu değil—" Cümleyi ısırarak kestim, ne demeye çalıştığımdan emin değildim. Kalbim garip bir şekilde çarpıyordu ve ofisim boş ve yankılı geliyordu. Dünyada yalnızdım, kız kardeşimden, yeğenimden, çalışanlarımdan, geleceğimden sorumluydum... Bu yük bugün özellikle ağır geliyordu. Ve Deena, Deena'ydı. Sarsılmaz, inatçı ve bağımlılık yapıcı. Ona başka kimseye söylemeyeceğim bir şeyi söylemek iyi geldi.

"İyi durumda," diye bitirdim sonunda. "Kan tahlilleri iyi. Sadece..."

"Hiçbir garanti yok," diye bitirdi Deena sessizce.

"Kesinlikle."

"Bahse girerim bu seni çıldırtıyordur," diye ekledi, ses tonunda alaycı bir hava vardı.

Küçük servis arabasına doğru yürüdüm ve bir bardağa birkaç buz küpü attım. "Peki, bunun anlamı ne Bayan Brand?"

"Yine soyadlarına döndük," diye düşündü. "Seni sevmeye başladığını sanıyordum."

Ona karşı birçok şey hissetmeye başlamıştım; ona itiraf etmek istemediğim, hatta kendime bile itiraf etmek istemediğim şeylerdi

bunlar. Ama sesini duymak, gün boyu beni rahatsız eden gerginliğin bir kısmını hafifletti. "Soruyu cevaplamadın."

"Ben sadece sizin gibi bir adamın—"

"Bunu biraz daha aç, Brand. Benim gibi bir adam ne demek?"

"İşlerin belli bir şekilde yapılmasını bekleyen bir adam. İnsanların söylenenleri yapmasından hoşlanan bir adam."

Bardağıma birkaç yudum brendi dökerken, gülümseyerek mırıldandım. "İnsanların söylenenleri yapmasından hoşlanıyorum, Deena. Bir kerecik de olsa söylenenleri yapmanı istiyorum."

Sesimdeki ima dolu tonu açıkça görmezden geldi ve sorunumun özüne indi. "Doğru. Demek ki ciddi bir hastalıkla gelen belirsizlik ve kontrolsüzlükle başa çıkmak seni çıldırtmış olmalı." Alaycı ton sesinden kayboldu, ama yerini acıma duygusu almadı. Sadece anlayış vardı.

Onun empati duygusu beni sıcak bir battaniye gibi sardı. Kız kardeşimin durumunun gerçekliği birden aklıma geldi, ama bir saat öncesine göre o kadar her şeyi kapsayan ve umutsuz hissettirmiyordu. Telefonun diğer ucundaki Deena'nın sesi beni karanlığın derinliklerinden çıkarmıştı. Keşke burada olsaydı da parfümünün kokusunu içime çekebilseydim ve belinin kıvrımını hissedebilseydim. Ona daha fazlasını anlatmak istedim; örneğin, bulunduğum yere gelmek için ne kadar çok çalıştığımı ve onun benim için çalışmayı reddetmesinin beni ne kadar çıldırttığını. Çocukluğumu ve korkularımı anlatmak istedim, sadece onun kulağıma tekrar mırıldanmasını duymak için.

Aklımı tamamen kaybetmiştim.

O kıvranan duygu yığınının bir an önce uzaklaşmak için konuyu değiştirdim. "Üzerinizde ne var?"

"Don—"

"Bir podcast yayıncısıyla buluşmaya giderken birinin ne giydiğini merak ediyorum sadece."

Gülüşü kısık ve pişmanlık doluydu. "Kes şunu. Keşke sana bunu hiç söylemeseydim."

Ben de öyleydim, çünkü bana randevuya çıktığını söylediğinde içimi yakıp kavuran o kızgın kıskançlığın son kalıntıları hâlâ midemde köz gibi oturuyordu. Ama onları kurcalamak, ailemi düşünmekten

daha iyi geldi. "Ayakkabılarını tarif et." Randevusuna topuklu ayakkabı mı giymişti? Başka bir adam bacaklarına hayran kalsın, beline dokunsun, kalçalarını hayal etsin diye mi? Başka bir adam onu yatağında uzanmış hayal etsin diye mi? Başka bir adam onu orgazma ulaştırsın diye mi?

"Sen gerçekten tuhaf birisin. Eğer sana gönderdiğim seyahat düzenlemelerinden memnunsan—"

"Deena," diye yalvardım. "İşi bir kenara bırak ve benimle konuş." Koltuğa çöktüm ve şehre baktım. Bir yerlerdeydi, benimle telefonda konuşurken dairesinde dolaşıyordu. İçeceğimden bir yudum aldım, boğazımdan aşağı inerken hissettiğim yakıcı hissin tadını çıkardım.

Sessiz bir iç çekti ama duydum. Ofisime ilk girdiğinden beri hissetmediğim en büyük heyecanı yaşatan minik bir teslimiyetti bu. "Topuklu ayakkabı giydim," diye itiraf etti, "ama çıkardım. Siyah saten, ucu açık ayakkabılardı. Ayaklarımı mahvediyorlar ve keşke giymeseydim."

Onunla birlikte olmak istemişti. Bunu planlamıştı ve ben aradığımda çıkıp gitmişti. Kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Peki ya saçların?"

"Burada neler oluyor? Şu anda ne yapıyoruz?"

"Zihnimde bir resim canlandırmaya çalışıyorum."

"Sürekli beni kendi yanında çalıştırmaya çalışan adamdan," diye mırıldandı.

"Bundan vazgeçtim," diye yanıtladım. "Bununla yetineceğim."

Nefesi ağırlaştı ve kumaş hisirtisini duydum. Gözlerimi kapattım ve bir yudum daha aldım. Oturuyor ya da yatıyordu. Orada olsaydım, dizlerini ayırır ve ellerimi uyluklarının iç kısımlarında gezdirirdim. Titremelerini ve iç çekişlerini, sanki benim besin kaynağımymış gibi içerdim.

"Saçlarım açık. Kıvırdım."

Kıskançlığın bir başka mızrağı daha içime saplandı. Saçlarını hiç açık görmemiştim. O saç tutamlarını yumruğumun etrafına sarıp çekmenin nasıl bir his olacağını hayal ederek mırıldandım. Onun iç çekişini ve nefes nefese kalışını duymanın nasıl bir his olacağını düşündüm.

"Elbisem siyah. Sade, dizimin altına kadar uzanıyor ve bacağımı gösteren bir yırtmacı var." Sesi kısık bir mırıltıydı ama son kelimedede sesindeki titremeyi duydum. Kısa ve keskin bir nefes aldı, sonra daha sakın bir sesle tekrar konuştu. "Yıllar önce ikinci el olarak aldığım bir deri ceketle giydim."

"Peki elbisenin altında ne var?" diye sordum, sesim o kadar alçaktı ki duyabildiğine şaşırdım.

Nefes alışverişi hızlandı ve yutkunmasını duydum. "Bu çok yanlış," diye fısıldadı. "Bunu yapmamalıyız."

Kalbim hızla çarpıyordu ve brendi bardağımı kenara bırakıp avucumun topuğunu zonklayan penisime bastırdım. "Biliyorum." Sesim sert ve hırıltılıydı.

"Eğer böyle devam edersek, bir daha asla sizinle çalışmam. Sizi müşteri listemden silmek zorunda kalacağım."

Bir saat önce bile biri bana, birlikte çalıştığım en iyi seyahat koordinatörünü birkaç dakikalık telefon seks için feda edeceğimi söyleseydi, gülerdim. Elbette bunu asla yapmazdım. İşimin önüne hiçbir şey geçemezdi, çünkü hayatımda gerçekten başarılı olduğum tek alan oydu.

Ama Deena nefes nefese ve muhtaç bir haldeydi ve tam da ihtiyacım olan uyuşturucuydu. "En son ne zaman kendine dokundun, Deena?" Sesim değişti ve kalınlaştı, nefesi kesildiğinde ise hoşuna gittiğini anladım.

Ve yalan söyleyemezdim; ben de hoşuma gitti. Bu dik başlı, inatçı kadının bana boyun eğmesi düşüncesi hoşuma gitti. Dairesinde yalnız başına, sesim onu çıldırttığı için bacaklarını birbirine kenetlemiş olması düşüncesi hoşuma gitti. Emrettiğimde kendine dokunması. İzin verdiğimde orgazm olması.

"Söyle bana."

"Bugün," diye fısıldadı. "Randevumdan önce."

"Onunla birlikte olmayı mı planlıyordun?"

"Ben—ben bilmiyorum."

"Gerçek bu, sevgilim."

"Evet. Ta ki onunla tanışana kadar. Sonra fikrimi değiştirdim."

"Şu anda kendine dokunuyor musun?"

Bir an sessiz kaldı, sonra fısıldayarak, "Evet," dedi.

"Söyle bana."

"Sana ne söyleyeyim?"

"Bana kendini nasıl okşadığını anlat."

Nefes alışverişim hızlandı. Kanım kulaklarımda gümbür gümbür akarken avucumu penisime bastırdım. Sonra Deena sessizce, "Külotumun üzerinden. Yatağında sırt üstü yatıyorum," dedi.

"Keşke ben de orada olsaydım, değil mi?"

"Hayır. Evet. Hayır."

Gözlerimi kapatarak kıkırdadım. "Parmaklarını iç çamaşırının içine sok ve ne kadar ıslak olduğunu söyle."

Dilimde onun utancını tadabiliyordum, nasıl direndiğini hissedebiliyordum. Sonra bir hışırtı oldu. Ağır bir nefes. İçimden bir ürperti geçti; pes ediyordu.

O kadar çok ağrıyordu ki, dizlerime kadar sızlıyordu.

Sesi bana yeni bir nabız atışı daha gönderdi. "İçine kayacak kadar ıslak."

"Aferin kızım," diye mırıldandım ve sözlerim karşısında nefesinin kesildiğini duydum. Deena'nın bulmacasının bir parçası daha yerine oturdu ve ben de mırıldandım. İnatçı ve şımarıktı, sürekli laf yetiştiriyordu ama aynı zamanda övülmeyi de seviyordu. Ne kadar mükemmel, iyi ve tatlı olduğunu söylenmesini seviyordu. Ve gerçekten de mükemmel, iyi ve *tatlıydı*.

"Seni gördüğüm andan beri seni istiyorum," diye itiraf ettim. "İçeri girip beni aptal yerine koyduğundan beri. Keşke parmaklarından senin tadını yalayabilseydim."

"Cal—"

"Kendine dokunmaya devam et ve beni ne kadar tahrik ettiğini düşün. Seni ne kadar çok istediğimi, Deena. Sen benim için inlerken sana penisimi yedirmek istiyorum."

"Peki, bunu senin için yapacağımı nereden çıkardın?" diye sordu. Sert görünmeye çalışıyordu ama nefes nefese kalmıştı.

"Çünkü sana diz çökmeni ve emmeni söyleyeceğim, tatlım, ve itaat etmek çok iyi hissettirecek. Ağzının ne kadar mükemmel hissettirdiğini ve beni ne kadar çıldırttığını anlatacağım. Parmaklarımı o güzel, vahşi saçlarına dolayacağım ve seni ne kadar çok istediğimi hissettireceğim."

O inledi. Ben de parmaklarımı penisimin etrafına kenetleyip gözlerimi kapattım.

"Yaklaştın mı canım?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Bir dahaki sefere başka bir adamla buluşmaya gittiğinde, aklında ben olacağım."

Bu bir soru değildi, ama yine de cevap verdi. "Evet."

"Eve vardığınızda beni aramanızı söyledüğimde, arayacaksınız."

İç çekişi tam bir rahatlamaydı. "Evet."

"Hadi bakalım, Deena. Benim penisimin içinde olmasını istediğinde çıkardığın o güzel sesleri duymak istiyorum."

Yaptı—ve beklediğimden çok daha iyiydi. Çaresiz, muhtaç ve mükemmel bir şekilde adımı inledi. Başım dönüyordu, nefesimi verdim, elim hâlâ kıyafetlerimin kumaşının üzerinden penisimi kavramıştı.

Nefesleri zor ve hızlıydı. Eğer burada olsaydı, içine girer ve beni başka bir orgazma kadar sürmesine izin verirdim. Bunun için çabalamasını sağlardım, çünkü kolay kolay pes etmeyen bir kadındı. Benim olana kadar onu becerirdim. Benden nefret ettiğini unutana kadar. Bildiği tek kelimeler evet, lütfen ve daha fazlası olana kadar. Eğer burada olsaydı—

"Aman Tanrım." Deena'nın sesi titredi. Ve sonra hat kesildi.

SEKİZ DEENA

TELEFONU KAPATTIM, tamamen kapatmak için acele ettim, sonra yataktan kalktım. Bacaklarım titriyordu ve külotum baldırlarımdaydı, bu yüzden birkaç adım sendeledim ve yere yığıldım. Yarım hıçkırma, yarım iç çekme sesi çıktı ağızımdan ve kendimi dizlerimin üzerine doğrulttum.

Az önce neler olmuştu? Bunu neden yapmıştım?

Dizüstü bilgisayarım bip sesi çıkardı. Ellerim ve dizlerim üzerinde sürünerek bilgisayarı koltuk minderinin üzerine bıraktığım kanepeye gittim. Callum bana bir e-posta göndermişti: *Telefonunu aç* .

İşaret parmağımla klavyeye hafifçe vurdum: *Hayır* . Sonra dizüstü bilgisayarın kapağını sertçe kapattım ve bilgisayarı koltukların arasındaki yarığa sıkıştırdım, sanki bu durumu düzeltecekmiş gibi.

Ne yapmıştım ben? *Ne yapmıştım ben ?*

Duş almam gerekiyordu. Beyin nakline ihtiyacım vardı.

Kanepe kenarına doğru sürünerek kendimi dengeledim ve iç çamaşırlarımın yere düşmesine izin verdim. Onu çıkardım ve elbisemi yırtarak çıkardım, her bir dikiş hassas vücudumda çok acıtıyordu. Sonra sendeleyerek duşa gittim ve musluğu buz gibi soğuğa ayarladım ve iki kere düşünmeden içeri girdim.

Suyun şoku nefesimi kesti. Çenemi eğdim ve suyun başımdan aşağı, vücuduma akmasına izin verdim. Bir anda her yerim tüylerim

diken diken oldu, ama ciğerlerime biraz hava çekmekten başka bir şey yapamamak uzun anlar aldı. Dışlarım soğuktan birbirine çarptığında, musluğu ittim ve ısınmama izin verdim. Bir süre sonra nihayet derin bir nefes alabildim ve kendime gerçeği itiraf etmek zorunda kaldım.

Bu, hayatımda yaptığım en ateşli şeydi.
Ve bunu tekrar yapmak istedim.

Ertesi gün telefonumu açar açmaz Callum Frost'u ENGELLEDİM ve e-posta gelen kutumda mesajlarını doğrudan kilitli, gizli bir klasöre gönderecek bir kural belirledim.

İyi bir müşteri ve harika bir gelir kaynağıydı, ama dün gecedен sonra ona yaklaşmamın imkanı yoktu.

Kendimi tamamen müşteri bulma ve pazarlama çalışmalarına adadım. Kasım ayında oğlunu dünyaya getiren arkadaşım Alba'yı aradım. Bebek mutluluğuyla adeta bir baloncuk içindeydi ve onu bu kadar mutlu duymak kalbimi ısıttı.

Onun sahip olduklarını istemiyordum. Bir erkeğe bağlı kalmak, yalınayak ve hamile bir şekilde onun mutfağında olmak istemiyordum. Kendi hayatımı ve işimi istiyordum. Bağımsızlığımı.

Ama o mutluydu ve bu beni de mutlu etti. Belki de, küçük ve garip bir şekilde, biraz kıskanmama neden oldu.

Ama bu, hayatımın gidişatını değiştirmeye yetmezdi. Callum Frost'un numarasının engelini kaldırmak gibi kötü kararlar almamı sağlayacak kadar da yetmezdi.

İki hafta boyunca canla başla çalıştım, ama hesabımdan bir sonraki borç ödemesi çekildiğinde, cebimde bin dolardan az para kalmıştı. Faturalarımı ödediğimi, işi büyütme için elimden gelen her şeyi yaptığımı bilmek ve yine de maaştan maaşa yaşamının belirsizliğini hissetmekten daha moral bozucu bir şey yoktu.

Kuzey Karolina, Charlotte'a uçmak için uçağa binme vakti GELDİĞİNDE , hassas ve savunmasız hissediyordum. Arı kovanına isteyerek adım atmak için ideal bir ruh hali değildi bu. Annem ve babam yerel kulüplerinde otuz beşinci evlilik yıld dönümü partisi veriyorlardı ve herkes orada olacaktı. Lise sevgilimden ayrıldığımda iyi bir hayat için en iyi şansımı kaçırdığımı düşünen herkes. Kendi geçimimi sağlamak istememden dolayı beni aptal, garip ve utanç verici bulan herkes. Kendimi gelecek olanlara hazırladım.

Ama kendimi yeterince hazırlamadım.

Araç kiralama gişesine doğru yarı yolda tanıdık bir yüz gördüm. Kardeşim Brooks, solmuş kot pantolonunun ceplerinde elleriyle bekliyordu; beni görünce yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Benden yarım kafa daha uzundu ve belli ki spor salonu alışkanlığından vazgeçmemişti, ama bira göbeğinin başlangıcını görebiliyordum. Evlilik hayatı ona iyi gelmiş olmalıydı.

Ben büfeye varmadan önce beni durdurdu ve kolunu omzuma doladı. "Hey, Deena."

"Burada ne yapıyorsun?"

"Havaalanından seni almaya gelen birini böyle mi karşılıyorsun?" Boynuma bir kolunu doladı ve beni çok sıkı, kardeşçe bir kucaklamayla kendine çekti, parmak boğumlarını saç derime sürttü.

Çıglık attım ve ondan kurtulana kadar pençelerimle onu tırmaladım. "Ne halt ediyorsun Brooks! Artık küçük çocuklar değiliz."

Güldü. "Üç yıl ortadan kaybolduktan sonra bile hala aynı mızımız herif, ha?"

"Araba kiralayacağım," dedim, gözlerimi ona dikerek.

"Annem seni arabayla götürmemi söyledi."

Ona bakarken gözlerim faltaşı gibi açıldı. "Üç yıl ortadan kaybolduktan sonra hâlâ annemin emirlerini yerine getiriyorsun, ha?"

Brooks dilini şıklattı ve küçük bavulumu elimden kaptı. "Hadi Deena, akşam yemeğine geç kalacağız."

Öfkemden köpürerek, büyük abimin yanında ayaklarımı yere vurarak yürüdüm. Şimdi gitmek ve daha sonra kiralık araba almak ya da hafta sonu boyunca taksi ve araç paylaşım hizmetleriyle idare etmek daha kolaydı.

"Stacey nasıl? Çocuklar nasıl?"

"Riley bir dişini kaybetti ve onu diş perisine bıraktı, ama dün gece odasına gizlice girdiğimi gördü, yani gerçek ortaya çıktı." Bana yan gözle baktı. "Stace kabul etmiyor ama o kadar kızgın ki sanırım boşanmayı düşünüyor."

İstemsizce, içimden hafif bir kıkırdama çıktı. Baldızımı severdim. Okulda arkadaşlık ve o, evlilik ve çocuk sahibi olmaktan daha fazlasını istememle asla dalga geçmemişti, oysa kendisi de tam olarak bunu arzuluyordu. Brooks'tan asla boşanmazdı. Sadece buna inanmadığı için değil, aynı zamanda birbirlerine delicesine aşık oldukları için de.

Avucumun içi gibi bildiğim yollardan geçtik ve anne babamın mahallesine girerken yavaşladık. Brooks direksiyonu tek eliyle tutuyor, dirseğini açık pencere çerçevesine yaslamıştı. Tanıdık manzaralar ve kokular, Manhattan'daki tüm hayatımın bir rüya olduğunu hissettirdi bana.

"İşler nasıl gidiyor?" diye sordu Brooks, anne babamızın sokağına girdiğimizde. Kendisi ve Stacey üç kapı ötede oturuyorlardı ama yine de annemle babamın evinin önüne park ediyordu. Babamın yeni bir arabası vardı, güzel evin önünde çok yakışan, pırıl pırıl lüks bir SUV.

Kardeşıme ifadesiz bir bakış attım. Ailemden hiç kimse benim hırslarımla en ufak bir ilgi göstermemişti. Üniversiteye gitmek istemem saçmaydı. Diplomam anlamsızdı. Bekar olduğum için başarısızdım. Kardeşıme veya başkasına, ihtiyaç duyduklarından daha fazla bilgi vererek bana saldırmak için malzeme vermeyecektim. "İşimin nasıl gittiği seni neden ilgilendiriyor?"

Bana kaşlarını çattı. "Biliyor musun, kibar olsan ölmezsin."

"Bundan pek emin değilim," diye mırıldandım, öfkem kabarmıştı. Bunu söylemesi kolaydı, çünkü o büyürken ben, annem ve tüm teyzelerimiz ona yemek servis etmiş, ev işlerini yapmıştık. Onun için medeni olmak, kibar olmak demekti. Benim için medeni olmak ise kendimi başkalarının ideal kalıplarına uydurmak demekti.

"Tanrım, Deena. Aslında seni görmeyi dört gözle bekliyordum, ta ki senin tam bir cadı olduğunu hatırlayana kadar."

İçim yanıyordu ve arabadan iner inmez kapısını sertçe kapattım. Hafta sonu harika bir başlangıç yapmıştı.

Ve durum daha da iyiye gitti.

Evin ön kapısı açıldı ve annem orada duruyordu; saçları kusursuzca yapılmış, soluk sarı pantolonu, ütülü beyaz kolsuz tişörtüyle uyumluydu. Ellerini beline koydu ve *homurdandı* . "Deena, New York'ta saç fırçası satılmıyor mu?"

"Seni de görmek güzel, anne."

"Önemli değil," dedi, Brooks'un görür görmez saldırdığı dağınık topuza doğru ellerini sallayarak. "Eminim Annabelle partiden önce seni araya sıkıştırabilir."

"Annabelle'in kafamın yanına yaklaşmasına izin vermeyeceğim," diye uyardım.

"Sana giyeceğin bir elbise de aldım, o yüzden hiç endişelenme," dedi annem, sözlerimi duymazdan gelerek. Ellerini omuzlarıma koydu, beni baştan aşağı süzdü ve iç çekti. Sonra kardeşime döndü ve yüzünde kocaman, ıslıl ıslıl bir gülümseme belirdi. "Bunu yaptığın için çok tatlısın Brooks. Deena için havaalanına gitmenin zahmetli olduğunu biliyorum."

Sözler bana zarar veremezdi. Buna izin vermezdim. Boğazımdaki yakıcı duygu yumağını yuttum ve kardeşime baktım.

Bakışları önce bana, sonra annemize kaydı. "Sorun değil," dedi. "Yemek hazır mı?"

"Tam sana bir tabak yemek hazırlayacaktım. Deena, sen mutfağa gidip yemeğini hazırlarken Brooks da bavulunu içeri getirsin. Sen eski odanda kalacaksın."

Eski odam artık *benim* odam değildi. Üniversiteye gitmek için ayrıldığım anda onu misafir odasına çevirmişlerdi. Bu, evlerinin artık benim evim olmadığına dair açık bir mesajdı. Seçimimi yapmıştım ve yanlış seçim yapmıştım.

"Evet, efendim," diye homurdandım, içimde bastırılmış ergenlik bunalımı ve son on yıldır kaçtığım tüm birikmiş acıyla dolu bir halde.

Annem ve babam, kırmızı tuğladan yapılmış ve görkemli bir sütunlu girişi olan beş bin metrekarelik bir evde yaşıyorlardı. Koyu mavi panjurlar pencereleri çerçeveliyordu; olgun, yapraklı ağaçlar ve mükemmel şekilde bakımlı çalılar, araba yolundan ön kapıya kadar uzanan yolu süslüyordu.

Boğazım düğümlendi.

Bu basamaklardan aceleyle çıkarken kadınların koşmadığı söylendiğini hatırladım. Çocukken defalarca kaçacakmış gibi yaparak kapıyı çarptığımı hatırladım. Bu sefer, baş parmağım dökme demir kapı kolundaki mandalı bastırduğunda, sanki başka birinin evinin kapısını açıyormuş gibi hissettim.

Annem, ben buraya taşındığımdan beri geçen yıllar içinde duvar kağıdı sevgisinden vazgeçmemişti. Alt katın tamamının duvarlarının alt yarısı beyaz ahşap panellerle kaplıydı, giriş holünün üst yarısı ise gümüş renkli çiçek motifli bir duvar kağıdıyla döşenmişti. Sağımda, gösterişli pervazları bembeyaz boyanmış, duvarları koyu mavi duvar kağıdıyla kaplı resmi oturma odası açılıyordu. Mavi renk, kanepelerin ve Türk halılarının zengin kırmızı tonlarını vurguluyordu.

Şöminenin üzerinde zar zor görünen Brooks ve Stacey'nin fotoğrafına göz kırptım—fotoğraflarda benden eser yoktu, ama bu büyük bir sürpriz değildi—sonra beni mutfağa götürecek koridora yöneldim. Annem buradaki duvarların renklerini değiştirmişti; koridor ve yemek odası boyunca koyu hardal sarısı bir renk kullanmıştı. Yemek odası, gençliğim boyunca iki kez yenilediği devasa mutfağa açılıyordu.

Annem, resmi oturma odasının temasına uygun olarak lacivert dolaplar ve bembeyaz mermerle mutfağı yeniden dekore etmişti. Mutfak adasının üzerinde, folyoyla kaplı bir fırın tepsisinin yanında tabaklar üst üste dizilmişti. Folyoyu soyarken buhar yükseldi ve annemin yemeklerinin kokusu bir sürü anıyı daha canlandırdı. Hepsi kötü anılar değildi elbette; yıllarca onun eteklerine yapışmış, her zaman istediği kızı olmaya çalışmışım.

"Maryanne, sen misin?" diye seslendi babam.

"Sadece ben, baba," diye seslendim mutfaktan çıkıp onu çalışma odasında bulmak için. Tanıdık koyu maun kitaplıklar onu çerçeveliyordu; kalın, aynı renkteki çalışma masasının arkasında oturmuş, başını kağıtların üzerine eğmişti. Saçları dökülüyordu, hâlâ sahip olduğu beyaz saçların arasından kafa derisinin benekleri görünüyordu. Son üç yılda bir ara babam yaşlanmıştı.

Kapı eşiğinde durduğumda başını kaldırdı. "Deena! Buradasın."

"Buradayım," diye teyit ettim.

"Annen nerede?"

"Brooks'la dışarıda," dedim içeri girerken. Masasının kesinde boş bir bardak duruyordu, kristalin üzerine elmas şekilleri işlenmişti. Yarı erimiş buz küplerinin arasına bir dilim limon yerleştirilmişti. Annemin ieeğini doldurmasını istediğini tahmin ettim ve otomatik pilot modunda bardağı kaptım. "Ben alırım."

"Teşekkürler canım," dedi ve uzanıp çenemi öptü.

Mutfağa doğru yarı yolda olduğumda, geride bırakmaya çalıştığım role bu kadar kolayca geri döndüğüm için kendime lanet ettim. Babam neden kendi tatlı çayını dolduramıyordu? Üç yıldır grmediğı tek kızına neden kalkıp sarılamıyordu ki?

"Tamam," dedi annem, ellerini babamın bardağına doğru sallayarak. "Brooksy'nin tabağı nerede?"

"Henüz fırsat bulamadım," dedim bardağı kaldırarak açıklama yaparken.

Annem gözlerini devirerek dilini şıklattı. Küçücük bir ifadeydi ama bana yumruk yemiş gibi geldi. Hala onun için yeterince iyi değildim. Asla da olamayacaktım.

Kızarmış tavuğun üzerindeki folyoyu çıkarırken, kardeşimin akşam yemeğı için bir parça kesmeye hazırlanırken gözlerimden yaşlar szlmeye başladı.

"Deena, o bacağı seviyor," diye hatırlattı annem babamın ikisini doldururken.

"Pekala," dedim, ona tercih ettiğı et parçasını vermek için yerimi değiştirerek. Bunu bile doğru yapamadım.

"Buzdolabında patates salatası var," dedi ve mutfaktan babamın çalışma odasına doğru zarıf ilerledi.

Kendimi toparlamak için derin, titrek bir nefes aldım. Samalıyordum. Sadece bir hafta sonuydu ve sonra normal hayatıma dönecektim. Burada olmak her nefeste kırık cam parçaları soluyormuş gibi hissettirse de, bunu başarabilirdim. Kardeşimin yemeğini tabağa koyarken, duvarlarımı rdm. Bu insanlar ailemdi, ama gerçek beni tanımıyorlardı. Benim hakkımda ne isterlerse dşnebilirlerdi; bu benim değerimi değiştirmezdi. İşimi ve hayatımı istediğim gibi kurmuştum ve başarılarımla gurur duyuyordum.

Üniversite başvurumun onaylandığı ve aileme başvurduğumu söyleme cesaretini topladığım on sekiz yaşımdaki kadar yalnız

hissediordum. Beni tebrik etmemişlerdi. Bunun yerine, erkek kardeşim burs alırken benim burs alamayacağımı söylemişlerdi.

On üç yaşındayken, koçumun katılmamı istediği rekabetçi ligin çok fazla sorumluluk gerektirdiğini ve kardeşimin ders dışı aktivitelerine gitmesi için arabaya ihtiyacı olduğunu öğrendiğimde hissettiğim kadar yalnız hissettim.

Altı yaşındayken, abim dışarı çıkıp yolun sonundaki orman parkını keşfederken ben içeride kalıp aptal bebeklerle oynamak zorunda kaldığım zamanki gibi yalnız hissettim.

Annem içeri geri geldi, kardeşimin tabağını elimden aldı, biraz daha et ekledi ve beni uzaklaştırdıktan sonra en sevdiği çocuğunu beslemek için aceleyle dışarı çıktı.

Mutfak dolaplarına yaslandım ve ona kadar saydım ama faydası olmadı. Hâlâ endişeli, yalnız ve incinmiş hissediyordum. Hiçbir yere uyum sağlayamayacak bir ucube gibi hissediyordum ve bu kadar önem verdiğim için kendime kızıyordum. Yetişkin bir kadındım ve annemin nasıl biri olduğunu biliyordum. Yine de, parmaklarını şıklatarak ya da yan bakış atarak bıçağı nasıl saplayacağını çok iyi biliyordu.

"Deena, çok şişmanlamışsın. New York sana iyi gelmemiş."

Sıçradım ve yukarı baktığımda annemin mutfığa girerken bana kaşlarını çatarak baktığını gördüm. "Anne," diye itiraz ettim. "Hadi ama. En azından güzel bir hafta sonu geçirmeye *çalışabilir* miyiz?"

"Sadece söylüyorum," dedi gözleri kocaman açılmış bir şekilde. "Bu kadar sinirlenmeye gerek yok. Kalçalarının büyüklüğüne bak! Aldığım elbisenin sana uyup uymayacağından emin değilim. Bir beden büyük mü aldın?"

Kalçalarım tamamen normaldi ve onun yorumlarını asla, *asla* ciddiye almazdım.

Ama içten içe yanıyordum . Boğazımın arkasından göğsümün ortasına kadar her yer yanıyordu. Omuzlarımın içe doğru çöktüğünü hissettim ve kendimi zorlayarak onları tekrar dışarı çıkarmak zorunda kaldım.

"Al," dedi annem, tabağı bana uzatarak. Tabakta birkaç lifli tavuk parçası ve beş altı tane yeşil fasulye vardı.

"Bu ne?"

"Akşam yemeği. Git Brooks'un yanına otur, yalnız kalmasın."

Patates salatası kasesindeki kaşığa uzandım ve annem bana onaylamayan bir bakışla baktı. Uçak gerçekten de sihirli bir zaman makinesi olduğu ve görünüşe göre on altı yaşında bir kıza dönüştüğüm için, istediğimden iki kat daha fazla patates salatası aldım ve ona alaycı bir gülümseme gönderdim.

Onun yanında kendimden nefret ediyordum ve bunu engelleyemiyordum.

"Hiç değışmemişsin," dedi. Bu bir iltifat değildi.

Kendimden utanarak mutfaktan hışımla çıktım ve Brooks'un karşısına oturdum. Babam her zamanki gibi masanın başına oturdu, tabağı çoktan orada bırakılmıştı. Annem kardeşime bir içecek, kendine de birkaç parça kuş yemi getirdi. Kardeşim anneme diş perisi fiyaskosunu anlatırken ben de yemeğimi yedim; bir kez olsun kimsenin bana kendimle ilgili bir şey sormamasına sevindim.

Yemeğimizi bitirir bitirmez, kapı zili çaldı ve hemen ardından Stacey'nin sesi duyuldu: "Merhaba!"

"İçerideyiz!" diye yanıtladı Brooks.

Stacey içeri girerken annem ayağa kalktı ve baldızım onu tekrar aşığı çağırdı. "İyiyiz. Maçtan dönerken yemek yedik." Yanında iki çocuğu da vardı; Corey beyzbol kıyafetleriyle, Riley ise kabarık pembe bir elbise giymiş, dişlerindeki boşluğu gururla göstererek gülümsüyordu. Sağ elinde bir hediye çantası taşıyordu.

"Kazandın mı?" diye sordu babam Corey'ye.

Yeğenim gülümsedi. "Evet!"

"İşte benim oğlum," dedi babam sırtarak.

Öyle rahat söyledi ki. Kendi babamdan bile hiç duymadığım gurur dolu sözlerdi bunlar. Dudaklarıma zoraki bir gülümseme yerleştirdim, baldızım beni selamladı ve sarıldı, saçımın rengine ve üzerimdeki kıyafete hayranlığını dile getirdi.

"Sen her zaman çok şık giyinirdin," dedi Stacey. "Buradayken bana bir makyaj yapman gerekecek. Sahip olduğum her şey çok eski moda görünüyor."

"Kulaklarına öyle bir şey yapma sakın," diye araya girdi babam, belirgin bir tiksintiyle piercinglerimi işaret ederek. Kulak memelerimde çift piercing ve sol kulağımın üst kısmında bir helix

piercingim vardı. Çok da çığır açıcı bir Şey değildi ama annemin ve Stacey'nin taktığı basit incilerden daha fazlasıydı.

"Ah, Beau," dedi Stacey gülerek ve kolunu babamın omzuna attı. "Moda konusunda tavsiyeye ihtiyacım olursa, sana sormayacağım," diye Şaka yaptı.

Babam kolunu okşadı, dilini Şıklattı. Şefkatli görünüyordu... Bunu kendime itiraf etmek istemediğimden daha çok acıtıyordu. Bir kaşık daha patates salatası yedim ve mekanik bir Şekilde iğnedim. İçimde bir baskı oluştu ve patates salatası ağzımda yapışkan bir kıvama geldi. Buraya gelmek bir hataydı.

Brooks, Stacey'ye bakarken boğazını temizledi. "Aslında, anne, baba, Deena... Size bir Şey söylemek istedik."

Stacey'nin gözleri yaŐardı ve iki çocuğu da yanında duruyordu. "Riley, tatlım, büyükannenin hediyesini ver."

Annem hediye poŐetini aldı, sonra içinden minicik bir bebek tulumu çıkardı. Şaşkınlıkla tulumu açtı, sonra babama göstermek için çevirdi ve ben de tulumun önünde pembe el yazısıyla yazılmıŐ "Büyükannenin kızı" kelimelerini okudum.

iğliği saf bir sevinçti ve annemin Stacey'ye, bu dünyada geçirdiğim otuz üç yıl boyunca bir kez bile almadığım türden bir kucaklama verdiğini izledim.

"Annem hamile! Abla olacağım!" diye bağırdı Riley, elbisesi etrafında uçuŐurken sevinçle zıplayıp duruyordu.

"Şimdi, Deena, senden de bir öpücük almam gerekiyor, sonra da mutlu bir Şekilde ölebilirim," dedi annem Brooks'un yanağına bir öpücük kondururken. Zoraki bir kahkaha attım, ta ki "Ama çok da umutlanmayacağım," diye ekleyene kadar.

Ardından gelen kargaŐada kendimi bir yabancı gibi hissetmekten kendimi alamadım. Kardeşimi ve eŐini tebrik ettim, yeğenlerimi selamladım ve onlar için ne kadar heyecanlı olduğumu söyledim, sonra da izin isteyerek oradan ayrıldım. Ellerim duvara yaslanmış, sendeleyerek tuvalete doğru yürüdüm, içimde duygularım karmakarıŐtı.

Kardeşim ve Stacey için çok mutluydum. Babalığı çok seviyordu. Karısını ve çocuklarını çok seviyordu. Mutluydu ve ben de onun adına mutluydum. Haberleri benim ve ailemle birlikte duyabilmem için

gelmemi beklemişlerdi. Bunun Stacey'nin işi olduğundan emindim ve onun düşünceliğini takdir etmeliydim.

Peki neden tüm bunlar yüzünden kendimi bu kadar berbat hissettim?

New York'a geri dönmek istiyordum. Kendi hayatımı istiyordum. Yeniden kendimi güvende hissetmek, annemin onayı olmadan bile bütün olduğumu kendime hatırlatmak istiyordum.

Banyo lavabosuna yaslanıp gözlerimi kapattım ve derin, titrek nefesler aldım. Titriyordum. Neden? Sadece bir hafta sonu evdeydim ve sanki darmadağın olacaktım gibi hissediyordum.

Birkaç saniye sonra telefonum elimdeydi ve dikkatimi dağıtacak bir şey arayarak birkaç saniye sosyal medyada gezindim. Bir istikrar. *Bir şey ...*

Ne yaptığımı hiç bilmiyordum. Boğulmak mı, ölmek mi yoksa aptal bir eve dönüş yolculuğu hakkında aşırı dramatik davranmak mı?

Sonra Callum Frost'a gönderdiğim e-postaların bulunduğu klasörü buldum. Üzerine dokundum, kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Beş e-posta vardı, hepsi de o olayı yaşadığımız geceden başlıyordu.

ARAMA

Çağırma cevap ver.

Deena.

Beni engelledin mi lan?

Ertesi gün tekrar yazdı.

Korktuğun için beni görmezden geliyorsun ve bu sana hiç benzemiyor, Deena. Sen bundan daha iyisini yapabilirsin.

İlk yoğun mesaj trafiğinden altı gün sonra, yani yaklaşık bir hafta önce, sadece bir mesaj daha göndermişti.

İnatçı kadın.

Dudaklarımı ısırdım. O birkaç e-postadan bile içim zonkluyordu. Keşke öyle kalsaydı. Birkaç haftalık e-postalar beni sakinleştirmiş,

evde olmanın ne kadar kaotik olduğunu unutturmuştu. Tekrar dışarı çıkıp hafta sonunu atlatabilirdim. Callum'un da kafamı karıştırmasına gerek yoktu.

Ama parmaklarım onları durduramadan hareket etti. Telefonumdaki iletişim bilgilerine girdim ve aşağı doğru kaydırarak "Engeli Kaldır" yazan büyük mavi kelimeye geldim. Hiç tereddüt etmedim. Onu aramayacaktım. Sadece... sadece...

Parmaklarım sürekli hareket ediyordu.

DEENA

E-postalarını aldım. Beni bu kadar mı özledin, yoksa seni engellediğim için mi kızgınsın?

"Gönder" tuşuna bastığım anda nefesim kesildi. Telefonumu yüzü aşağı bakacak şekilde çevirdim ve gözlerimi sıkıca kapatarak makyaj masasına yaslandım. Aptallık ettim. Bunu yapmamalıydım.

Sonra telefonum titredi. Elime aldığı mı hatırlamadan, telefon elimdeydi.

ARAMA

Sonunda pes edeceğini biliyordum canım.

DEENA

Sorudan kaçırıyorsun, ha.

Ekranda üç küçük nokta belirdi ve kalbim hızla atmaya başladı. Tuvalet kapısına gelen bir tıkırtı beni irkitti ve ikinci cevabını okuyamadan telefonumu cebime soktum. "Neredeyse bitti!" diye seslendim.

"Kaçıp gittin," diye yakındı annem. "Bu anı kendinle ilgili bir mesele haline getirme, Deena."

Kapıyı hızla açtım ve içimde sabır bulmak için mücadele ettim. Beni kışkırtıyordu ve tuzağa düşmeyecektim. "Tuvalete gitmem gerekiyordu anne."

Annem bana inanmayarak dilini şaklattı. "Gel, mutfakta bana yardım et."

Telefonum arka cebimde adeta delik deşik olmuş bir halde, onun arkasından ağır adımlarla yürüdüm. Bütün yemekler, kardeşim ve

babamın sohbet ettiği yemek odasından getirilmişti.

Stacey lavabonun başındaydı ve ben içeri girdiğimde gülümsedi. "İyi misin? Seni görmek güzel, Deena."

"Ben iyiyim. Ya sen? Oradan uzaklaş," dedim onu bulaşıkların yanından uzaklaştırarak. "Hamilesin. Ayaklarını uzatmalısın."

Annem, "Sana hamile olduğum dönemde hiç rahat yüzü göremedim," diye ekledi.

Stacey ile bakiştık ve baldızım gülümsemesini zor tuttu. "Çocuklara taze içecekler getireceğim," dedi, annemin her zaman olmamı dilediği mükemmel ev hanımı edasıyla.

Annem yemek artıklarını streç filmle örterken ben de birkaç tabağı bulaşık makinesine koydum. Ama dayanamadım ve telefonumu arka cebimden çıkarıp ekrana bakmaya başladım.

ARAMA

Biliyorsun, seni çok özledim Deena.

Mesajın üzerinden sesinin koyu kadifemsi tonunu neredeyse duyabiliyordum. Altına tekrar yazmıştı:

Ve sana çok kızgınım.

Karnımda bir sıcaklık dalgası yayıldı, göbek deliğimin altındaki boşlukta, ağrıyan ve çukurlaşmış bölgede yoğunlaştı. Alt dudağımı ısırdım, o mesajı gönderme kararımdan bir türlü pişman olamıyordum.

Onunla en ufak bir temasımız olduğunda vücudumun her yerinin nasıl canlandığını özlemiştim. Bu, bakışlarının tenime değmesi kadar küçük bir şey ya da iki basit mesaj olabilirdi. Ve devam etme isteğine karşı koyamıyordum. Her şey kasvetli ve gergindi. Buna kıyasla Cal'a mesaj atmak elektrikleyiciydi.

DEENA

Tam olarak ne kadar öfkeli?

Mesaj gönderildiği anda kalbim hızla çarpmaya başladı. Ekrandaki küçük onay işaretleri maviye dönene kadar ekrana baktım ve Callum'un cevabımı okuduğunu anladım.

Annem "Callum Frost kim ve neden sana kızgın?" diye sorduğunda neredeyse yerimden sıçradım.

Arkamı döndüm, kalçam alt dolaplara çarptı, telefonum göğsüme yapıştı. "Kimse yok," diye patladım.

Ellerini beline koydu ve bana dik dik baktı. Sanki içimdeki tüm kirli sırlarımı görüyordu. "Onunla görüşüyor musun?"

"HAYIR!"

"Bana yalan söyleme, Deena."

"Hayır!" diye itiraz ettim ve bu bana bile yalan gibi geldi. Ama onu görmüyordum. Biz... ne olduğumuzu bilmiyordum.

Sonra telefonum titredi, ama bu bir mesaj titreşimi değildi. Cihazı vücudumdan uzaklaştırıp ekrana bakma hatasını yaptım ve nabzım hızlandı.

Callum beni arıyordu.

Tabii ki öyleydi. Bu onun yaptığı şeydi. Ona sataşmışım ve geri adım atacak biri değildi. Ama telefonun yan tarafındaki düğmeye basıp aramayı reddetmeden önce, telefonum elimden kayıp annemin elinde belirdi.

"Anne!"

Ekranda parmağını hızla hareket ettirdi ve telefonu kulağına götürürken pençe gibi uzanan ellerimden sıyrıldı. "Deena'nın annesiyim. Kiminle konuşuyorum?"

"Anne," diye tısladım, on yıldan fazla bir süredir olmadığım o ergen kız gibi ses çıkarıyordum. Telefona uzandım ama o mutfak adasının köşesinden sıyrılıp benden uzaklaştı—ama Callum'un sesini kulaklıktan duyamayacak kadar da uzaklaşmadı.

" *Callum Frost. Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Brand. Deena bana sizin hakkınızda çok şey anlattı.* "

O iğrenç yalancının sesindeki kahkahayı duyabiliyordum. Onu öldürecektim. İkisini de. Herkesi. Ömrümün geri kalanını hapiste geçirecektim ve buna değecekti.

Annem kaşlarını çatarak bana baktı. "Öyle mi?"

Callum'un cevabı, elli beş yaşındaki annemi hoşlandığım adamla konuşmasını engellemek için verdiğim mücadele gürültüsünün arasında kayboldu.

Hayır, hayır. Ona aşık değildim. O sadece... o sadece Cal'dı. Bana bir tür büyü yapmıştı. Kafatasımın üstünü konserve açacağıyla açıp beynimin tamamını boşaltmıştı. Belli ki.

Ona neden mesaj atmıştım ki?

Ama annem kıkırdadı. "Umarım her şey yolunda gider." Durakladı, dinledi ve gözleri parıldayarak beni süzdü. "Ah, ne güzel. Hımm. Şimdi konuşmaya başladık, değil mi? Sen de seyahat işinde misin? Deena uzun zamandır küçük işletmesini kurmak için uğraşıyor, biliyorsun. Onunla çok gurur duyuyoruz."

Annem telefonu kapma girişimimi savuştururken göz kapağım seğirdi. Benimle gurur duyuyor mu? Ha!

"Risk sermayesi!" Annem döndü, beni daha önce hiç görmemiş gibi süzdü. Çünkü bunca insan arasında, risk sermayesi türünden parası olan bir adam için ben nasıl ilgi çekici olabilirdim ki? "Ah, ne kadar *büyüleyici*."

Bu benim en kötü kabusumdu. Sadece onun ilgisinin bir anlık parıltısını hissederek biraz olsun rahatlamak istemişim. Bunun acınası bir şey olduğunu biliyordum. Ama bu... bu tam bir felaketti.

"Üzgünüm Cal, sana Cal diyebilir miyim?" diye tekrar kıkırdadı, "Üzgünüm ama o senin varlığından bize tek kelime etmedi. Ama Deena böyledir işte."

Ona dik dik baktım ve telefonu bana vermesi için işaret ettim.

"Peki, bu hafta sonu partiden bahsetti mi sana? Hayır mı?" Kaşları neredeyse saç çizgisine değecek kadar kalkık, anlamlı bir bakış. "Ne yazık. Kalbini çalan adamla tanışmayı çok isterdim. Deena çok uzun zamandır bekar, biliyorsun. Buradayken onu eski sevgilisiyle tanıştırmayı düşünmüştüm. Ama şimdi..."

Adanın üzerinden yarıya kadar atladım, dizimi mermer kenarına o kadar sert çarptım ki gözlerim karardı ve sonunda telefonumun üst kısmını sıkıca kavradım. Adanın üzerine yığılırken telefonumu ellerinden kaptım, kirli fırın tepsisi yuvarlanırken yere düşüp gürültüyle çarptı.

"Gitmem lazım!" diye bağırdım telefona ve aramayı sonlandırana kadar telefon ekranına bastım. Sonra mutfak adasının üzerine uzandım, telefonum elimde sıkıca tutulmuştu, dizimde zonklayan bir

ağrı vardı ve annemin gözleriyle karşılaşabilmek için başımı kaldırmaya zorladım kendimi.

"İyi birine benziyor," dedi ve gülümsedi.
Telefonum titredi.

ARAMA

Şehir dışında olduğumu bana söylemedin.

Annem, bir şekilde, yukarıda durduğu yerden mesajı ters çevrilmiş halde okumayı başardı. "Tatlım, böyle davranmaya devam edersen asla bir erkeği elinde tutamazsın. Erkeklerin kontrolün kendilerinde olduğunu hissetmeleri gerekiyor."

Of ... "Onu yanımda tutmaya çalışmıyorum," diye homurdandım.
"Öyleyse, iyi iş çıkarıyorsunuz."

Telefonumu cevap vermeden cebime geri koydum. Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve saçlarım topuzdan dağılmıştı. Yanaklarımda hissettiğim sıcaktan yüzümün kızardığını anladım ve tişörtümün arkası terden ıslanmıştı. "Duş almam lazım," diye ilan ettim ve bulaşıkları bitirmeden mutfaktan çıktım. Annem bir kez olsun arkamdan bir şey söylemedi ve huzur içinde kaçabildim.

Kendimi misafir odasına kilitledim ve yüzüstü yatağa yığıldım. Ağzımdan bir inilti çıktı ve salya çiçek desenli yorgana bulaştı.

Telefonumu cebimden çıkarmak, yol kenarında bulduğum bir sopayla patlamamış bir mayını dürtmek gibiydi. Sırt üstü döndüm ve kilidini açıp Callum'un son mesajına baktım. Hayır, ona şehir dışında olduğumu söylememiştim. Neden söyleyeyim ki?

Peki neden önce onunla görüşmediğim için kendimi yaramaz gibi hissediyordum? Ve *neden bu duyguyu bu kadar çok seviyordum?*

Parmaklarım ekranımda tekrar bir yolculuğa çıktı ve fazla düşünmeden gönder tuşuna bastım. Çünkü her şeye rağmen, onunla konuşmak çok iyi hissettiriyordu. Ben bir bağımlıydım ve o benim ilacımdı.

DEENA

Bundan keyif aldınız, değil mi?

ARAMA

Son derece.

DEENA

Şimdi seni engelliyorum.

ARAMA

Deena, dene de neler olacağını gör.

Alt dudağımı ısırdım, çünkü tüm bunlardan sonra bile, hâlâ beni çok etkiliyordu. Bunu böyle devam ettiremezdim. Onunla ne kadar çok iletişim kurarsam, o kadar çok dağılıyormuş gibi hissediyordum. Birkaç hızlı dokunuşla numarasını tekrar engelledim.

İçimde rahatlama ve hayal kırıklığı birbirine karıştı, ama doğru olan buydu. Yüzümü yıkadıktan ve çantamı boşalttıktan sonra biraz daha iyi hissettim. Planıma yeniden odaklandım: bu hafta sonunu atlatıp sonra da tüm sıradan, her şeyi tüketen sorunlarıyla birlikte normal hayatıma geri dönmek.

Pes etmeyin. Borçlarınızı ödemeye devam edin. Hayatta kalmaya devam edin.

Ve en önemlisi, Callum Frost ile konuşma isteğine karşı koyun.

DOKUZ DEENA

Annemin bana aldığı ELBİSE tam olarak *kötü* değildi ama benim tarzım değildi. Ben ilginç kesimleri ve düz renkleri tercih ederdim ve bu elbise... öyle değildi. Ama bu akşam için uygun olurdu. Yanımda getirdiğim siyah midi elbiseden çok daha iyiydi - o elbiseyi Bay Podcast ile felaketle sonuçlanan randevumda giymiştim.

Duştan sonra saçlarım ıslak bir halde yatağıma oturdum ve dolap kapağının üstüne astığı elbiseye baktım. Bebek pembesi kumaş ten rengime kötü yakışmazdı ama kendim için seçeceğim bir ton değildi. Ve kesinlikle bu kadar çok süslemeyi seçmezdim. Askılar, korseli, yapılı bir üst kısmın dekoltesini tutuyordu ve saten etek, şeffaf, kristal işlemeli bir üst etekle kaplanmıştı. Son olarak, bel kısmı mükemmel bir pembe fiyonkla süslenmişti.

Yatağın üzerinden kalkıp, yastıklı, saten elbise askısını kaptım ve elbiseyi ters çevirdim. Sırt kısmı oldukça açıktı—neredeyse eteğin bel kısmına kadar—bu yüzden sütyen giyemeyecektim. Harika.

Siyah elbisemi giyebilirdim. Dolap kapağını açıp içinden siyah elbisemi aldım ve ikisini de yatağın üzerine koydum.

Siyah daha rahat olurdu ama yorumlara ve eleştirilere yol açardı. Ayrıca resmi bir davet kıyafeti de değildi—uzun, yere kadar uzanan bir elbisem yoktu—bu yüzden etkinliğe tam olarak uygun değildi.

Pembe iyi olurdu ve annemi mutlu ederdi. Bana biraz da olsa hakim olduğunu hissetmesini sağlardı.

Yanağımın içini ısırdım ve kendime amacımın hafta sonunu atlatmak olduğunu hatırlattım. Ailemin evine adımımı attığım anda öfkeli, hormonlu bir gence dönüşmüş gibi *hissetsem* de, hâlâ mantıklı bir yetişkindim. Sadece huzur için, kendim için almayacağım, etkinliğe uygun bir elbise giyebilirdim. Hem kendi huzurum hem de ailemin huzuru için. Sonuçta onların evlilik yıld dönümü partisiydi.

Kristal işlemeli pembe bir prenses elbisesine sıkıştırılacağım bir geleceğe razı olmuş bir halde, saç kurutma makinesini çıkardım ve kendime fön çektim. Saçlarımı cırt cırtlđ bigudilere sardıktan sonra, makyajımı dikkatlice yaptım. Tanıdık hareketler gerginliğimi biraz olsun hafifletti. Kapaticımı sürdüm, göz farımı yavaşça uyguladım ve sonunda rimelimi sürdüm. Vücudumdaki gerginliğin bir kısmı dağıldı.

Etkinlik iyi geçecekti, anne babamı tebrik edecektim, bana yönelttikleri eleştirilere katlanacaktım ve sabah da uçağa binip hayatıma geri dönecektim. Her şey yolunda olacaktı.

Saç bigudilerini çıkarıp bukleleri tararken annem aşığıdan adımı sesleniyordu.

"Neredeyse hazır!" diye bağırdım. Sonra yatağa döndüm, derin bir nefes aldım ve pembe elbiseyi kaptım.

Elbise tam oldu ama göğüs ve kalça kısmından biraz dardı. Beldeki fiyonku gevşeterek biraz daha rahat ettim ama göğüslerimin elbisenin üst kısmından taşmasını engelleyemedim.

Sadece bir etkinlikti ve itiraf etmeliyim ki kötü görünmüyordum. Annem ayrıca bir ayakkabı kutusu da bırakmıştı. İçinde, bileğinde gevşek bir bağcığı olan pembe saten açık burunlu bir çift ayakkabı buldum. Topuk inanılmaz derecede yüksek bir stiletto idi ve kesinlikle bileğimi kıracaktım. Asla. Elbisemle uyumlu olması için iki santimlik kalın topuklu rahat siyah topuklu ayakkabılar getirmiştim. Elbisenin yumuşak pembesiyle pek uyumlu değillerdi ama görünmeyeceklerdi, bu yüzden idare ederdi.

Yatağa oturdum ve ayakkabımı giymek için ayak bileğimi diğer dizime yasladım, tam o sırada kapı çalındı. Annem başını içeri uzattı ve hemen topuklu ayakkabılarıma odaklandı.

"Deena, hayır. Bunları giyemezsin. Sana ayakkabı verdim."

"Boynumu kıracağım. Boynum yaklaşık 15 santimetre."

"Saçmalama. Hadi acele et, gitmemiz gerek." Dolabın yanına bıraktığım ayakkabı kutusunu alıp yatağa getirdi ve beklentiyle yanımda açtı.

Ayaklarımda hâlâ eskimiş topuklu ayakkabım vardı, parmaklarım kalın topuğun etrafına sarılıydı. Pembe ayakkabılara, sonra da siyah ayakkabılarıma baktım.

Pembe olanlar gerçekten daha güzel görünürdü ve en kolay yol da bu olurdu. *Haftasonunu atlatmalıyım* , diye kendime hatırlattım. Direnmeye çalıştığımda, annem Callum Frost ile telefonda konuşurken bitmişti. Bu bir daha olamazdı. Çocukça davranmanın bir anlamı yoktu. Elbiseyi ve topuklu ayakkabıları giyip, hiç olmadığım o uslu kız çocuğu gibi fotoğraflar için gülümseyebilirdim. Sonra uçağa binip evime, *kendi* evime giderdim ve her şey yoluna girerdi.

Derin bir nefes alarak rahat topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve pembe saten stiletto ayakkabılarımı kaptım. Ayakkabıları giydikten sonra birkaç adım sendeledim, sonra dengemi buldum.

"Güzel. Hadi gel Deena. Hepimiz seni bekliyoruz."

Beyaz, gümüş detaylı, gayet uyumlu olacak olan el çantamı kaptım ve annemin peşinden yatak odasından çıktım. Babam, saçları geriye taranmış, smokin ceketini ön kapının yanındaki sandalyenin üzerine asılı bir şekilde merdivenlerin dibinde bekliyordu.

Bana baktı ve hafifçe gülümsedi. Elleri omuzlarıma gitti ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Çok güzel görünüyorsun, Deena."

Boğazım düğümlendi ve ağlamamak için kendimi zor tuttum. Babam tarafından güzel diye çağrılmak, ondan küçük bir kabul damlası görmek iyi hissettirdi. Ama içten içe, bunu alabilmek için farklı bir insan gibi giyinmek zorunda kaldığımı biliyordum.

Üzerimde sade siyah bir elbise olsaydı bana güzel der miydi? Yoksa en ufak bir onay belirtisi bile alabilmek için onun ve annemin benden beklediği gibi mi davranmak zorundaydım?

Etkinliğin düzenlendiği yere arabayla gittik; etkinlik, anne babamın yirmi yıldır üyesi olduğu bir kulüpteydi. Vale arabayı aldı ve biz de hemen içerideki coşkuya kapıldık.

Ana resepsiyon salonu, beyaz masa örtüleriyle kaplı yuvarlak masalar ve güzel çiçek aranjmanlarıyla baştan aşağı yenilenmişti.

Tavandan sarkan lambalar odaya sıcak bir ısıltı katarken, geniş pencereler aşağıda yatlarla dolu marinaya ve suya bakan büyük bir verandaya açılıyordu. Serin, tuzlu bir esinti odayı doldururken, ben de içki almak için ailemden ayrıldım.

Elimde votka-kızılıcak kokteyliyle kenarda durup kaynaşmayı izledim. Annemin beni bulması uzun sürmedi. Yanında en yakın iki arkadaşı vardı. Üçü de beni baştan aşağı süzerek değerlendirdiler.

"Merhaba Deena," dedi Lisa, saçları neredeyse tamamen açılmış ve omuz hizasında kesilmişti. Kocasının otuzuncu evlilik yıldönümü için ona hediye ettiği devasa oval elmasla uyumlu, ısıltılı avize küpeler takmıştı. "Bu akşam çok güzel görünüyorsun. Annen birisiyle görüştüğünü söyledi!"

Yüzünün iki yanına öpücükler kondurdum ve anneme öfkeli bakışlar fırlattım. "Öyleyim," diye yalan söyledim. "Bu hafta sonu gelemedi."

Annem araya girerek, "Kendisi bir girişim sermayesi şirketinin sahibi," dedi.

"Ve gelemedi mi?" diye sordu Alison, başını yana eğerek bana bakarken. Saçları koyu renkli ve karmaşık bir topuzdu. Makyaj stilini yıllardır değiştirmemişti ve soluk mavi gözleri, etrafını saran kalın siyah eyeliner sayesinde daha da delici görünüyordu. "Bu ilginç. Ailen üzerinde iyi bir izlenim bırakmayı önemseydiğini düşünürdüm."

"Adı neydi yine?" diye sordu Lisa.

Boğazımı temizledim. "Callum," diye yanıtladım.

"Callum kim?" diye sordu Alison.

Dudaklarımı sıkıca kapatarak gülümsedim. "Bana inanmıyor musunuz? Neden bu soruşturmayı yürütüyorsunuz?"

"Tatlım," diye çıkıştı annem gülerek. "Tabii ki sana inanıyorlar. Dün onunla konuştum. Ona ne kadar özlediğini mesajla yazmış. Göster onlara." Ellerini bana doğru salladı.

"Sana erkek arkadaşından gelen mesajı göstermeyeceğim," dedim, yalanı itiraf ederken kekeleyerek.

"Hiç eğlenceli değilsin," dedi annem gözlerini dramatik bir şekilde devirerek. "Sadece şaşırdılar o kadar. Austin'den sonra, seninle uğraşacak birini bulabileceğini hiç düşünmemiştik."

"Austin'le on yedi yaşındayken çıktım anne," dedim dişlerimi sıkarak, sabrımın son kırıntısını da tüketerek. "Kesinlikle çağlar boyu anlatılacak bir aşk hikayesi değildi."

Annem burnunu havaya kaldırarak, "Babanla on yedi yaşındayken tanıştım," dedi. "Ve şimdi bize bak."

Evet, şimdi haline bak , diye düşündüm acımasızca. Ayrı hayatlar yaşıyorsunuz, sen ona dört elle sarılıyorsun, o da her fırsatta ofisinde cürüyor. Pek de iyi bir hayat değil. Kıskançlıkla evlilik .

Derin bir nefes aldım ve bu düşüncüyü bir kenara bıraktım.

"Yakında evlenme teklifi edecek mi?" diye sordu Alison, asıl konuya geri dönerek. Konu ise ben, yani milyarder müvekkilimle sevgiliymiş gibi davranan koca bir yalancı.

Boğazım daralırken yutkundum ve gülmeye çalıştım ama sesim gergin çıktı. "Sanmıyorum," dedim; bu, Callum hakkında o gün söylediğim ilk doğru cümleydi.

"Neden olmasın?" diye araya girdi Lisa. Dilini şıklattı ve anneme baktı. "Biliyorsun, Macie'm Xavier'le tanıştıktan altı ay içinde evlendi. Ne istediklerini biliyorlardı ve hiç vakit kaybetmediler."

Alison başını salladı ve bana yan bakış attı. Callum'un anlattıklarına hiç inanmadı.

Annem olduğu yerde öfkeyle köpürüyordu, en yakın arkadaşı tarafından alt edildiği için açıkça sinirlenmişti. Lisa'ya verdiği gülümseme dişlerini gösteriyordu ve sonra, "Xavier'in Macie'nin geçmişinin ötesini görmesi ne kadar iyi bir şey," dedi. Macie'nin geçmişi, önüne çıkan her erkeğin üzerinde zevk alan bir parti kızı olmasıydı. Dudaklarımı içeri doğru kıvırdım ve annemin öfkesinin bana yönelmesinden korktuğum için kıpırdamadan durdum. Ama Lisa ile işi henüz bitmemişti. "Ve oğullarının bunca hafta erken doğmasına rağmen yoğun bakımda kalmasına bile gerek kalmaması ne kadar harika. 32 haftalıkken 4 kiloluk bir bebeğe sahip olmak nadir bir durum mu?" Gülümsemesi daha da genişledi. "Ne büyük bir nimet ve mucize, değil mi?"

Lisa kıpkırmızı oldu ve kekeledi. Macie'nin düğün çanları çalmadan önce hamile kaldığı ve bebeğin gebelik yaşı hakkında bazı yaratıcı gerçekler uydurulduğu anlaşıyordu. Ayrıca herkesin bunu bildiği de belliydi; bu yerde hiç şaşırtıcı bir şey yoktu. Herkes herkes hakkında

konusurdu ve en yakın arkadaşınız dönüp sizi sırtınızdan bıçaklayabilirdi. Ya da annemin durumunda olduğu gibi, tam önünüzden bıçaklayabilirdi.

Gözlerim odanın içinde güvenli bir yer arayarak etrafta dolaştı. Dedikodular daha da kötüleştiğinde bu üç kadının yakınında olmak istemiyordum. Brooks'un karısı ve çocuklarıyla birlikte etkinlik salonuna girdiğini gördüm. Babamın iş yerinden tanıdığım bir adamla el sıkıştı ve Stacey, atıştırmalık büfesine doğru koşarak uzaklaşan Riley'nin peşinden koştu.

Çocuklarla başa çıkabiliyordum. Eğlenceli teyze olabilir, bütün akşam çocuklarla ilgilenilebilirdim ve kimse beni rahatsız etmezdi. Üç cadiya dönerek ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım.

Annem tanıdığım bir adamın koluna sarılmıştı. Burada görmeyi beklemediğim bir adamdı.

Bana yarım bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Merhaba, Deena."

Gözlerimi kırıştırdım. "Austin. Bu gece geleceğini bilmiyordum."

Lise aşkım iri yapılı, yakışıklı bir adama dönüşmüştü. Saçları hâlâ kahverengi ve sarı arasında bir tondaydı, kısa kesilmiş ve bakımlı sakalı vardı. Smokinini iyi taşıyordu ve bana yılanlarla dolu bir çukur gibi gelen kulüpte son derece rahat görünüyordu.

Anneme gülümsedi. "Kaçırmak istemezdim. Çok güzel görünüyorsunuz, Bayan Brand."

"Ah, yeter artık." Ona hafifçe vurdu. "Yakışıklı şeytan." Bana bakarak, "Austin şehirde kendi hukuk bürosunu açtı. Ve muhteşem yeni bir eve taşındı. Bize bu turu yaptırdığınız için tekrar teşekkürler," diye ekledi Austin'e gülümseyerek.

"Memnuniyetle, Bayan B," dedi.

Annem bakışlarını bana çevirdi. Gözleri , *"Eğer o kadar aptal olup onu bırakmasaydın, senin olabilecek güzel bir evdi,"* diyordu.

Annem ya Callum'un gerçek olduğuna tamamen inanmıyordu ya da Austin'le yakala-bırak oyunu oynadığım için bana hâlâ kızgındı. Annemin alaycı bakışlarını görmezden gelerek ona döndüm ve gülümsedim. "Tebrikler. Şimdiye kadar nasıl gidiyor?"

"Çok iş," dedi sırtarak. Gözleri elbisemin üzerinden aşağı yukarı kaydı, göğüslerimin kalkık ve sergilendiği yaka kısmında oyalandı, sanki bir Regency romanı kahramanıymışım gibi.

Yüzümdeki sifonu çektim.

Büyük bir çaba sarf ederek bakışlarını yüzüme kaldırdı. "Nelerle meşgulsün?"

"Seyahat etmeye devam ediyorum," dedim. "İşler iyi gidiyor."

Gözleri hafifçe donuklaştı, sonra tekrar göğüslerime döndü. İçimdeki sinirlenme hissini bastırdım. Austin, ergenlik çağımızda bile hayallerimi umursamamıştı. Onunla, eğer onunla aynı üniversiteye gidersem üniversiteye gidebileceğimi, ama sonrasında evde oturan bir eş olmam gerektiğini söylediğinde ayrılmıştım. O, büyük bir ceza savunma avukatı olma hayallerinin peşinden koşacaktı ve ben ya buna katlanacaktım ya da susacaktım.

Ya da gidin.

"Deena biriyle görüşüyor," diye araya girdi Alison, gözleri keskin olsa da bana masum bir gülümsemeyle bakarak. "Sen de görüşmüyor musun canım?"

Austin'in kaşları çatılırken ben kekeledim, tek kelime etmedim.

"Bir girişim sermayesi şirketinin sahibi," diye araya girdi Lisa, annemi alt etme hevesiyle. Belli ki ikisi de Callum'un varlığına inanmıyordu. Ve onları suçlayamazdım. Vardı, ama benim erkek arkadaşım değildi. "Son derece zengin."

Austin'in kaşları çatıldı. "Anlıyorum. Bu... güzel." Etrafına bakındı. "O burada mı? Belki seninle çıkmak hakkında notlar alabiliriz."

Herkes güldü ve ben de zoraki bir gülümseme takındım. Annem bana baktı ve açıkça sabrımın tükendiğini anladı. "Bence çocukların arayı kapatmasına izin vermeliyiz," dedi biraz fazla sert bir şekilde.

"Ah, bilmiyorum," diye neşeyle cevapladı Lisa. "Deena az önce bize her an alabileceği evlilik teklifinden bahsedecekti. Çok iyi birine benziyor. Adı neydi yine? Caden miydi, Calvin mi?"

Alison, Austin'e sahte bir komplo teorisi tonuyla, "Soyadını öğrenemedik," dedi.

Austin sırttı ve bana baktı. Gözlerimle karşılaştığında kaşları çatıldı. Bir davet gibiydi. "*Bana yalan söylemene gerek yok*," diyordu bakışları. "*Belki de kaldığımız yerden devam edebiliriz*."

"Bir de fotoğraf çekemedik," diye ekledi Lisa. "Eminim ikinizin birlikte bir sürü fotoğrafı vardır! Bir tanesini görelim!" Anneme gülümsedi, gözleri ifadesiz ve ölümcül.

Kadınlar annemin kazanmasına izin vermediler ve bunun bedeli benim onurum oldu. Annemi utandırmak için Austin'in ve dinlemeye gelen diğer herkesin önünde beni rezil etmekten mutluluk duydular.

Aslında en çok uzaklaşmak istiyordum... ama kendimi annemin tarafında buldum. Onun iğneleyici sözlerinden hoşlanmıyordum, ama başkalarının onu aşağı çekmeye çalışmasından da hoşlanmıyordum. Bu, bir tür gizli aile sadakatının çirkin yüzünü göstermesiydi. Ya da belki de yalanlarım yüzünden utanıyordum.

İki kadına gülümsedim, düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. "Callum," dedim. "Adı Callum. Cal. Aslında harika biri." Bakışlarımı Austin'e çevirdim ve gülümsememi genişlettim. "Geçen yılın sonunda tanıştık. İşkolik biri ama en iyi erkekler hep öyledir, değil mi?" Hafifçe güldüm ve başımı sallayarak saçlarımı omzumun üzerinden savurdum. Kısık bakışları ateşimi daha da alevlendirdi. İçimden bir ah çektim. "Beni ayaklarımdan yere serdi."

"Öyle mi?" dedi Alison, bakışlarında şüphe belirmişti.

Belki de doğru söylüyordum, diye düşündü. Belki de şehirde beni bekleyen bir adam vardı. Belki de Callum gerçekten vardı.

Ve öyle de *yaptı* . Votka-kızılıcak karışımından bir yudum aldım ve içten içe bir iç çektim. "Sanırım onu gördüğüm an ona aşık oldum. Çok yakışıklı ve *inanılmaz* gözleri var. Ama beni asıl etkileyen bana karşı davranış biçimi oldu. Ne zaman saçmalıklarımı yüzüme vurması gerektiğini biliyor—affedersiniz, saçmalıklarımı yüzüme vurması gerektiğini." Güldüm, elimi göğsüme koydum. Açık pencerelerden dışarıdaki denizin dalgalarına baktım, sanki adama duyduğum duygular dayanılmazmış gibi. "Ama özünde tam bir romantik. Onsuz nerede olurdu bilmiyorum."

Austin, annem ve diğer iki kadın da sessizliğe bürünmüştü. Lisa'ya, sonra da Alison'a baktım ama ikisi de bana dikkat etmiyordu. Austin bakışlarını göğüslerimden ayırmış, arkama bakıyordu. Annem de onun bakışlarını takip etmiş, gözleri fal taşı gibi açılmış, boğazı yutkunarak titriyordu.

Kalbim şiddetli bir şekilde çarptı.

Yavaşça, sanki bir rüyadaymış gibi, 15 santimlik topuklu ayakkabılarımla döndüm ve herkesin dikkatini çeken şeye baktım.

Peki, ne değil, kim?

Callum Frost, kusursuzca dikilmiş bir smokin içinde karşımda duruyordu. Saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı, ancak bir tutam saç alnına düşmüştü. Güçlü çenesini göstermek için sakalını tıraş etmişti ve gözleri kahkahayla parlıyordu.

Ağzım açıldı. Kapandı. Tekrar açıldı.

Şok, sözlerimi yuttu. Onun burada olması mantıklı gelmiyordu. Birisi içeceğime bir şey mi katmıştı acaba? Belki de her şeyi hayal ediyordum.

Ama sonra halüsinasyon değişti ve avucunun boynumun yan tarafına değen sıcaklığı beni keskin bir nefes almaya zorladı. Başparmağı boğazımı okşadı ve çenemi taradı. Sadece başparmağının çenemin altındaki baskısıyla, başımı yukarı kaldırıp soluk mavi bakışlarıyla buluşturdu. Artık kışa dair hiçbir şey yoktu. Her şey sıcaklık ve mizah doluydu ve o kadar utanmıştım ki yüzümü hissedemiyordum bile.

Boş zihnimde söyleyecek bir şey aradım, ama elleri üzerimdeydi ve buradaydı. Neden buradaydı? Nasıl?

Dudakları eğlenmiş, neredeyse sevgi dolu bir gülümsemeye kıvrıldı ve yemin ederim ki boş kafamda yankılanan her düşüncüyü okuyabiliyordu. Sonra, çok sevdiğim o kadifemsi günah dolu sesle, en alçak sesle, "Merhaba, aşkım," dedi.

Sonra da beni öptü.

ON ARAMA

DUDAKLARININ TADI votka-kızılıcık ve Deena'nınki gibiydi ve daha fazlasını almak için dilimi onun dudaklarına sürme isteğine karşı koyamadım. Boğazının arkasından küçük, yarı bastırılmış bir inilti geldi ve bu da içimde bir zafer dalgası yarattı.

Bütün odanın önünde onu burada öpmeyi hiç düşünmemiştim. Ama sonra solumdaki o pisliğin ona nasıl baktığını, *onu nasıl arzuladığını* görünce, aklımdan tüm mantık uçup gitti. Üstelik, bu kadar öpülesiyken nasıl karşı koyabilirdim ki? Ve her zamanki gibi apaçık yalan söylüyordu ve benim onu yakalayacağımdan korkuyordu, o küçük yalancı.

Tanrım, onu çok özlemişim.

Birbirimizden uzaklaştık ama elimi boynundan çekmedim. Başparmağım alt dudağını okşadı, bakışlarım hareketi takip etti ta ki gözlerindeki şaşkın ifadeyle karşılaşmaya ve yanaklarındaki güzel kızarıklığı hayranlıkla izlemeye dayanamayana kadar.

"Bu ne kadar romantik, değil mi?" diye sessizce sordum ve bu soru onu kendine getirdi. Benden uzaklaştı ve döndü, ancak üç yaşlı kadını ve gözleri etrafta dolaşan o pisliği görünce birden durdu.

"Şey," diye söze girdi kadınlardan biri beklentiyle. Deena'nın kahverengi gözlerine ve inatçı çenesine sahipti, bu yüzden annesi

olduğunu tahmin ettim. Konuştuğunda sesini tanıdım: "Deena, tatlım, bizi tanıştırmayacak mısın?"

"Hayır," dedi Deena, sonra kafasını sanki zihnini temizlemek istercesine salladı. "Yani—"

Elimi beline doladım ve onu sıkıca yanıma çektim, bana fırlattığı bakışlardan zevk alıyordum. Aynı odada bulunduğumuz her seferinde ve telefonda, mesajda veya e-postada yaptığımız her iletişimde Deena çok içine kapanık, çok kontrolcü olmuştu.

Ama şimdi sarsılmıştı ve ben bundan zevk alıyordum. Bunun için berbat bir insandım ve umurumda değildi. Bana açılana kadar onunla dalga geçmek istiyordum. Tüm sırlarını öğrenmek istiyordum. Onu eritmek istiyordum. Onu karanlık bir yere sürükleyip, tekrar engellendiğim için ne kadar kızgın olduğumu göstermek istiyordum. Ve sonra ikimiz de tatmin olana kadar benden af dilemesini sağlamak istiyordum.

Kollarımın arasında döndü, yüzü bana dönük bir şekilde durdu ve aramızda biraz mesafe koymak için elini göğsüme koydu. Ben de kolumu beline dolamış, gülümsüyordum. Onu bu kadar kolay bırakmayacaktım.

"Burada ne işin var?" diye sordu, sesi tıpkı tanıdığım Deena'ya benziyordu ve sanki her an dağılmak üzereydi.

"Dün konuştuktan sonra bazı şeylerin yerini değiştirdim. Seni şaşırtabileceğimi düşündüm."

Bakışlarında şaşkınlık ve öfke vardı, ama göğsüme bastırmayı bıraktı. Bana doğru yumuşadı ve ben de başparmağımla yan tarafını okşadım.

Annesi içini çekti ve başını salladı. "Şey, bu şimdiye kadar duyduğunuz en harika şey değil mi, Lisa? Alison?"

Diğer iki kadın gözlerini kısarak bize baktılar, sonra yüz ifadelerini düzelterip gülümsediler. Sarışın olan, "Öyle değil mi?" dedi.

Adama döndüm ve elimi uzattım. "Cal," dedim.

"Austin," diye yanıtladı titreyerek. Birbirimize biraz fazla sıkı sarılmıştık ve gözleri Deena'ya kayıp göğsüne kayınca, daha da sıkı sarıldım. Bana tekrar baktı ve elimi bıraktı, parmaklarını nasıl büktüğünü gizlemeye çalışmak için kolunu yanına indirdi. Gülümsedim ve bunun gözlerime ulaşmadığını biliyordum.

"Birkaç tur atsam iyi olur," dedi. "Affedersiniz. Tekrar tebrikler, Bayan Brand."

"Evet, evet," dedi, ona bir bakış bile atmadan. Beni inceliyordu: smokinimi, saçımı, saatimi. Sonra gülümsedi. İlk sınavı geçmiştim. "Seninle tanışmak çok güzel, Cal. Deena, aradığından beri senin hakkında bize çok şey anlattı, ama gerçekler beklediğimizden çok daha güzel."

"Anne," diye homurdandı Deena.

"Deena, sadece şunu söylüyorum! Onu senin uydurduğunu sandım."

"Yalnız siz değildiniz," dedi esmer kadın. "Peki, ne iş yapıyorsunuz, Bayım...?"

"Bana Cal deyin," dedim gülümseyerek. "Küçük bir girişim sermayesi şirketim var. Potansiyeli olan şirketleri bulmaya ve büyümeleri için ihtiyaç duydukları sermayeyi sağlamaya çalışıyoruz."

"Karşılığında da hisse sahibi olacağım," diye ekledi Deena, kaşlarını çatarak.

Dayanamadım ve onu kızdırma fırsatını kaçırmak istemedim. Elimde değildi; sinirlendiğinde beni tahrik ediyordu. Küçümseyici bir tavır sergilemek işe yarayacaktı. Eğilip burnumu onun burnuna değdirdim. "Evet, aşkım. İşte böyle para kazanıyorum." Yanakları elbisesinden biraz daha koyu bir renkte kızarmıştı. Pembe askıya dokundum, parmaklarım kristal işlemelerin üzerinde gezindi ve "Bu çok güzel. Bir prenses gibi görünüyorsun." dedim.

"Deena bizim gururumuz ve neşemiz," diye araya girdi annesi.

Deena diğer kadına kaşlarını çatarak baktı. "Hayır, değilim."

"Şşş, tatlım. Cal, sana bir içecek getireyim mi? Bir şeyler yiyeyim mi? Yemek servisi yapanlarla konuşup masaları yeniden düzenleyelim, böylece yan yana oturabilirsiniz. Sizi Austin'in yanına oturtmuştum ki sohbet edebilesiniz, ama şimdi..." Elini sallayarak bu fikri reddetti, özür dileyerek aceleyle uzaklaştı, diğer iki kadın da peşinden gitti.

Onların gidişini izledik. Kolum hâlâ Deena'nın etrafındaydı ve onu bırakmaya hiç niyetim yoktu. Bana baktı, gözleri kısıldı.

Ona sııttım. "Rica ederim."

"Affedersin?"

"Bana kalırsa seni kurtardım. İyi ki zamanında gelmişim, yoksa kim bilir benim hakkımda ne hikayeler anlatırdın."

Dilini şıklattı, yüzünde şüphe ve alaycı bir ifade vardı. "Hı hı. Şimdi sana kahramanım diyeceğim ve göz kırpacacağım kısım mı?"

"Dene bakalım. Beğenirsem, belki bir daha yapmanı isterim."

Yanakları daha da kızardı ve gözlerini devirdi. "Burada ne halt ettiğinizi bana anlatacak mısınız? Annem mi sizi buna teşvik etti?"

"Hayır." Sesimi alçaltarak ona tamamen döndüm. "Beni yine engelledin, Deena."

Çenesi öne doğru çıkıktı. "Ne olmuş yani?"

"Burada olacağını biliyordum ve seninle konuşmak istedim. Sosyal medyada hızlı bir arama yaparak etkinlik detaylarını bulmak oldukça kolay oldu."

"Korkunç ama idare eder."

"Tam o sırada eski dostlarınıza bazı ilginç gerçekleri anlatıyordunuz, ben de o sırada içeri girdim."

Gözlerini benden kaçırdı. "O... duyduklarını tamamen görmezden gel."

"Muhteşem gözlerimin içine bak ve bunu tekrar söyle."

Bakışları adeta bir güzellikti. "Senden nefret ediyorum."

"Beni görür görmez bana aşık olduğunu sanıyordum." Gülümsedim. "Hangisi yalan, Deena?"

Boynundaki nabızı atarken gözleri odanın içinde gezinip duruyordu. Birkaç kişi bizi merakla izliyordu ama umurumda değildi. Bakışlarım dudaklarına indi ve onu tekrar öpmenin bir faydası olup olmayacağını merak ettim.

Bu hipotezi test etmeye fırsat bulamadan Deena elimi bileğime kenetledi, elimi belinden çekti ve beni çıkışa doğru sürükledi.

"Konuşmamız gerekiyor," diye mırıldandı, "sonra da gitmen gerekiyor."

ON BİR DEENA

Callum'u ana etkinlik alanının hemen karşısındaki bilardo salonuna ÇEKTİM , içeri itip kapıyı kapattım. Gözlerinde aynı eğlenmiş, alaycı bakışla beni izledi, dudaklarının kenarında küçük bir gülümseme belirdi.

Beni öpmek için kullandığı ağız. Hayal ettiğimden çok daha güzel bir öpücük.

Vücudum hâlâ kızarmış halde, odanın kenarına doğru yürüdüm ve duvardaki bilardo sopalarına baktım. "Burada ne yaptığını bana söylemek için üç dakikan var, Callum."

"Peki sonra ne olacak?"

"Sonra da güvenlik görevlilerini arıyorum."

"Bunu açıklamak zor olacak, birkaç dakika önce benim hakkımda herkese anlattıklarınızı göz önünde bulundurursak. 'Sizi büyüledim,' mi dediniz?"

Çenemi o kadar sıkı sıkıydım ki ağrıyordu. Haklı olmasına nefret ediyordum. Ya onun sevgi dolu erkek arkadaş rolünü oynamasına izin verecektim ya da ailemin partisinde kendimi kocaman bir rezil edecektim.

Daha da kötüsü, artık ona bir borcum varmış gibi hissediyordum.

Arkamı dönüp öfkeyle dişlerimi sıkarak ona tısladım: "Konuş. Şimdi."

"Sana zaten söylemiştim. Seni özledim."

Midem alt üst oldu, çünkü *gerçekten* öyle miydi? Belki de... ama yüzündeki ifade beni duraksattı. Bilardo masasına yaslanmış, kırmızı toplardan birini alıp eliyle yukarı aşağı atıyordu. Dudakları, rahat tavrına ters düşen hafif bir buruşuklukla büzülmüştü.

Çelişkilerle dolu bir adam.

Sonunda gözleri gözlerimle buluştu ve itiraf etti: "Bazı seyahat planlarım için yardımına ihtiyacım var. Ama sormadan önce beni engelledin."

Hayal kırıklığı beni adeta ezdi geçti ve bunu gizlemek için ipuçlarına bakmak üzere arkamı döndüm. O benim için burada değildi. Neden onun benim için burada olduğunu düşünebilirdim ki? Neden o öpücüğün... ile bir ilgisi olduğunu düşünebilirdim ki...

"Ve seni görmek istedim," diye ekledi.

Dünya birden yana doğru eğildi. Sözlerinin bende ne yaptığını anlayabiliyordu ve benimle oyun oynuyordu. Bundan emindim. Kollarımı sıkıca göğsüme kavuşturmuşken, işlemeli korse tenime sürtünüyordu. İçimde bir öfke dalgası yükseldi. Elbiseye, aileme, ona karşı.

Anneme boyun eğmiş, elbiseyi ve topuklu ayakkabıları giymiştim. Ailemle çok çabuk teslim olmuş, sırf barışı korumak adına isteklerimi ve değerlerimi bir kenara bırakmışım. Kendimi küçültmüş, en azından geçici olarak onların kalıbına uymak için kendimi bükmişim.

Callum'la aynı durumda kalmak istemezdim.

Gözlerimi kısarak ona döndüm. "Ne istiyorsun, Callum?"

"Cal," diye düzeltti usulca, buz gibi gözleri bana sabit bir şekilde bakarken. "Bana Cal deyin."

"Ne istiyorsun?" diye sordum, bakışlarının içimde yarattığı sıcaklığı umursamadan.

Soruma bir soruyla cevap verdi: "Benim yönetici asistanım olmanız için ne gerekiyor?"

"Travmatik beyin hasarı. Sonraki soru."

"Altı ay, Deena."

"Adımı öyle söylemeyi bırak."

Yavaşça ve memnun bir şekilde göz kırptı. Dudakları anlamlı bir sırıtışla kıvrıldı. "Ne gibi?"

Beni konuşma konusunda köşeye sıkıştırmıştı ve bunun farkındaydı. Ama adımı söylediğinde bacaklarımın arasında küçük bir patlama olduğunu itiraf ettirmek için bana işkence etmesi gerekecekti. Düşünme yeteneğim yerinde değildi. O etraftayken asla doğru düzgün düşünemiyordum.

"Senin için çalışmayacağım," dedim, sorusuna cevap vermek zorunda kalmamak için.

Dili dudaklarını yalamak için dışarı kaydı ve ben olduğum yerde kıpırdanmamak için kendimi zor tuttum. Onun varlığının bana yaptığı şeyden nefret ediyordum. Telefonda baştan çıkarılmaya boyun eğdiğimden nefret ediyordum ve şimdi onunla nerede durduğumdan emin değildim. Ondan ne istediğimden emin değildim.

Elbette, bariz olanların dışında.

"Pekala, sana bir anlaşma yapalım," dedi, bilardo masasından kalkarken kırmızı topu yere bıraktı. Yaklaştı ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Kusursuz giyinmişti, saçları mükemmel bir şekilde dağınık, güçlü çenesi ise tıraşlıydı. Daha önce hiç bu kadar çekici bir adam görmemiştim ve bu yüzden ona kızdım. "Eğer beni tekrar öpersen, senden bir daha benim için çalışmanı istemeyi bırakırım."

Dudaklarımdan şaşkınlık dolu bir kahkaha döküldü. " *Beni* öptün, Cal."

Şeytani bir gülümseme gözlerinin parlamasına neden oldu. "Sen de beni öptün." Sadece birkaç santim uzakta durduğunda, bakışlarıyla karşılaşmak için başımı eğmek zorunda kaldım. Bakışları bir an dudaklarıma indi, sonra daha da aşağıya kaydı. "Az önce yalan söylemiyordum," dedi sessizce. "Elbiseyi beğendim."

İçimde bir zevk dalgası yükseldi. Bana iltifat ettiğinde çok hoşuma gidiyordu ama bunu asla itiraf etmezdim. Çenemi sıktım. "Neyi sevdiğin ya da sevmediğin umurumda değil."

Parmakları omzumdaki askıyı takip ederek, göğüslerimin üstten taşıdığı yere kadar indi. Kumaşa dokunduğunda, parmak ucunun kenarı göğsüme değdiğinde ürperdim, ama durmadı. "Neden benim için çalışmıyorsun?"

Dizlerim titriyordu ve ayakta durmak zorlaşıyordu. "Tam da şurası yüzünden," diye fısıldadım.

"Bunun bununla hiçbir ilgisi yok."

Burnumu çektim ve parmağı diğer göğsüme doğru, karşıdaki askının üzerinden yukarı doğru yolculuğuna devam etti. Dokunuşu tüy gibi hafıftı ama içimde keskin şimşekler çakıyordu. Elini yanına indirdiğinde, hayal kırıklığımı gizlemek için çaba sarf etmem gerekti. Kafamdaki sis biraz dağıldı.

O her şeyi gören gözleriyle beni izledi. Boğazımda atan her kalp atışını okuyordu. Yüzümdeki her duygu değişimini izliyordu. Benimle oynuyordu, beni tahrik ediyordu ki istediği her şeyi yapayım. Kanıtı da sonraki sözlerindeydi: "Hadi ama, Deena."

"Neden benim sizin için çalışmamı bu kadar çok istiyorsunuz? Başka birini işe alın."

Bakışlarını bir gölge kapladı. Bir an tereddüt etti, sonra şöyle dedi: "Son zamanlarda anlaşmalarda çok fazla kıl payı kurtulma yaşadık. Seyahat planlarımız sürekli engel oluyor ve ekibim yetişemiyor."

"Ve hâlâ bir asistan yok."

Bana ifadesiz bir bakış attı. "Hayır."

"Şok edici."

"Bunu başarabilirsin."

"İşimi bırakıp senin kontrolün altına girmemi mi bekliyorsun?" diye inanmaz bir şekilde güldüm. "Biliyorum, zengin bir adamsın ve muhtemelen bir el hareketiyle istediğini elde ediyorsun, ama hadi ama. Gerçekçi ol."

"Miranda son zamanlarda işe aldığım en iyi kişiydi, ama telefonlarıma cevap vermiyor."

"Bu sandığınız kadar şaşırtıcı değil."

İçini çekti, bir eliyle saçlarını düzeltti. "Biliyorum, benimle çalışmak zor, tamam mı? Ve belki de *aşırı* detaycı yönetim eğilimlerim var, ama—"

"Bir asistandan çok şey bekliyorsun, Cal."

Bana kaşlarını çattı.

Avuçlarımı açtım. "Sizinle çalışırken gördüklerimden anladığım kadarıyla, size özel bir seyahat koordinatörüne ihtiyacınız var. Bir

asistana değil. On yedi milyon başka görevi de olan bir yöneticiye değil. İşletmenizin seyahatle ilgili ihtiyaçları, birinin tam zamanlı içinden başka bir şey olamayacak kadar külfetli." Gözlerimi ondan kaçırmaya zorladım kendimi ve omzunun üzerinden bilardo masasının yeşil keesine dik dik baktım. "Ama ben ne bilirim ki? Bu sadece benim geçim kaynağım."

"Ve bu konuda en iyisisin," dedi. "Bu yüzden seni takımımda istiyorum."

Boğazım düğümlendi ve onun övgülerine karşı kendimi gururdan titretmemeye zorladım. Gözlerim masadaydı ama parmak uçlarım titriyordu.

Benim tüm hassas noktalarıma nasıl dokunacağını biliyordu.

Büyürken hep kenara itildim. Eğitimim hiçbir zaman kardeşiminki kadar önemli görülmedi. Üniversite için param yoktu. Burs başvurularında hiç yardım almadım. Prestijli okullar için cazip grnmemi sağlayabilecek ders dışı aktivitelere veya gönüllülük görevlerine ayıracak zamanım yoktu. Sahip olduğum tek şey zekâ, azim ve inatılığın tehlikeli bir karışımıydı; yine de büyürken anne babamdan, kardeşlerimden ve ğretmenlerimden onay alma özlemi duydum.

şimdi bile, kendi işini kurmuş ve tam bağımsızlığa sahip yetişkin bir birey olarak, doğuştan otorite sahibi güçlü bir adamın bana işimde iyi olduğumu söylemesi, ona doğru eğilip yaltaklanma isteği uyandırıyordu bende.

Çok acınasıydı. abalarımın birileri tarafından takdir edilmesini ne kadar çok istediğimden, çocukken mahrum kaldığım övgüyü ne kadar çok zlediğimden nefret ediyordum. Bana prenses gibi göründüğümü söylediğinde çok mutlu oluyordum. Onun *burada* olmasından çok mutlu oluyordum. Ve aynı zamanda bunların her birinden nefret ediyordum.

Bu yüzden ona homurdandım ve kaşlarımı çattım, sözlerinin beni ne kadar etkilediğini gizlemeye çalışarak. "İşimi bırakmamı mı bekliyorsun? Senin için bile hayal ürünü."

"Münhasır olmayan bir sözleşme. Altı ay," diye karşılık verdi, hââ çok yakınımda durarak, beni adeta yutmak istercesine süzerek. "Benim için çalışırken kendi işinize de devam edebilirsiniz. Ekibimin

seyahat ihtiyaçları öncelikli olacak, ancak kendi projeleriniz üzerinde çalışmak için zamanınız olacak."

"Ne kadar zaman? ncelik maddesini kullanarak tüm düzenli mşterilerimi devre dışı bırakmayacağınızdan nasıl emin olabilirim?" diye karşılık verdim.

"Bunu size bırakıyorum."

Gülme sırası bana gelmişti.

Utanmadan gücenmiş gibi yaptı. "Ne bu kadar komik?"

"Bay Frost," diye tersledim başımı sallayarak. "Bana hiçbir şeyi bırakacağınızdan şüpheliyim. İşte bu yüzden asla sizin için çalışmam."

Cal dişlerini sıkarken çenesi şişti. Gözleri gözlerimden kaçtı ve ben de nefesimi verdim. Onunla göz teması kurmak zorlaşmaya başlamıştı. Bir an sonra, bir karar vermiş gibiydi. Tekrar gözlerime baktı ve lafı uzatmadan, "Seyahat düzenlemelerindeki bir dizi aksaklık yüzünden yüz milyon dolarlık bir sözleşmeyi kaybetmek üzereyim. Seyahat acentesi bir bağlantıyı yanlış ayarladı ve şirket sahipleri Atlanta'da on iki saat mahsur kaldılar. Onları bir otele yerleştireceğimize sz vermiştik, ancak otel doluydu ve acente sorunu çözmek için aramalarına cevap vermedi. Başka bir risk sermayesi şirketi bunu duydu ve onları müzakerelere başlamak için şehre getirmek üzere harekete geçti." dedi.

Drstlğne şaşırmış bir şekilde doğrudum. "Ve ilişkiyi kurtaramıyorsun, öyle mi?"

"Elimden geleni yapıyorum ama durum iyi görünmüyor. Bunun tekrar yaşanmasına asla izin veremem. Kelimenin tam anlamıyla tekrar yaşanmasına asla izin veremem. şirketimizin geleceği buna bağlı."

Sanırım çok aptaldım, çünkü onun açıklaması kararlılığımı zayıflattı. Cal bunu yüz ifademden görmüş olmalı, çünkü ne eğilip, "Yardımaına ihtiyaım var, Deena. İşimi kaybedebilirim. Bunun bana ne yapacağını en iyi sen biliyorsun," dedi.

Kahretsin onu. Beni neredeyse hiç tanımamasına rağmen tam olarak ne söyleyeceğini bildiği için kahretsin onu. O yumuşak sesiyle bana sanki benimle bir sır paylaşıyormuş gibi hissettirdiği için kahretsin onu. Yıkılmak üzere olan savunmamı kurtarmak için

umutsuzca bir girişimde bulunarak, çenemi sıkarken bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Deena," diye mırıldandı. "Fiyatını söyle. Ciddiyim. Çalışmak istediğin saatleri söyle. Sözleşmeye yazılmasını istediğin herhangi bir koşulu belirt. Sana ihtiyacım var."

Tüm borçlarım ortadan kalkabilirdi. Onun için çalışsaydım, profesyonel sınırlar çizerdik. Bu aptalca hayranlık mutlaka sona ererdi.

Tanrım, ne kadar aptalmışım. Ama yine de ona baktım ve sordum: "Altı ay mı?"

Gözlerinde bir anlık zafer parıltısı belirdi. "Altı ay."

Son bir mantık hamlesi, dudaklarımdan tek doğru cevabı dökmemi sağladı: "Hayır."

Neşeli ve içten bir kahkaha attı ve benim dudaklarım da karşılık olarak kıvrıldı. Ona doğru eğilmemek, ilgisinin büyüünden biraz olsun etkilenmemek imkansızdı.

Ahmaklık etmişim ama o bana hâlâ kahkahalarla dolu sıcak gözlerle baktığında, umurumda değildi. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve Cal bunu izledi, gözleri arzuyla karardı. Kaşını kaldırdı. "Benim için çalışmayacaksan, beni tekrar öpmemenin hiçbir sebebi yok."

İçimde bir arzu dalgası yükseldi ve inanmaz bir kahkahayla bunu gizledim. "Aslında birkaç sebep düşünebiliyorum."

"Beğenmek?"

Zihnim birden bomboş kaldı ve o bana yine o günahkar, her şeyi bilen gülümsemelerinden birini attı. Dilimi şıklattım ve yanından geçip, aramızda biraz mesafe koymaya çalıştım. Sıra bana gelmişti, kırmızı bir bilardo topu aldım. Topu bir elden diğerine attım, sonra da ceplerden birine doğru yuvarlarken, "Birincisi: Buraya davetsiz gelip, beni haber vermeden öpen sapık bir takipçisin," dedim.

Mırıldanıyordu, ayak sesleri yaklaştığını haber veriyordu. Kalbim de adımlarıyla senkronize bir şekilde çarpıyordu.

"İkinci olarak, istediğini elde etmeye çok alışmışsın ve bu beni rahatsız ediyor."

"Doğru değil," dedi, bir avucu kalçamın yanındaki masa kenarına değdi. "Sahip olamayacağım birçok şey istiyorum." Dudakları

omzuma değdi ve ürperdim. Oradaki ağıkta kalan tenime yumuşak bir öpücük kondurdu, sonra dudaklarını boynuma doğru götürerek tenimin kokusunu içine çekti.

Çok yakındı. Zihnimde yine sis çökmüş, tüm düşüncelerimi birbirine karıştıırıyordu.

Buraya gelmesinin sebebi benim onun için çalışmamı istemesiydi, ama peki bu neydi? Neler oluyordu?

Peki *ben* ne istiyordum?

Bunun ne anlama geldiğini bir türlü anlayamadım. Sağ eli diğer tarafıma indi ve ben bılardo masasına sıkışmış, kollarının arasında kalmıştım. Keçeli kenarı kavradım, kalbim hızla atmaya başladı. Bu çok fazlaydı. O, erkek enerjisinin bir kasırgasıydı ve ona karşı koymaya devam edemezdim. Başım öne eğikken, içimde panik duygusu yükselmeye başladı. Kaçmam gerekiyordu. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu ama yapamıyordum. Ve yapsam bile, geri dönüp koşmamı ne engelleyecekti ki?

Derin bir nefes aldım. "Cal," diye başladım tereddütle. "Kendimi kapana kısılmış hissettiğimde iyi olamıyorum."

Bu yarım bir itiraftı ama kendimi ona inceleme için açmış gibi hissettim. Onları göremiyor olsam da, o keskin, zeki gözlerin vücudumun her çizgisini incelediğinden emindim. Tüm sırlarımı okuyorlardı. Ona üzerimde kullanabileceği hiçbir şey vermek istemiyordum. Hayatımı kurmak ve geçmişimden kurtulmak için çok mücadele etmişim. Cal'a üzerimde herhangi bir güç vermek bir gerileme gibi geliyordu. Herkesin yaptığı gibi beni kullanacak, kontrol altında tutacak ve işi bittiğinde bir kenara atacaktı.

Parmakları kalçamın yanındaki masada kıpırdandı ama uzaklaşmadı. Nefesini verdi, nefesi enseme okşadı ve kendi itirafını da yaptı: "Kontrolü bırakmaktan hoşlanmıyorum."

Burun kıvırdım.

Olası tüm tepkiler arasında bu muhtemelen en kötü seçimdi, çünkü Cal'ın varlığı sırtıma baskı yapıyordu. Sıcaklığı omuzdan topuğa kadar bir cehennem gibiydi. Bacaklarıımın titremesinin koşmak istememden mi yoksa onun bacaklarıımı daha da açmasını istememden mi kaynaklandığına karar veremiyordum. "Benim sinirlerimi bozmak çok komik geliyor, değil mi Deena?"

Nefes nefese kalmıştım, heyecan, endişe ve adrenalinle titriyordum. "Düğmelere basan sensin," diye yanıtladım. "Eyalet sınırlarını aşarak beni takip mi ediyorsun? Gecenin her saatinde beni mi arıyorsun?"

Göğsü sırtıma yaslandı. İçimde bir panik dalgası yükseldi. Tuzağa düşürülmekten nefret ediyordum. Özgürlüğümün herhangi bir şekilde kısıtlanmasından nefret ediyordum. Ama paniğin altında başka bir şey vardı; nefesimi hızlandıran sıcak bir duygu dalgası. Kalbim, tuzağa düşmüş bir kuş gibi çırpınıyordu. Bacaklarım seğiriyordu, koşmak istiyordu.

Ama ayaklarım kıpır kıpır kaldı.

Callum arkamda belirliyordu, iri, tehlikeli ve korkutucu. Ama aynı zamanda, varlığı içime bir sıcaklık yaydı, kalbim daha hızlı atarken yavaşladı. Sıcak kan karıncalanan uzuvlarıma doğru aktı.

Cal, sanki beni durdurma şansı vermek istercesine yavaşça hareket etti. Elleri bacaklarıma ve karnıma doğru kayd, kollarımı yanlarıma sabitledi ve beni kendine bağladı. Tutuşu kırılmazdı. Göğsü, sırtıma karşı hareketsiz, geniş bir duvar gibiydi.

Kalbim hızla çarpıyordu ama karşı koymadım, çırpınmadım ya da bağırmadım. Panik yapmadım.

Yumuşadım.

Üzerime bir dinginlik çöktü, *bambaşka* bir dinginlikti bu. Sanki başka bir alemden gelmiş, kendimle ilgili bildiğim her şeyi yeniden düşünmemi sağlamıştı. Burada, benden çok daha büyük ve güçlü bir adamla birlikte kapana kısılmıştım. Ve bu inanılmaz bir duyguydu.

Parmaklarım masanın keçesine değdikçe Callum hafif bir homurtu çıkardı, bedenim onun iri cüssesinin güvenliğine yaslanıp eridi. Beni tutuyordu ve gidecek başka yerim, yapacak başka bir şeyim yoktu, sadece ona teslim olmaktan başka çarem yoktu. Vücudumdaki her kas gevşedi ve Callum bir ses daha çıkararak, "Öyle tahmin etmişim," gibi bir şeyler mırıldandı.

Beynimde bir şeyler yerine oturdu. Burası güvenliydi. *Cal* güvendeydi. Bırakabilirdim. Uzanıp çok istediğim şeyi alabilirdim.

Tek yapmam gereken kalçalarımı hafifçe geriye doğru eğmek ve arkamda duran Cal'e doğru itmektir. Tepkisi anında oldu. Beni orada

tutmak için elini kalça kemiğime kenetledi ve kendi kalçaları da öne doğru fırladı, böylece sertleşmiş penisinin çıkıntısını hissedebildim.

Nefesim kesildi ve Cal elini kalçamdan aşağıya, ta içime doğru kaydırды, beni en çok onu isteyen yanımla kendine doğru bastırarak sıkıca kavradı. İçimde öyle güçlü bir şehvet dalgası yükseldi ki, nefesimi kesti. Ellerim masanın üzerine düştü, elbisem ise onun kavrayışında buruştu.

Sesi daha önce hiç duymadığım kadar karanlıktı, nefesi kulağımda sıcaktı, hırlayarak, "Bana yaptıklarının farkında mısın, Deena?" dedi. Beni tekrar sıktı, parmakları klitorisime bastırırken külotum sırlıslılam oldu. "Seni o sinsi pisliğin önünde dururken gördüğüm andan beri sertleştin."

Damarlarımda arzu, çatallı bir şimşek gibiydi. Parmaklarım önümdeki yeşil keçeye kenetlendi, görüşümün kenarları karardı. "Sesinde kıskançlık mı duyuyorum, Cal?" diye sordum nefes nefese, kendimi durduramıyordum. Sonunda baştan çıkarılmaya teslim olmak harika bir his veriyordu, ama yine de karşı koymayı seviyordum.

"Bu kıskançlıktan çok daha fazlası," diye hırıltılı bir sesle söyledi, kalçalarını sanki kıskançlık yapıyormuş gibi popoma sürterek. "Beni çıldırtıyorsun."

İkimiz de aynı fikirdeydik. Önümdeki keçeye odaklanarak, onun hareketlerine karşı koyarak, benim de onun kadar çok istediğimi anlamasını sağlamaya çalıştım. Başım öne düştü, çenem göğsüme yaslandı.

Parmakları vücudumda kasıldı; elbisenin, tülün, kristal işlemelerin ve iç çamaşırının katmanları, ihtiyacım olan ham temas için çok fazlaydı. Bütün katmanların üzerinden beni okşadı, sert ve beceriksizce, nefesimi kesip kıvranmama neden oldu. "Beni bir daha engelleme," diye homurdandı.

Omuzumun üzerinden bakıp, kısık bir kahkaha atarken gözlerindeki karanlık ifadeyi yakaladım. "Hâlâ buna kızgınsın, değil mi?"

"Öfkeli," dedi, parmakları saçlarıma dolanırken başımı geriye çekip beni öptü. Garip, dağınık ve elektrik yüklü bir öpüşmeydi. Onu daha iyi öpmek için kollarında kıvranmaya çalıştım ama eli kasıklarımda

kilitli kalmıştı, kolu beni uzaklaşmaktan alıkoyan elik bir bant gibiydi. Cinsel organı kalçalarıma sürtünüyordu, ihtiyaç dolu ve ısrarcıydı.

Parmakları elbisemin içine saplanırken, diğeri eliyle saçlarımı kavradığında, bende ciddi bir sorun olduğunu fark etmeye başladım. Rahatsızlık verecek noktaya kadar bükülmeyi ve kaçacak yerim kalmayacak şekilde tutulmayı seviyordum. Kontrolü ele geçirmesini seviyordum.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum, parmaklarım masaya kenetlenmişti.

Saımdaki tutuşu biraz gevşedi. "Senin gibi, tatlım."

"Yapamayız."

"Kim söylüyor bunu?"

"Sen benim mvekkilimsin. Ve beni rahatsız ediyorsun—" Avucu beni sertçe kavrayıp, erimek isteyeceğim türden bir sahiplenme duygusuyla sıkınca nefesim kesildi.

"Can sıkıcı mı?" diye tamamladı cümleyi, ses tonunda bir eğlence seziliyordu.

"ok iyi. Ama zel bir şey yok. Sıradan bir kontrol manyağı," dedim nefes nefese, avucu en çok sürtünmeye ihtiyaç duyduğum yere bastırırken. "Uzaktardan bile fark ettim."

Onun mırıltısı karnımda bir sıcaklık dalgası yarattı, sonra elbisemi kavrayıp yukarı doğru çekti, çıplak avucu uyluğuma değdi. "Sanırım şımarık olmaktan zevk alıyorsun, Deena." "şımarık" kelimesini söylediğinde, Callum—Cal—elini yukarı kaydırıp sırlıklam ıslak i çamaşırına bastırdı. Girişimi yokladı, kumaşı bana srttı ve bacaklarım titredi. İkimiz de aynı anda inledik.

Beni bilarde masasına doğru sıkıştırdı, eliyle yerime bastırdı ve dudakları kulağıma değerken sesini alçalttı. "Tatlım, bu seferlik uslu durmayı denesen nasıl olur?"

Sadece onun sıcaklığı, kokusu ve varlığı vardı, ama ona tamamen teslim olma isteğime karşı koymaya çalıştım. "Tahmin edeyim: yapmam gereken tek şey tam olarak söylediğin şeyi yapmak mı?"

"Akıllı kız," diye homurdandı ve bu övgü içimde bir arzu uyandırdı. Onun için akıllı, iyi ve mükemmel olmak istedim, sadece ömrümün sonuna kadar o sözleri o ses tonuyla duymak için.

Ve bu kadar tahmin edilebilir olduğum için kendimden nefret ettim. Yaptığım her şeye, uğruna savaştığım tüm bağımsızlığa rağmen, fazladan bir doz karizmayla kutsanmış bir adam için her şeyi feda edecek miydim? Ona hırladım ve o da beni döndürüp sert ve dağınık bir şekilde öperek karşılık verdi. Dişleri alt dudağıımı sıyrırken parmakları elbisemi tırmalıyordu. Uzaktan, kumaşın kolayca kırışmamasını umdum, çünkü onu yukarı çekip karnıma doğru toplarken hiç de özen göstermedi.

Giysilerini çektişirdim, gömleğinin lüks kumaşını çektişirdim. Bu, beklediğimden çok daha fazlasıydı, ama ne bekleyebilirdim ki? Nasıl bir adam olduğunu biliyordum. Talepkar. Emir verici. İstedini elde etmeye alışkın. Telefon görüşmesinde, orgazmımın keskinliği beni sersemlettiğinde, bunun bir gölgesini hissetmiştim.

Onun gerçek kişiliğı her zaman hafife alınmaması gereken bir güç olacaktı.

Parmakları, sırlıklam iç çamaşırımın ağ kısmını tereddütsüz bir şekilde kenara çekti. Parmak uçları cinsel organıma değıdiğinde çıkardığı hafif bir inilti dışında hiçbir uyarı vermeden, Cal iki uzun, kalın parmağını içime soktu.

Nefesim kesildi, ellerim omuzlarına gitti, gözlerim onun gözleriyle buluşmak için irileşti.

Yüzünde daha önce hiç böyle bir ifade görmemişim. Zafer ve şehvet, tapınma, sahiplenme karışımıydı.

Sadece tek bir kelime söyledi: "Sürüş."

Kalçalarım hareket etti, elinin sürtünmesi ve baskısı o kadar acı verici derecede mükemmeldi ki. Kısık gözlerle beni izledi, her nefeste göğsü kabarıyordu.

"Güzel," dedi ve kalçalarım irkildi. Boşta kalan eliyle çenemi yukarı kaldırdı ve dudaklarını benimkine değıdirdi. "Çok muhteşemsin, aşkım. Hayal ettiğimden daha güzel. Elimden kaymaya devam et ve paramparça olana kadar durma."

Yüzüm kızarmıştı ve kontrolümü kaybetmişim. Tek yapabildiğim ona sarılmak ve dediğı her şeyi yapmaktı, bedenim artık bana ait değıldi. Omuzlarını kavradım, her nefesimde dudaklarımdan küçük inlemeler dökölüyordu.

"Herkesin seni duymasını mı istiyorsun?" diye çıkıştı, parmakları daha da derine inerken, başparmağı klitorisimi okşuyordu. "Herkesin benim olduğunu bilmesini mi istiyorsun? Bu yüzden mi bu kadar gürültü yapıyorsun, Deena? Yoksa aylardır bu anı beklediğin için mi?" Parmaklarını içimde kıvırdı, çıkardı ve bir tane daha ekledi.

Çığlık attım, sonra yüzümü boynuna gömdüm. Cal boşta kalan kolunu omuzlarıma doladı, eliyle başımın arkasını kavradı, diğer eliyle de işkence dolu, güzel hizmetine ara vermeden devam etti.

"Benim için sessiz ol, güzelim," diye usulca emretti. "Gel parmaklarımın üzerinde ve ses çıkarma."

"Sinir bozucu," diye homurdandım boğazına doğru ve Cal kıkırdadı. Başımın üzerindeki eli yumuşadı, beni kendine doğru bastırıyordu. Bacaklarım titredi ve seğirdi, uzakta bir orgazmın parıltısı belirdi.

Cal, "Ofisime girip beni rezil ettiğin andan beri seni buraya getirmeyi düşünüyordum," dedi. Sesi o kadar alçaktı ki, kulaklarımdaki kanın uğultusu yüzünden kelimeleri zar zor duyabiliyordum.

"Ben yapmadım—"

"Seni dizime yatırıp, kadını halk önünde şımarık davrandığında ve beni utandırmaya çalıştığında neler olduğunu göstermek istedim."

Benim kadını .

Başım döndü. Hiçbir anlamı yoktu, biliyordum. Birbirimizi zar zor tanıyorduk. Ama yine de göğsümde bir boşluk ve sızı hissettim.

"Şimdi uslu bir kız olup elime geleceksin, olur mu? Sessizce yapacaksın ki yüzünü izleyebileyim."

Bu durumun beni ne kadar çok tahrik ettiğinden nefret ediyordum. Geri çekilip ona dik dik bakarken, Cal'ın gözlerindeki ifadeyi görünce cevabım yarım kaldı. Sakin, tehlikeli ve kontrol sahibi görünüyordu. Ama gözleri gerçeği ele veriyordu.

Callum Frost, kontrolü zar zor elinde tutuyordu. Gözlerinde vahşiliğin bir izi vardı ve onu zorlarsam ne olacağını bilmiyordum. Kapının hemen diğer tarafında insanlar vardı ve elbisem belimde toplanmıştı. Kapıya baktım ve içimden bir sıcaklık dalgası geçti.

Görünüşe göre bundan hoşlanıyordum. Yakalanma riskinden hoşlanıyordum. İsyan etme isteği uyandırır da Cal'ın bana ne

yapmam gerektiğini söylemesinden hoşlanıyordum.

"Cal," diye fısıldadım, bakışlarımı onun gözlerine çevirerek.

Yüz ifadesi anlamlıydı, dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirmişti. Çenemi yukarı kaldırmak için kullandığı eli aşağı kaydı ve boğazımın dibini nazikçe kavradı. Bu anda, bana sahipti. Ve bundan hoşlanıyordum. "Sana hiç mükemmel olduğunu söyleyen oldu mu?"

Gülmeye çalıştım ama zevk dalgası beni sardı. Alnım omzuna yaslandı, bacaklarım titremeye başladı. Nefesim kesildi ama içimden çıkmak isteyen çığlığı bastırdım.

"Mükemmel, kirli ve benim," diye hırıltılı bir sesle söyledi, çenesi şakağıma değerken, övgüsü ayak parmaklarıma kadar daha fazla sıcaklık yaydı. "İyi bir kız gibi sessizce geliyorsun." Parmakları kolayca içime kaydı ve avucunun topuğu tomurcuğuma değdiğinde inledim. Kurtulmaya çalıştım ama Cal boğazının arkasından kaba bir ses çıkardı. "Gel, Deena," diye emretti o derin, karanlık sesiyle.

"Daha fazla," diye nefes nefese sordum. "Lütfen."

"Daha fazlasını istiyorsan, daha sert sürmelisin, sevgilim," diye emretti, nazik ama kararlı bir şekilde.

Protesto ederek sızlandım ve o gülümsedi. Yanağının şakağıma nasıl değdiğini hissettim, kulağıma fısıldadığı yumuşak övgüdeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Başparmağı klitorisime doğru hareket etti ve kalçalarım kasılıp yuvarlandı. Utanç ve mahcubiyetin hepsi yok olmuş bir halde, kendimi eline sürttüm. Sıçradım ve hareket ettim, o da bana ne kadar iyi yaptığımı söylerken inledim.

Bunu istiyordum. Bunu çok istiyordum. Bana bakarken sarhoş olmuş o gözleri. İçimde kıvrılmış o parmakları. *Benim* yüzümden nefes alıp veren o kirli, sahiplenici, kibirli ağzı.

Orgazmım doruk noktasına ulaştı.

"Cal," diye inledim ve zevk tüm vücudumu sardı. Başım geriye düştü. Gözlerindeki ifade ve omuzlarının gevşemesinden memnuniyeti belliydi, ama orgazmımın son titremeleri vücudumdan kaybolana kadar parmaklarını içimden çıkarmadı. Sonra, yavaşça, avucunu dudaklarına götürdü.

Elindeki benim tadımı yalarken onu izledim, gözleri kapandı ve göğsünden bir inilti yükseldi. Nefes nefese, az önce olanları

anlamaya çalıştım. Anlamlandırmaya, pişman olup olmamam gerektiğine karar vermeye çalıştım.

Sonra gözlerini açtı ve parmaklarını ağzıma götürdü. İşaret ve orta parmaklarını dudaklarımın arasına soktu ve onları bir kez daha bedenimin içine alırken bir ürperti geçti. Onun üzerinde kendi tadımı hissedebiliyordum.

“Çok uslu duruyorsun, sevgilim,” diye fısıldadı, göz bebekleri o kadar genişlemişti ki simsiyah görünüyordu. “Söyleneni yapıyorsun.” Övgü içimde bir ürperti yarattı, içimde küçük mutluluk ateş böcekleri uçuşuyordu. Beni izledi, her tepkimi not etti ve bana böyle konuştuğunda hoşuma gittiğini anladığını biliyordum. “Onları yala temizle, sevgilim. Sonra da seni iyice becereceğim.”

Bunu bana söylemesinden hoşlanmamalıydım, özellikle de buraya haber vermeden gelmişken. Ama hoşuma *gitti*. Az önce yaşadığım orgazm, içimde yükselen arzunun yanında sönük kaldı. Onu tekrar içime almak, sıcaklığını, gücünü ve kudretini hissetmek, başka hiçbir şey düşünememek için duyduğum arzu. Beni çıldırtan o sesiyle bana ne kadar iyi, mükemmel ve güzel olduğumu söylemesini istemek.

Bu, eski sevgililerimle yaşadıklarımın çok ötesindeydi. Hayalini kurduklarımın bile ötesindeydi. O parmaklarını ağzımın içine sokup çıkarırken ben de dilimi parmaklarının üzerinde gezdiriyordum, keşke onun penisi olsalardı diye düşünüyordum.

Ve telefonda haklı olduğunu anladım.

Eğer bana diz çökmemi ve emmemi söyleseydi, yapardım. Bu an için her şeyi yapardım, çünkü onun tüm dikkatini, sevgisini hissetmekten daha iyi bir şey yoktu. Vücudunun sıcaklığının benimkine değmesinden ve pantolonunun fermuarının hemen arkasında sertleşmiş olduğunu bilmekten daha iyi bir şey yoktu. Benim için.

Bırakabilirdim ve sorun olmazdı. Buna karşı koymama gerek yoktu. Onu memnun etmek istiyordum ve zihnimin uzak bir köşesinde, bunun için kendimi zayıf ve utanmış hissetmeli miydim diye düşünüyordum. Sonuçta, o beni yaltaklanmaya ve boyun eğmeye itmişti.

Herkes benden hep bunu istiyordu. O kapının dışındaki herkes. Birlikte büyüdüğüm herkes. Ayrıldığımda, kendi çabamla üniversiteyi

bitirip, sadece azim sayesinde diplomamı aldığım da benden nefret ettiler. Bir işletmem olduğu ve kendimi bir erkeğe bağlamadan geçindirebildiğim gerçeğinden rahatsız oldular.

Bu özelliklerimle *gurur* duyuyordum. Bunlar benim kimliğimin ayrılmaz bir parçasıydı, özümün ta kendisiydi. Bağımsız ve güçlüydüm, her zaman kendi ayaklarım üzerinde durdum.

Peki Cal neden beni diz çökmeye itti? Ben ne kadar güçsüz, omurgasız bir *kadındım* ?

"Hey." Parmaklarını geri çekti ve yanağımı avuçladı. Sıkıca kavradı, gözleri gözlerime dikilmişti. "Deena. Burada sen sorumlusun."

Gözlerimi kırıştırdım, göğsüm nefes alıp verirken kabarıyordu. "Ne?"

"Durmak istiyorsanız dururuz. Bir şeyden hoşlanmıyorsanız söyleyin, hepsi bu. Anladınız mı?"

Sözlerinin ağırlığı kalbimi gümbür gümbür sardı. Dilimde hâlâ kendi uyarılmamın tadı varken yutkundum. "Ben... bilmiyorum."

Cal'ın dokunuşu yumuşadı ve bir saç tutamımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Gözleri hala arzuyla parıldarken, kendini belirgin bir şekilde geri çekti. Yutkundu, dudaklarını yaladı, sonra kısık, titrek bir sesle, "Sana ne yapman gerektiğini söylediğimde tahrik olduğunu düşünüyorum," dedi.

Yüzüm kıpkırmızı olmuştu, bunu anladım. "Hayır, öyle değil," diye yalan söyledim.

Gözleri iki gözüm arasında gidip geldi ve sonunda bir anlayış ifadesi belirdi yüzünde. "Burada yaptıklarımızın dışarıda kim olduğunuzla hiçbir ilgisi yok." Başını kapıya doğru eğdi.

Başımı ondan çevirmeye çalıştığım da, çeneme dokunarak beni geri getirdi. "Sana saygı duymasaydım, seninle çalışmamı istemezdim. Ve birlikte ne yaparsak yapalım, sana hâlâ saygı duyuyorum."

Bacaklarım adrenalinden titriyordu, çünkü bu, birbirimize duyduğumuz çekimin merkezindeki düğümdü. İkimiz de birbirimizi tatmin edebileceğimizi biliyorduk. Başka hiç kimsenin yapamadığı gibi, o bana tam olarak ihtiyacım olanı, özlediğim şeyi verebiliyordu.

Çünkü başka hiç kimsenin yanında kendimi güvende hissetmemiştim. Duvarlarımı yıkıp, her zaman kontrolü ele almak

istemediğimi itiraf edecek kadar güvende hissetmemiştim. Burada değil.

Cal bunu biliyordu. *Anlıyordu* . Bir şekilde, aramızdaki birkaç etkileşimden sırlarımı öğrenmişti ve onları güvende tutacağına sz veriyordu.

Ona güvenebilir miydim? Elbette hayır. Ama onu istiyor muydum?

Başımı onaylayarak eğdim ve Cal nefes verdi. Beni sertçe öptü ve içimdeki son direnç kırıntısı da yok oldu. Bu oluyordu.

Bunu istedim. *Onu* istedim. Ve bundan sonra gelecek her türlü sonucu kabul edecektim.

Cal beni kaldırıp masanın kenarına tamamen oturttu. Dudaklarıma fısıldadı: "Deena, bacaklarını ağ bakalım, sevgilim."

ON İKİ ARAMA

Parmaklarım onun içine girdiği anda TİTREMEYE BAŞLAMIŞTIM ve ne kadar uğraşsam da durduramıyordum. O kadar mükemmeldi ki. Onu o kadar çok istemiştim ki, aramızdaki çekimi uydurduğuma neredeyse kendimi inandırmıştım. Gözlerindeki ateşi ben uydurmuştum. Vücudumun ona verdiği tepkiyi hayal etmiştim.

Ama gerçektir. Bu kadına duyduğum arzu kadar gerçek hiçbir şey olmamıştı. Herhangi birinin içeri girebileceği ya da aramızdaki karşı konulmaz çekimin altında kesinlikle benden nefret ettiği umurunda değildi. Önemli değildi.

Önemli olan, onun bilardo masasının kenarında oturmuş haliydi; elbisesi kalçalarının üzerinde pembe, kabarık bir yığın halinde buruşmuş, dizleri genişçe açılmıştı. Ayakları, tanıdığım Deena'nın asla giymeyeceği türden, gülünç pembe topuklu ayakkabılarla sarılıydı. Sadece onları giymesini, pembe askılarının ayak bileklerine batmasını, ben de bacaklarını genişçe açıp onu doyasya izlemeyi istiyordum.

Ellerimi bacaklarına koydum ve bacaklarını daha da açtım, başparmaklarım üst uyluklarının inanılmaz derecede yumuşak etine bastırdı. Onları ısırarak, emmek, izimi bırakmak istedim. Daha sonra aynaya baktığında onu ne kadar çok istediğimi hatırlamasını istedim.

K lotu hâlâ yana doğru toplanmıştı ve ortası parıldıyordu. Derin bir nefes alarak düşüncelerimi toplamaya çalıştı. Kontrol elimden kayıyordu ve bundan nefret ediyordum. Başparmaklarımı kasıklarına doğru kaydırdım, tadını çıkarmak için sabırsızlandığım şişmiş, ıslak dudaklarını okşadım.

Deena titredi, sonra  ne eğildi ve elini penisimin üzerine koydu.

"Bana dokunmayı bırak," diye hırıltılı bir sesle söyledim, gözlerim başparmaklarımla hareketinden hiç ayrılmadı.

Bir baş parmağımla klitorisini okşarken diğerini içeri soktuğumda titredi. Ama elini sertleşmiş penisimden çekmedi. Bunun yerine sıktı ve fısıldadı, "Hayır."

Hafifçe güldüm, bakışlarım onunkilerle buluştu. Yüzü, boynu ve göğsü kıpkırmızıydı, dekoltesinde ince ter damlacıkları vardı. Saçları, yüzünü çerçeveleyen vahşi, muhteşem bir yele gibiydi. Daha önce hiç bu kadar güzel birini görmemiştim.

"şımarık," diye homurdandım, klitorisine sertçe bastırarak. "Ben söyleyene kadar bana dokunmayacaksın."

Eli bana doğru kasıldı ve ben de karşılık olarak irkildim, kal alarımla o hissin daha fazlasını, onun daha fazlasını arıyordu. Başı geriye düştü ve dudaklarımı atan kalbine bastırma isteğine karşı koyamadım. Teninin tadını aldım, parmaklarım inerken tekrar içine kaydı.

Ama elini penisimden çekmedi. Bunun yerine sıkmaya, okşamaya ve tahrik etmeye başladı. Dişlerimi boynuna sürttüm ve vücudundan geçen  rpertinin tadını çıkardım. O kadar ıslaktı ki, parmaklarımdan aşağı damladı ve avucumu kapladı.

Ona cennetteymiş gibi hissedecektim. Onun içine girmem gerekiyordu.

Ama böyle değil. Hazır olana kadar, onun benim olduğunu bilene kadar değil.

"Ellerini sikimden  ek, Deena," diye hırıltılı bir sesle söyledim ve dişlerimi onun kulak memesine geçirdim.

Nefes alışverişi tatlı ve hızlıydı, hava çenemin derisinde dans ediyordu. "Beni zorla," diye fısıldadı.

şimdi bile, beni istediğini kabul ettiğinde, benim ona verebileceklerime ihtiya ı olduğunu kabul ettiğinde bile, Deena

direndi. Bağımsızlık duygusu, tıpkı ofisime girip beni rezil ettiği zamanki gibi, parlak ve güçlü bir şekilde alevlendi.

Onun bu özelliğine bayılıyordum.

Çenesinin kenarına doğru gülümseyerek, ellerimi gövdesinden çektim ve bileklerini kelepçeledim. Nefesi kesildi, bana karşı koydu ama bileklerini tek elimle önde tuttuğumda omuzları gevşedi. Geri çekildim, gözlerindeki sersemlemiş, donuk bakışa bayılıyordum. Onu ele geçirmiştım.

Ben de buna bayıldım.

"Deena, söyleneni yapmayan kızlara ne olduğunu biliyor musun?" Boşta kalan elimle kemerimi çözdüm.

Dudaklarını yaladı. "Ne?"

"Onlar cezalandırılıyor." Bileklerini sıktım, bu da kollarının düzleşmesine ve göğüslerinin yanlarına bastırılmasına neden oldu. Tamamen dağılmış görünüyordu ve bu manzara beni mest etmişti.

Kontrol tuhaf bir şeydi. O an, yaptıklarımızın kontrolü bendeydi ama kendimin kontrolünü kaybediyordum. Deena çok büyüleyiciydi. Onu çok istemiştım ve şimdi bana hayalini kurduğum her şeyi veriyordu. Teslim olmadan önceki mücadelesi. Onu ele geçirdiğimde yüzündeki yumuşama. Dizlerini ittiğim kadar açık tutması, parıldayan vajinasının görüntüsüyle beni tahrik etmesi.

Uzun, titrek bir nefes aldım, yüzündeki her ifadeyi izledim. Bunun gerçekten istediğinden emin olmalıydım. Bunu çok ileri götürmediğimden emin olmalıydım, çünkü o beni engelledikten sonra buraya gelmişti ve o, onu sahiplenme çabalarımın her birine karşı koymakta çok başarılıydı.

Bileklerindeki tutuşumu biraz gevşettim ve onu inceledim.

Sanki zihnimde dönüp duran şüpheleri duyabiliyormuş gibi, Deena'nın gözleri odaklandı. Göz kırptı, hafifçe gülümsedi ve "Kahretsin, Cal," dedi.

Tasma koptu. Bir anda, onu yeşil keçenin üzerinde sırtüstü yatırmış, elimde penisimle onu tutuyordum. Sonraki an ise içindeydim. Nazik değildi. Yavaş da değildi. Ve hayatımda duyduğum en tatlı inlemeyi, doğrudan kadının dudaklarından duymamı sağladı.

"Herkesin seni duymasını mı istiyorsun?" diye sordum, geri çekilip tekrar içeri girerken. Daha derine girerken elim başının yanındaki

masaya değdi. "Eski sevgilinin seninle yatanın ben olduğumu bilmesini mi istiyorsun?"

Başını yana eğip bana bakarken, başı keçe üzerinde yuvarlandı. Gözleri parıldıyordu. "Çok kıskanıyorum, Cal."

Kalçalarım şakladı ve o inlemesini durduramadı. "Evet," diye onayladım. "Kıskanıyorum." Her cümleyi kalçalarımı bir kez daha iterek vurguladım. "Seni gören, seninle konuşan, sana dokunan her erkeği kıskanıyorum."

"Austin'i daha uzun zamandır görmemiştim bile— *ahhh*, " diye inleyerek sözlerini bitirdi, ben de ona daha derin ve sert bir şekilde girerken, parmak uçları kollarımın arasına kıvrıldı ve sırtını kamburlaştırarak tüm vücudumu içine aldı.

"İçindeyken başka bir adamın adını anma," dedim, sesim öfke, şehvet ve sahiplenme duygusuyla kararmıştı.

Saçları başının arkasındaki keçeğe yapışmış, altın ve kahverengi bir hale oluşturmıştı. Onunla sevişirken gözleri kapandı ve elini klitorisine doğru kaydırmaya çalışırken yakalayıp başının üstünde tuttum. Protesto edercesine inledi ve ben de dilimi şıklattım.

"Sana bunun bir ceza olduğunu söylemiştim," dedim sesim kısık ve nefes nefese. "Bu sadece benim için. Senden istediğimi alacağım ve ben söylemedikçe gelmeyeceksin."

Göğsü kıpkırmızı oldu, kızarıklık boynundan yukarı doğru yayılarak yanaklarına kadar ulaştı. Muhteşem.

"Cal," diye fısıldadı.

Hareketlerim yavaşladı. Gözlerine baktım, tüm iradem durmaya odaklanmıştı. Tek istediğim oydu. Aklımdan geçen tek şey, omurgamın dibinde sıkılaşılan orgazm ve bu kadını kendime ait kılma arzusuydu.

Ama adımı söylemişti ve benden bir şeye ihtiyacı vardı.

Durmak bana zarar verirdi. Durmamak beni öldürürdü. Ona zarar vermezdim.

Nefes nefese, zorlukla şu kelimeleri söyleyebildim: "Evet, aşkım?"

"Diğer elimi de lütfen." Gözleri yaşlarla doluydu ve yalvarıyordu.

Ne demek istediğini anlamam biraz zaman aldı. Ama boşta kalan elinin parmakları dirseğime kenetlendi, tırnakları eklemin hassas

derisine saplandı. Anladım ve diğer elimle bileğini kavrayıp başının üstüne sabitledim.

Deena'nın tüm vücudu gevşedi, onu yere yatırdığım anda dudaklarından bir iç çekiş kaçtı. Göz kapakları kapandı ve kendini tamamen bana teslim etti.

Bir saniyeden diğerine, ona aşık oldum. Birbirimizi zar zor tanıyor olmamızın ya da benden nefret ettiğinden oldukça emin olmamın bir önemi yoktu. O mükemmeldi ve ben onu seviyordum. O andan itibaren—saf güven ve teslimiyet anından itibaren—o benim oldu.

Orgazmım bir ateş dalgası gibi içimi yaktı. Boğazımdan çıkmaya çalışan kükremeyi bastırdım, penisimi kavrayıp ondan ayrıldım. Diğer elimle uyluğunu kavradım ve boşalmamla onu boyadım. Onu kendime ait olarak işaretledim.

"Şimdi, Deena," dedim, penisimin dibini sıkarak her damlasını sağarken. "Şimdi kendini boşaltabilirsin."

Parmakları bir anda klitorisini okşamaya başladı ve kendi orgazmımı parıldayan tenine yaydı. Yarı kapalı gözlerle Deena, beni onu izlerken izledi. Bacaklarını araladım ki, kendine dokunurken kasılmalarını hissedebileyim. Dağınık ve bakımsız görünüyordu, tanıdığım son derece kendine hakim kadından çok farklıydı. Onun beni böyle görmesine izin verdiğini fark ettiğimde göğsüm ısındı ve sıkıştı. Sadece bana, başka kimseye değil.

Dayanamadım ve parmaklarımı içine kaydırdım, okşarken kıvırdım. Deena'nın iç duvarları kasıldı ve sırtı geriye doğru bükülürken keskin bir nefes aldı. Serbest eli bileğimi kavramak için aşağı indi ve kendini tatmin edene kadar beni içinde tuttu.

Hayatımda şahit olduğum en güzel şeydi.

ON ÜÇ DEENA

OLAYIN ARDINDAN oda çok sessizdi. Her nefes, her kalp atışı, her kumaş hışırtısı, nabız gibi atan boşlukta gök gürültüsü gibi geliyordu. Yan odadaki partinin sesleri daha yakın gibiydi ve herkesin duyup duymadığını merak ettim. Cal ayağa kalkmama yardım ederken bile vücudum dalgalar halinde seğirdi ve kızardı. Bacaklarım yapış yapıştı. Elbisem buruş buruş bir haldeydi.

Gözlerimi kırıştırdım, kendime geldim. Yarım tarafım tamamen dehşete kapılmıştı. Diğer yarım tarafım ise bunu tekrar yapmak istiyordu.

Hayatımda hiç böyle bir orgazm yaşamamıştım. Bedenimin bana ait olmadığını, kendimi bir arada tutmak için kurduğum her bağın kırılıp yeniden kurulduğunu hiç hissetmemiştim.

Cal'ın kemeri hâlâ çözülmüş haldeydi ama pantolonu iliklenmişti. Ben sersemlemiş haldeyken bana yaklaştı, parmakları yanağıma dokunarak ona bakmamı sağladı. Yutkundum. İkimiz de seks kokuyorduk.

Bana bakarken saniyeler uzadı, gözleri yine o dikkat çekici soluk mavi rengine dönmüştü ve bunun bir hata olmuş olabileceğinden endişelenmeye başladım.

Sonra konuştu. "Mükemmelsin, Deena," diye mırıldandı dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmadan önce. Dudaklarım

hâlâ birbirine değerken sordu, "Beni duyuyor musun?"

Övgüler göğsümü ısıttı, uzuvlarımda karıncalanmalar yarattı. Daha fazlasını istedim. Çaresizce, acınası bir şekilde, bana bunu tekrar tekrar söylemesini istedim. Kendimle ilgili bildiğim her şeyin bu odada paramparça olduğunu hissettim ve kendimi tekrar toparlamak için çabaladım.

Duvarlara ihtiyacım vardı. Bedenimin bana ait olduğunu, zihnimin yeniden bana ait olduğunu hissetmeye ihtiyacım vardı. Hayattan bir erkeğin aksesuarı olmaktan daha fazlasını istiyordum. Ama o buradaydı ve muhteşemdi, ve bana duymaya ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şeyi söylüyordu. Panik kök salmaya başlasa bile, içimdeki önemli bir parça elbisemi çıkarıp onu tekrar benimle birlikte olmaya yalvarmak istiyordu. Beni ucuymuş gibi hissettirmesi için, ayaklarımı yere basan her ağırlığın ortadan kalkmış gibi hissettirmesi için yalvarmak istiyordu.

Ama işin aslı şuydu ki... ayaklarımın yere sağlam basmasını *seviyordum* . Değil mi?

Bunun bir daha yaşanmaması gerekiyordu. Ama tek istediğim onun ellerini tenimde hissetmekken, aramızda nasıl mesafe koyabilirdim ki?

Zevk düşkünü zihnimde, beni asla yarı yolda bırakmayan tek şeye tutundum: Hırsıma. Zekama. İşime. Cal'dan uzaklaşarak, "Teklifinizi yeniden değerlendirdim. Sizin için çalışacağım," dedim.

Sözlerimin etkisi anında oldu. Bir adım geri çekildi, gözleri kapandı. "Anlıyorum. Fikir değişikliğine ne sebep oldu?"

"Orgazm sonrası berraklık," diye espri yaptım.

Omuz silkerek kemerini bağlamaya çalıştı. Parmak boğumlarının, uzun parmaklarının, geniş avuçlarının hareketini izledim. Çok güzel elleri vardı.

Onu o kadar çok istiyordum ki, bu arzu beni hasta ediyordu. Gözlerimi ondan ayırıp, sertçe başımı salladım. Bunun doğru hareket olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

"Peki, sizi işe almamın maliyeti ne kadar olacak?" diye sordu Cal ve bu tam olarak paradan bahsettiği izlenimini vermiyordu.

"Benden altı ay süre istediğini söylemiştin," diye devam ettim. "Bunu başarabileceğimi düşünüyorum. Tabii ki, birlikte çalışırsak, bu

bir daha asla tekrarlanmaz." Parmaklarımı aramızda şıklattım.

Çenesi kasıldı. "Anlıyorum," diye tekrarladı. Bir an beni izledi - o kadar uzun süre ki kıpırdanma isteğimi bastırmak zorunda kaldım - ve "Ne kadar?" diye sordu.

Bana fiyatımı söylememi istemişti. Gerçek fiyat, bir daha asla kendimi ona teslim etmemektir. Onu uzakta tutabilirsem, ona teslim olmanın ne kadar yıkıcı olduğunu yaşamak zorunda kalmayacaktım. Kendimi, bildiğim kadın olarak yeniden inşa edebilirdim. Doğduğu şehri terk edip, kendisini küçük düşürmek isteyen ailesinin değerlerine değil, kendi değerlerine dayalı bir hayat kuran kadın olarak.

Olmak istediğim kişi buydu. *Olacağım* kişi de buydu.

Birbirimize bakarken, Cal'ı tamamen uzaklaştırıp uzaklaştıramayacağımı merak ettim. Yeterince yüksek bir maaş talep edersem, itiraz ederdi. Bu odada istediğini almıştı ve şimdi onun ilgisini kaybetmesini sağlamam gerekiyordu.

Aklımdan uydurduğum, dudaklarımdan zorla geçirebildiğim en büyük rakamı söyledim: "Üç yüz bin dolar." Bu parayla öğrenci kredilerimi ödeyecek, küçük bir acil durum fonu oluşturacak ve emeklilik için de biraz para biriktirebilecektim. Hatta kendi evim için küçük bir peşinat bile ödeyebilecektim. Yetişkin hayatımda ilk defa finansal olarak güvende olacaktım.

Cal'ın gözleri manşetlerine indi ve keskin hareketlerle onları düzeltti. "Tamam."

Kahretsin. Çok fazla alçalmıştım. Kalbim hızla çarpıyordu ve nedenini bilmiyordum. Sonunda istikrara ve birikime sahip olmak için yeterli parayı kazanacağımı bilmenin heyecanı mıydı acaba?

Yoksa önümüzdeki altı ay boyunca Callum Frost ile birlikte çalışacak olmanın heyecanı mıydı?

Gözlerimi kısarak onu uzaklaştırmak için son bir çaba daha göstermek istedim. "Yarısı peşin ödendi, iade edilmez. İlk günün sonunda istifa etsem bile."

Gözleri birden gözlerimle buluştu. "Bu saçmalık."

"Görünüşe göre 'sözleşmeye istediğiniz herhangi bir şartı ekleyin' diyen beyefendi tamamen saçmalıyormuş. Ne büyük sürpriz!"

Bakışlarındaki sıcaklık tamamen kaybolmuştu ve artık başarılı bir girişim sermayesi şirketinin yöneticisiyle karşı karşıya olduğumu anladım. Beni güzel ve mükemmel bulan, öpen ve bana "aşkım" diyen adamla değil. Omuzlarını dikleştirdi ve bakışlarını gözlerime dikti. "Hiçbir şey elde edemeyebileceğim halde benden yüz elli bin dolar istiyorsun."

"Beni, tüm benliğimin kötü bir fikir olduğunu söylediği bir şeyi yapmaya ikna ettiğini anlayacaksın. Ve en az bir gün kazanacaksın. Bu, yüz elli dolara değer, değil mi?" Gülümsedim. Artık aramızda bir duvar vardı ve bu iyiydi. İçimde ölüyor gibi hissetmeme neden oluyordu ama iyiydi.

Yavaşça göz kırptı, kaşını kaldırdı ve konuyu kabul etmek için başını yana eğdi. Sonra köpekbalığı gibi tehlikeli bir şekilde gülümsedi. "Pazartesi başlayabilir misin?"

"Avukatım sözleşmeyi inceleyip beni dolandırmayacağınızdan emin olduktan sonra başlayabilirim." Avukatım yoktu ama bunun konumuzla alakası yoktu.

Gülümsemesi daha da genişledi. "Senden hoşlanıyorum, Deena."

Telefonda ve bu odada bana her türlü şeyi söylemişti. Beni paramparça etmiş ve yeniden bir araya getirmişti. Ama o tek cümle... işte o cümle gerçekten tehlikeli hissettirmişti. Aramızda bir şeyler değişiyordu ve kartlarımı tamamen yanlış oynadığım izlenimine kapılmıştım.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Bu his kesinlikle karşılıklı değil."

Tekrar güldü, sesi tüm vücudumu ürpertti. Sonra tokalaşmak için elini uzattı. Bir an ona baktım, hayatımın en büyük hatasını yaptığımı düşünüyordum.

Onu kendimden uzaklaştırmakta başarısız olmuşum ve aramızda kurmaya çalıştığım sınırların onun için örümcek ağı kadar sağlam olmadığını hissediyordum. Ama *bir şey* yapmalıydım. Tanrı aşkına, ona *aşık* oluyormuş gibi hissederek bu odadan çıkamazdım.

Üstelik, yüz elli bin dolarla kredilerimi ödeyebilirdim. Daha fazla param olmazdı ama yeni bir dizüstü bilgisayar alabilirdim. Ona verebileceğim tek şey bir gündü.

Bir gün bunu yapabilirim. Yapamaz mıyım?

Derin bir nefes alarak avucumu onun avucuna sürdüm. Her şeye rağmen, dokunuş elektrik gibiydi. Kolumun damarlarında şimşek çakması gibi hissettim, vücuduma yayıldı ve bacaklarımın arasına sıcaklık yayıldı. Gözleri kış rengindeydi ama zaferle parlıyordu. Bu, geniş, sıcak avucunun benimkine değmesiyle ve karşılıklı zevkin yapışkanlığıyla birleşince, sanki çok aç bir aslanla sarılmayı kabul etmişim gibi hissettirdi.

"Sizinle iş yapmak bir zevkti, Deena."

"Avukatım sizinle iletişime geçecek," diye yanıtladım elimi çekerek.

"Peki o zamana kadar?" diye sordu.

Anlamadığımı için ona kaşlarımı çattım.

Cal başını kapıya doğru eğdi. "Bu akşamın geri kalanını nasıl halletmeyi öneriyorsun?"

Nefesim birden kesildi. Bir şekilde nerede olduğumu unutmuştum. Dudaklarımı ısırdım ve kapıya doğru gözlerimi kırıştırdım, ardında bekleyen her şeyi ve herkesi hatırladım. "Kahretsin," diye mırıldandım.

Gözümün ucuyla Callum'un gülümsemesinin kıvrımını yakaladım.

ON DÖRT DEENA

Elbisemin İÇ ETEĞİ tanınmayacak kadar buruşmuştu ama kristal işlemeli tül hasarın bir kısmını gizliyordu. En yakın banyo koridorun en ucundaydı, bu da parti odasına açılan büyük çift kapılardan geçmem ve muhtemelen yolda annemin en yakın düşmanlarından yarım düzinesiyle karşılaşmam gerektiği anlamına geliyordu.

Hayır, öyle olmayacaktı. Çantamdan küçük bir kompakt ayna çıkardım ve yüzüme baktım. Yüzüm kızarmıştı ve kapatıcı göz altlarımda çizgi çizgi olmuştu. Hafifçe sildim ve dudak parlaticımı tekrar sürdüm, sonra da saçlarımı parmaklarımla taramaya çalıştım. Cal bilaro masasına yaslanmış beni izliyordu.

Bakışları adeta kızgın bir ateş gibiydi. Kaşlarımı çatarak ona doğru baktım ve o da tembelce göz kırptı. "Mükemmel görünüyorsun, Deena," diye homurdandı.

Sözleri midemi bulandırdı. Makyaj çantamı hızla kapattım ve yanaklarımda beliren kızarıklığı görmemesini umarak ondan uzaklaştım. "Tuvalete gidip ellerimi yıkamam gerekiyor," diye duyurdum.

"Bunu yapmamayı gerçekten tercih ederim."

Ona dik dik bakmak için arkamı döndüm ama Cal'ın gözleri manşetlerindeydi, abartılı bir rahatlıkla onları tekrar düzeltiyordu. "Affedersiniz?" diye çıkıştım.

Mavi gözler gözlerimle buluştu. Ben tamamen hareketsiz kaldım.
"Beni duydun, Deena."

Artık odanın diğer ucundaydık ama bacaklarım kasılmıştı. Bacaklarım hala yapışkan bir sıvıyla kaplıydı, cildimde izler bırakarak kuruyordu. İç çamaşırım sıırsıklam ve rahatsız ediciydi.

Ve o, tam bir sapık olduğu için bunu bırakmamı istedi.

Ve neden tekrar tahrik oldum ki?

"Kesinlikle hayır," diye sertçe karşılık verdim ve kapıya doğru döndüm.

Oraya varmadan kapı açıldı. Annemin yüzü belirdi, görünüşümü süzdükçe gözleri hafifçe kısıldı. Bakışları Cal'e ve tekrar bana kaydı. Yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirdi. "Kadeh kaldırmaya başlıyoruz. Çabuk olun! Ne hakkında tartışıyorsanız sonra halledersiniz."

"Biz kavga etmiyoruz," dedim, çıkışa doğru öfkeyle yürürken.

Annem bana, " *Gerçekten mi, Deena? Bunu da mı berbat ediyorsun?*" dercesine anlamlı bir bakış attı. Kapıdan çıktı ve Callum saçının teli bile bozulmamış bir şekilde bize doğru yavaşça gelirken kapıyı açık tuttu. Anneme gülümsedi ve yanına vardığında parmaklarını onun parmaklarına doladı.

Elinin arkasına bir öpücük kondurdu. "Deena'nın bu kadar keskin zekaya sahip olmasını nereden aldığını anlıyorum."

Annem kızardı.

Cal gülümsedi, gözleri benimkine kaydı. "Ve güzelliği."

Annem kıkırdarak, "Ah, Cal," dedi ve geniş omuzuna vurdu. "Kocam senin böyle şeyler söylediğini duymasın sakın, yoksa sana haddini bildirmek zorunda kalabilir."

Babam asla konuşmazdı. İçeceği istediği zaman tazelensin ve yemeği istediği zaman sıcak ve hazır olsun, annemin yaptığı hiçbir şey umurunda değildi.

Cal başını eğdi, sonra dirseklerinden birini ikimize doğru uzattı. Yanında öfkeyle titrerken bana sakın bir şekilde gülümsedi, ama ortalığı karıştırmak istemiyorsam uzattığı kolunu tutmak zorundaydım. Üçümüz, mükemmel bir beyefendi olan Cal'ın eşliğinde ana balo salonuna geri döndük.

Beni ölümün eşiğine getiren o mükemmel beyefendi. Bir saat önceki kadınla aynı değildim artık.

Konuşmalar, anne babamın ilişkisi hakkında bol bol övgü ve daha da bolca yalanla doluydu. Uygun olduğunda alkışladım, sonra da geçen bir garsonun elinden bir kadeh şampanya kapıp hepsini bir yudumda içtim. Cal her hareketimi izledi ve boş kadehi garsona geri verdiğimde, yerlerimize yönlendirildik.

Cal'ın elinden sıyrılıp tuvalete yönelme fırsatını yakaladım. Ağır ahşap bir kapının ardında, mermer tezgahın üzerinde rulo halinde duran küçük bir havlu yığını vardı. Birini kaptım, ıslattım ve yaptığımız şeyin kalıntılarını temizlemek için kabinlerden birine çekildim.

İç çamaşırım tam bir felaketti. Onu tekrar giymenin imkanı yoktu. Tuvalet kabinindeki çöp kutusuna tıktırdım ve kendime herkesin hata yapabileceğini, bunun da benim hatalarımdan biri olduğunu söyledim.

Sonra makyajımı tazeledim ve kendimi toparlamak için aynanın karşısında derin derin nefesler aldım. Sözleşmeyi imzalamayı reddedecektim. Onu tekrar engelleyecektim. Bir daha asla onu görmemeye özen gösterecektim, çünkü onun varlığı zekâ seviyemi inanılmaz derecede düşürüyordu.

Tuvaletin kapısı ardına kadar açıldı ve içeri giren yaşlı kadına gülümsedim. Kullanılmış bezlerimi bunun için tasarlanmış kovaya atıp, yanından geçip balo salonuna geri döndüm.

Yemek boyunca tabağımdaki yiyecekleri sürekli itip durdum, akşamın bir an önce bitmesini istedim. Ama bitmedi. Devam etti, devam etti, devam etti.

Son tabak da kaldırıldığında, kaçmaya hazırlanıyordum ki Cal beni kollarına alıp dans pistine sürükledi.

"Ne yapıyorsun?" diye tısladım.

"Dans."

"Ben dans etmem."

"Artık biliyorsun." Kolunu sırtıma doladı ve tüm vücudunu önümde hissedebiliyordum. Avuç içi geniş ve sıcaktı, başını bana doğru eğmişti, sanki odadaki tek kadın benmişim gibi.

Benimle dalga geçiyordu, bunu uzatarak hâla kontrolün kendisinde olduğunu anlamamı sağlıyordu. Yaptıklarımızdan sonra onu reddettiğim için kızgındı ve şimdi her zamanki gibi beni kışkırtıp olay çıkarmamı sağlamaya çalışıyordu. Çenemi sıktım ve ona dik dik baktım, dudakları hafifçe kıvrıldı. Belimdeki eli kalçama doğru kaydı ve Cal'ın gözleri ilgiyle parladı.

"İ amaşırı giymemişsin, Deena."

İçimden bir sıcaklık geçti. Parmakları kalçama bastırıp altındaki çıplak teni yakıyordu. Ona dik dik baktım. "Sen küstah, sinir bozucu bir adamsın," dedim kimsenin duymayacağı kadar alçak bir sesle.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, etrafımızda yükselen müzikle birlikte bana olan tutuşu daha da sıkılaştı. "Ve sen sinir bozucu, büyüleyici bir kadınsın."

İçimden bir ürperti geçti ve onun da bunu hissettiğini biliyordum. Bakışlarımın şiddetini ikiye katlamam onu etkilemedi, geri çekildi ve dans pistinde beni savururken vücudu bana bir santim bile yer bırakmadı.

Beni döndürürken, çok önemli bir hata yaptığımı fark ettim.

Onu uzaklaştırabileceğimi sandım, ama Cal istediğini elde eden bir adamdı. Onu reddetmeye ve önüne duvarlar örmeye çalışarak, sadece daha büyük bir sorun haline gelecektim.

şimdi ise onun için çalışıyor olurdum.

Ne yapmıştım ben?

Müziėin son notaları havada yankılandı ve dans pistindeki çiftler, yaylı algılar dörťlüsünü alkışlamak için birbirinden ayrıldı.

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye duyurdum.

"Ben sizin için getireyim," diye teklif etti, her zamanki gibi mükemmel bir beyefendi. Yanımızdaki çiftlerden biri gülümsedi ve ben de karşılık vermemek için kendimi zor tuttum. Beni dans pistinin kenarına kadar götürdü ve bara doğru yöneldi, ben de bu fırsatı değerlendirip açık kapılara doğru eğildim. Temiz hava beynimin yeniden çalışmasına yardımcı olacaktı.

Ellerimi sıkıca korkuluğa dolayarak, deniz melteminin üzerimden geçmesine izin verdim. Rahat etmek için biraz fazla serindi ama beni uyandırmasının tadını çıkardım. Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alarak düşüncelerimi topladım.

Onun için çalışmazdım. Asla. Bu akşamı atlatır, sonra onu yolcu eder, annem kaçınılmaz olarak onun hakkında sorduğunda ayrıldığımızla ilgili bir şeyler uydurur ve bir daha asla onu görmezdim.

Dudaklarının bir daha asla dudaklarımda hissetmeyeceğim. Onun bana kendimi bırakmamda yardımcı olduğu o uçma, süzülme hissini bir daha asla yaşamayacağım. Onun tüm dikkati ve odaklanmasının yarattığı elektrik çarpmasını bir daha asla hissetmeyeceğim.

Kaşlarım çatıldı ve simsiyah denize baktım. Az önce aramızda yaşananlardan sonra ondan gerçekten uzaklaşabilir miydim?

"Cennetin sonu mu geldi?" diye sordu tanıdık bir ses.

Austin yanıma durunca arkamı döndüm, parmak uçlarında bir kadeh içki sallanıyordu. Bana doğru bir şampanya kadehi uzattı. Aldım ve teşekkür ederek kaldırdım. "Bunlar beni hep yoruyor," diye açıkladım.

Austin mırıldandı, gözleri yüzümü taradı. "İyi görünüyorsun, Deena. Gerçekten çok iyi."

İltifata gülümsedim ama içimde bir rahatsızlık hissi oluştu. Cal'ın bana güzel dediği zamanki gibi değildi. Austin'in bunu söyleme biçimi katmanlıydı. Sanki basit bir iltifatın bile bir bedeli varmış gibi; sadece onu kabul ederek, ona bir şey borçluydum. Cal bana güzel, mükemmel veya sinir bozucu dediğinde, bunu basit, inkar edilemez bir gerçek olduğu için söylüyormuş gibi geliyordu.

"Teşekkür ederim," dedim ve bir yudum aldım. "Ben de öyle. Mezuniyet balosundan beri seni smokin içinde görmemiştim."

Bana sırtıttı. "Eski güzel günler." Vücudunu bana doğru çevirdi, kalçasını korkuluğa yasladı. Aşağıdaki marinada dalgalar kıyıya vuruyor, tekneler hafif bir ritimle yukarı aşağı sallanıyordu. "Hiç geri taşınmayı düşündün mü?"

Güldüm. "Hayır."

Austin, incinmiş gibi görünme cüretini gösterdi. İçeceğiinden bir yudum aldı ve bana pişmanlık dolu bir gülümsemeyle baktı. "Ben de seni kaldığımız yerden devam etmeye ikna edebileceğimi sanıyordum."

Ona, ikimiz de ergenlik çağındayken ve beyinlerimiz tam olarak gelişmemişken kaldığımızı hatırlatmadan önce, derin bir ses beni balo

salonuna doğru döndürdü. "Yapamazsın," dedi Cal, rahat bir yürüyüşle, gözleri sert bir ifadeyle. Gülümsedi ama mizah yoktu. "Bir kadeh kaldır," diye bitirdi sözünü, solgun gözleri Austin'in gözlerine dikilmişti. "O burada, benimle."

Kollarımda tüyleri diken diken eden soğuk rüzgar, Cal'ın sesinin içimde uyandırdığı ateşi dindirmeye yetmedi. Hiç kimse beni böyle sahiplenmemişti. Bu kadar açıkça. Bu kadar inkar edilemez bir şekilde.

Bunun gerçek olmadığını biliyordum. Cal'ın sadece pes etmediğini bilmemi istediğini biliyordum. Aslında *kazanmıştı* , çünkü benimle birlikte olmuştu ve ben de onunla çalışmayı kabul etmiştim. Yine de iyi bir oyuncuydu. Bana doğru yürürken ve şampanyayı parmaklarımın arasından alırken gerçekten öfkeli görünüyordu. Kadehini en yakın masaya koydu ve yerine bana getirdiği kadehi koydu.

Bu sırada Austin doğrulmuş ve yarım adım geri çekilmişti, gözlerindeki neşeli ışıltı kaybolmuş ve Cal'e dik dik bakıyordu. "Sanırım Deena kendi adına konuşabilir."

Kaşlarım kalktı. Bu ilginç bir düşünceydi ve Austin'in birlikte olduğumuz dönemde bana karşı davranış biçiminin tamamen zıttıydı. Belki de Austin, ben yokken geçen yıllarda değişmişti.

Cal onu görmezden geldi, bunun yerine çenemi kavrayıp başımı çevirerek göz göze gelmemi sağladı. Gözleri bana dik dik bakıyordu ve midem kasıldı. Kızgınlık numarası yapıyor gibi görünmüyordu hiç. Bir şey söylemek için dudaklarımı araladım ve o da bu fırsatı değerlendirerek beni sert ve sahiplenici bir şekilde öptü. Çok uzun sürmedi ama beni tamamen dengemden çıkardı.

Gözleri bir an bile gözlerimden ayrılmadı, ama Austin'e seslendi. "Bizi yalnız bırak," dedi.

Austin alaycı bir şekilde güldü ve gözümün ucuyla içeriye doğru süzüldüğünü gördüm. Çenemi Cal'ın elinden kurtardım. "Biraz abartıyorsun, sence de?" diye çıkıştım. Kalbim çok hızlı atıyordu. Yeni doldurduğum şampanyadan bir yudum aldım ve teknelere dik dik baktım.

"Seni becermek istiyor," diye homurdandı Cal.

Dilimi şıklattım ve ona bakmak için döndüm. "Pekala. Peki, ne olmuş yani?"

Dişlerini sıkarken çenesi şişti. İkimiz de cevap veremedi annem balkonun iç ucunda belirdi. "İşte buradasınız!" diye seslendi, telaşla yaklaşarak. "Cal, tatlım, çantaların yanında mı? Otelde kalmanı istemiyorum. Bizim evimizde kalacaksın. Şimdi erken ayrılma. Sevgili kızımın kalbini çalan adamla olabildiğince çok zaman geçirmek istiyorum."

Sevgili kızım ?

Cal döndü, yüzündeki öfke kaybolup yerini bir gülümsemeye bıraktı. "Ne kadar cömertsiniz, Bayan Brand."

"Bana Maryanne diye seslenir misin?" diye çıkıştı, ellerini çırparak.

"Bizimle kalamaz!" diye bağırdım, sesim titriyordu.

"Saçmalık Deena," dedi annem, bana anlamlı bir bakış atarak. "Gülünç davranmayı bırak."

O ve babası hiçbir zaman erkek arkadaşlarının gece kalmasına izin vermemişlerdi. Stacey, Brooks'la evlenene kadar hiç geceyi onların evinde geçirememişti.

Cal kolunu omzuma attı ve dışarıdaki soğukta onun sıcaklığının bana ev gibi hissettirmesinden nefret ettim.

"Elbette aynı odada değiliz," dedi annem Cal'ı işaret ederek. "Biz düzgün insanlarız."

"Ev kurallarınızı çiğnemeyi aklımdan bile geçirmem," dedi, başparmağıyla omzumu okşayarak. Cal'e baktım, o da bana baktı. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı, ama gözleri buz gibi sertti.

Mesaj açtı. *Sıra sende, Deena .*

ON BEŞ ARAMA

DEENA'NIN ÇOCUKLUK odası oldukça genişti ve bir köşeye yerleştirilmiş çift kişilik bir yatak vardı. Mobilyaların tamamı masif ahşaptandı ve yatak örtüsü üzerinde küçük pembe çiçekler olan beyaz bir örtüydü.

Bu beni şaşırttı.

Deena dolaba doğru ilerledi, kapıyı açarken omzunun üzerinden bir bakış attı. "Kendi odanda olman gerekmiyor muydu?"

Ona gülümsedim. "Muhtemelen. Ama bunu görmek istiyordum. Bu kadar çok çiçek beklemiyordum."

Deena yatağa kaşlarını çatarak baktı ve homurdandı. "Ben evden taşındığımda annem odayı yeniden dekore etti."

"Anlıyorum. Siz burada yaşarken burası nasıl bir yerdi?"

Dolapta bir anlık hışırtı duyulduktan sonra bir takım ev giysisi yatağa doğru fırladı. "Bu sizi ilgilendirmez, Bay Frost."

Mırıldanarak şifonyere doğru ilerledim. Deena üzerine birkaç kozmetik ürünü koymuştu. Bir parfüm şişesini alıp kokladım. Onun gibi kokuyordu ama aynı zamanda değildi de. Onun teninde daha çok hoşuma gitti.

"Deena!" diye seslendi Maryanne.

"Burada," diye yanıtladı Deena, yanıma doğru yürüyüp, gözlerimi dikerek parfüm şişesini elimden kaptı.

Annesi kapı aralığında belirdi ve bana gülümsedi. "Ah, Cal!"

"Cal tam çıkıyordu," dedi Deena bana bakarak. "Senin ve babamın yatak odalarımızda misafir ağırlamaktan nasıl hoşlandığınızı biliyorum."

"Endişelenmeyin tatlım," dedi Bayan Brand havaya vurarak. "İkinizin de birbirinizle hasret gidermeyi çok istediğinizi biliyorum."

"Biliyorum," dedim, Deena'nın bakışlarının daha da sertleşmesinden keyif alarak.

Onun bana teslim olduğu anları çok seviyordum. Ama benimle kavga ettiği anları da neredeyse aynı derecede seviyordum. Onun yanında olmak, hayatın yoğunluğunu artırmak gibiydi. Renkler daha canlıydı. Daha net duyabiliyordum. Kokular katmanlı ve baş döndürücüydü.

"Kapıyı açık bırakacağız," dedi Deena dişlerini sıkarak. Gözleri bana dikilmişti, gülümsemesi zorlama bir surat ifadesiydi. "Üzgünüm Cal. Kurallar böyle."

"Kurallar da neymiş!" dedi Bayan Brand kıkırdayarak. "Sen yetişkin bir kadınsın. Sakın babana söyleme." Yaşlı kadın bana abartılı bir şekilde göz kırptı ve Deena itiraz edemedi yatak odasının kapısını hızla kapattı.

Deena'ya döndüm ve sııttım.

Bana dik dik baktı, adeta gerginlikten titriyordu ve sonunda keskin bir hırıltı çıkardı. "Biraz işim var," diye duyurdu. "Kendini evinde gibi hisset." Zehirli bir bakış. "Zaten öyle yapacağını biliyorum."

Kolunun altında ev kıyafetleri takımıyla bitişikteki banyoya doğru hışımla yürümesini izledim, sonra da yatağına doğru ilerledim. Parmaklarımı başımın arkasında örerek yatağı uzandığımda Deena tekrar ortaya çıktı.

Pantolonunun yumuşak lacivert kumaşı kıvrımlarını sarıyordu, ancak üstü biraz boldu, bu yüzden altında ne olduğunu tahmin etmek zorunda kaldım. Ev kıyafetleriyle daha çok kendine benziyordu, ama prenses elbisesini özlemiştim. Saçları yüksek bir topuz yapılmıştı, bu da boynunun kıvrımını ve inatçı çenesini ortaya çıkarıyordu. Yüzündeki makyajı silmiş, bana çıplak, filtrelenmemiş tarafını göstermişti.

Muhteşem.

İçimde, avlanma heyecanı nabız gibi atmaya başladı. Onu bir kez zaten elde etmişim ve şimdi onu bırakmayacaktım. Beni uzaklaştırabileceğini, benim için çalışmayı kabul ederek aramızda duvarlar örebileceğini sanmıştı.

Ama yanılıyordu.

Deena beni izlerken beni görmezden geldi ve bunun yerine dizüstü bilgisayarının ekranını açmayı tercih etti. Cihaz çalışmaya başladı, kalkış için pistte ilerleyen bir uçağın gürültüsüne benzer bir ses çıkarıyordu. Deena derin bir nefes aldı.

"Kahretsin," diye mırıldandı, masasının üstündeki dizüstü bilgisayar çantasını kaparken. Çantayı hızla açtı ve yüzünü buruşturarak elini içine soktu. Çantayı bir kenara fırlattıktan sonra masanın altına, ardından da odanın etrafına baktı.

Bana bakmadı.

"Bir sorun mu var?" diye mırıldandım.

"Bunu prize takmam gerek."

"Hım." Dizüstü bilgisayarının şarj aletinin bulunduğu komodine göz attım. Dün gece yatakta uzanmış, işiyle ilgili birkaç şeyi bitirirkenki halini hayal ettim; asla pes etmeyen, azimli, kararlı bir kadındı. Bu konuda bana benziyordu. O da kontrolü severdi. Hayatı ve seçimleri üzerindeki kontrolü. Mali durumu, bağımsızlığı üzerindeki kontrolü. Bunları korumak için her şeyi yapardı.

Onun kurtuluş özlemi çeken yanı hariç. Beni onu yere yatırmam için yalvaran yanı. Onu altımda sıkıştırdığımda, bana kendini teslim etmekten başka çaresi kalmadığında, o kadar güzel bir şekilde paramparça olan yanı.

Ve şu anda, şarj aletini bulmak için odada telaşla arama yaparken kontrolünü kaybetmeye başlamıştı.

Ama odanın benim uzandığım köşesini tamamen görmezden geldiği için görmedi.

"Önce tıkırtılı bir ses çıkarıyor, sonra da imleç çalışmayı durduruyor," diye açıkladı, masanın arkasını kontrol etmek için ellerinin ve dizlerinin üzerine çökerken. "Sonra çöküyor ve kaydetmiş olsam bile tonlarca çalışmamı siliyor." Sesi boğuktu ama panik duygusunu hissedebiliyordum.

Deena onu ararken ben de yatağın yanındaki prizden kabloyu çıkardım. Bulduğum yerden, belinin alt kısmında ince bir deri şeridi, eğildiğinde tişörtünün yukarı kalkması ve kalçalarının tüm güzelliğiyle gözler önüne serilmesini görebiliyordum.

Dizüstü bilgisayar vızıldamaya başladı ve Deena'nın hareketleri daha da telaşlı hale geldi. Sonunda bana baktı ve elimdeki siyah kabloyu fark etti.

"Bunu bana ver," dedi ve şarj aletini kapmak için bana doğru atıldı. Bir ucunu duvara sapladı ve diğer ucunu dizüstü bilgisayarına taktı, tam o sırada ekran titremeye başladı. Nefesini tutarak birkaç saniye izledi Deena, sonra tereddütle dokunmatik yüzeye dokundu. İmleç ekranda hareket etti ve derin bir nefes verdi.

"Artık dersimi almış olmalıydım," diye mırıldandı. "Sayısını bile hatırlayamayacağım kadar çok kez saatlerce çalışmamı kaybettim."

"Yeni bir dizüstü bilgisayara ihtiyacın var. Bu kaç yaşında?" Ekranına uzandım.

"Sakin ona dokunma!" Deena elimi itti. Kulüpten ayrıldığımızdan beri bana ilk kez dokunuyordu. Bilgisayara daha fazla yaklaşmamı engellemek için kolunu uzattı. "Şarj cihazını tam o açıdan hareket ettirersen, ekran bulanıklaşıyor ve tekrar çalışması için yeniden başlatmam gerekiyor. Çok uzun sürüyor ve neyin silindiği belli olmuyor."

Ekranı, sonra da Deena'ya baktım. Sözleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Bütün işinizi o şeyin üzerine mi kurdunuz? Müzede sergilenmesi gereken bir şeye benziyor."

"Evet, hepimiz girişim sermayesi şirketi sahibi olamayız, değil mi? Şimdi bana burada hâlâ ne yaptığınızı söyleyin. Odanız koridorun sonunda."

"Biz bir çift olmalıyız, unutma?"

Bir an bana baktı, sonra çok bilinçli bir şekilde sandalyesini kapı ve eski püskü dizüstü bilgisayarının önüne oturdu. Gülümsememi zorlukla bastırdım.

Deena beni görmezden geldi ve birkaç dakika onu çalışırken izledikten sonra ne yapmaya çalıştığını anladım. Beni dışlıyordu. Bilardo salonunda olanların bir daha asla tekrarlanmayacağını bana

hatırlatmaya çalışıyordu. Şanslıysam, bana profesyonel uzmanlığını sunacaktı. Şanssızsam, beni tekrar engelleyecekti.

Ama Deena çok önemli bir hata yapmıştı: Beni içeri almıştı. O odada yaşananlar silinemezdi. Sonunda hem çok zeki hem de çok seksi bir kadın bulmuştum. Ona hükmetmeye çalıştığımda direnen, sonra da teslim olduğunda tatlı bir rahatlamayla iini çeken bir kadın. Hayatım boyunca farkında bile olmadan bir şeylerin eksik olduğunu hissetmişim.

Şimdiye kadar.

ON ALTI DEENA

KÖTÜ UYUDUM. Yatak çok yamuktu, yastıklarım çok düzdü ve yemin ederim Callum'un kokusunu her yerde alabiliyordum. Sabah saat üçte kapımın dışında bir gıcirtı duyduğumu sandım ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Eğer içeri girip benimle yatağa girseydi, itiraz edemeyeceğimden korkuyordum. Vücudum yanıyordu, bacaklarım huzursuzca kıpırdıyordu ve onu tekrar içimde hissetmek istiyordum.

Hayır . Gözlerimi sıkıca kapattım ve bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım.

Kendime dokunmayı reddettim çünkü fantezilerimin ona doğru kayacağını biliyordum. Ama o kadar da güçsüz olmayacaktım. Tanıdığım, sevdiğim halim olacaktım. Güçlü, bağımsız, inatçı ve azimli. Parmaklarını ona doğru uzatan ilk adama bacaklarını açan, sızlanan bir aptal değil.

Şafak nihayet gökyüzünü aydınlattığında, ağrıyan bedenimi yataktan yuvarlayıp soğuk bir duş aldım. Kahve arayışıyla merdivenlerden aşağı tökezleyerek inerken merdivenler tanıdık bir şekilde gıcırdadı, ama yeni bir ses dikkatimi çekti. Merdivenin dibinde durdum ve kaşlarımı çattım.

Babam... *gölüyordu* . Hiç gülmezdi. Neredeyse hiç konuşmazdı bile. Arkadaşlarının yanında canlanırdı ama burada mı? Annem

etrafımızda dolaşırken ve biz çocuklar gürültü yaparken mi? Yüzü ifadesiz ve içine kapanıktı.

Sonra Cal'ın alçak sesli homurtusunu duydum ve dişlerimi sıktım. Koridordan mutfağa doğru yürürken ayak parmaklarım yumuşak bir halıya gömüldü. Ve işte oradaydılar. Cal, biraz dağınık saçları ve üstteki iki düğmesi açık beyaz gömleğiyle, elinde bir fincan kahveyle tezgâha yaslanmıştı. Babam ise kahvaltı köşesindeki küçük masada, önündeki gazeteyi umursamadan, yüzünde bir gülümsemeyle oturuyordu.

Cal beni ilk fark eden oldu. Bakışları üzerimde gezindi ve keşke kot pantolon ve düz bir tişört yerine başka bir şey giymiş olsaydım diye düşündüm. Kıyafetlerim boldu ama yine de bakışlarının tenime doğrudan değdiğini hissettim.

"Günaydın canım," diye mırıldandı kupasını yere bırakırken. "Nasıl uyudun?"

Yaklaştığımda doğruldu ve babamın bakışlarını ikimizin üzerinde hissettim. Kupalar başının arkasındaki dolaptaydı, bunu bildiğinden hiç şüphem yoktu. Muhtemelen kahve almak için yanına yaklaşmam gereksin diye tam o noktaya yaslanmayı seçmişti.

Önünde durdum ve kendimi gülümsemeye zorladım. "İyi uyudum. Sen?"

"Şikayet edemem," diye yanıtladı ve işaret parmağıyla çeneme hafifçe vurdu. Bu sefer beni öpmeden önce geldiğini gördüm ama yine de kaçamadım. Babam izlerken değil. Onu itmek garip sorulara yol açacağı için değil. Bu yüzden olduğum yerde durdum ve dudaklarımı yumuşattım, oraya kondurduğu hafif, masum öpücüğü kabul ettim. Hiçbir şey değildi. Lisedeki tiyatro dersinde daha tutkulu öpüşmüştüm.

Ama vücudumu ateşe verdi.

Cal'ın gözlerindeki ifadeye bakılırsa, her şeyi anlayabiliyordu. Dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi, ama sesi masum ve sevgi doluydu, "Kahve?" diye sordu.

"Lütfen."

Arkama yaslandım ve bir kupa alıp içine kahve doldurmasını izledim. Sonra, sürahi hâlâ elindeyken, şekerliğe ve krema kabına baktı, ardından bakışlarını babama çevirdi ve sonunda bana baktı.

Kahvemi nasıl içtiğimi bilmiyordu. Oysa bilmesi gerekirdi, çünkü sevgi dolu erkek arkadaş rolünü oynuyordu. Kendisinin üstlendiği bir roldü bu.

Sıra bana gelmişti, ona gülümsedim. Vurgu yapmak için kirpiklerimi kırıştırdım.

Cal kaşını kaldırdı ve krema şişesinin kapağını açtı. Bir tutam koydu, karıştırdı ve bana bir bakış bile atmadan kahveme tepeleme bir kaşık şeker döktü.

Tam da benim anladığım gibiydi. Şaşkınlıkla ondan kupayı aldım ve kahvaltı masasında babamın yanına oturdum, rahatsızlığımı büyük bir yudum kahveyle gizledim. Nefis.

"Cal bana sizin nasıl tanıştığınızı anlatıyordu," dedi babam.

Gözlerimi kırıştırdım. "Öyle miydi?"

"Dedim ki, sen devreye girip adamını rekor sürede dünyanın öbür ucuna uçurarak onu bir iş anlaşmasını kaybetmekten kurtardın." Babam dudaklarını büzdü ve başını salladı, bana daha önce hiç görmediğim bir saygı bakışı attı.

Bakışlarımı Cal'e çevirdiğimde, onun da beni izlediğini fark ettim. Doğruyu söylemişti ve bu beni her şeyden daha çok şaşırttı. Bir rol oynuyordu—buraya geldiğinden beri—ve ailemin önünde benimle dalga geçmekten zevk alıyordu. Hakkımda her türlü hikayeyi uydurabilirdi. Şehirde bir soygun girişiminden beni kurtardığını söyleyebilirdi. Kendini kahraman ilan edebilirdi.

Bunun yerine, babama tam olarak ne olduğunu anlatmıştı. Bir iş anlaşması tehlikedeydi ve ben onu kurtarmıştım.

Cal, "Deena işinde çok başarılı," diye ekledi. "Ondan sürekli etkileniyorum."

Babam boğazını temizledi, bakışları Cal'den bana kaydı. Sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi baktı. "Evet, başardıklarıyla gurur duyuyoruz," dedi. "Küçük kızımız her zaman kendi yolunu çizecekti."

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Babamdan duymayı her zaman istediğim şey buydu. Küçücük bir övgü kırıntısı. Beni gördüğünü, bana saygı duyduğunu, beni sevdiğini gösterecek bir sevgi kırıntısı.

Bunu aldığım için inanılmaz derecede mutluydum. Babamın başarılarımı kabul etmesini, güzel bir elbise giymekten ve doğru

türden bir erkeği etkilemekten başka bir şey için benimle gurur duymasını otuz üç yıl beklemiştim.

Diğer taraf ise öfkeden kudurmuştu. Babamın etkilenmesinin tek sebebi Cal'ın bana onay vermiş olmasıydı. Kendi babamın sonunda beni fark etmesi için neden başka bir adamın beni desteklemesi gerekmişti? İçimde büyük bir çatışma vardı ama bunu dışa vuracak bir yol bulamıyordum.

Annem çiçekli bir sabahlıkla odaya girdiğinde, saçları ve makyajı kusursuzca yapılmışken durum farklıydı. "Aa, herkes uyanmış!" diye Cal'e gülümsedi. "Ve sen kahveni bile hazırlamışsın."

"Beau bu konuda bana yardımcı oldu."

Annem, "Kahvaltıyı ben hazırlayacağım," diye duyurdu. "Deena, buzdolabından yumurtaları getir."

Bu emir beni sinirlendirdi ama itiraz edecek cesaretim yoktu. Zaten dengesiz hissediyordum. Cal her hareketimi, her tepkimi izliyordu.

Çok fazla şey gördü.

"Ne kadar kalacaksın Cal?" diye sordu annem, kilerden bir somun ekmek alırken. "Birkaç gün daha kalmanı çok isteriz. Kızımızın kalbini çalan adamı tanımana izin ver." Ona gülümsedi.

Yumurta kutusunu tezgâhın üzerine koydum ve ağzımı açtım, ama Cal benden önce davranarak, "Maalesef bu sabah Manhattan'a geri dönüyorum. Jet hazır ve bekliyor. Sadece Deena'nın da uçakta olup olmayacağını mürettebata bildirmem gerekiyor." dedi.

Annem duraksadı, gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde ona baktı. "Jet!" diye haykırdı. Bakışları bana kaydı, gözlerinde değerlendirci bir ifade vardı. "Ne kadar... uygun!"

Yumurtalara geri dönerken yüzümü buruşturdum. Annem, "erkek arkadaşımın" özel jete sahip olacağı düşüncesiyle adeta ısıldıyordu. Ve Cal beni seçtiği için artık değerliymişim gibi bana bakıyordu. Bu, babamın onayının aynısıydı ve dilimde iğrenç bir tat bıraktı.

"Ben eşyalarımı toplayayım," dedim, birdenbire bu odadan ve üçünden de uzaklaşma ihtiyacıyla dolup taşmıştım. Neredeyse dolu olan kahvemi tezgâhın üzerinde bıraktım ve aceleyle dışarı çıktım, yatak odamın kapısı kapanana kadar tam bir nefes bile almadım.

Çılgın bir kadın gibi eşyalarımı topladım, kıyafetlerimi bavulumla attım ve fermuarın kapanması için üzerine diz çöktüm. Sonra masaya oturdum ve kapıya hafif bir tıkırtı gelene kadar kendimi işe gömdüm.

Cal kapağı açtı. "Hazır mısın?"

Dizüstü bilgisayarımı kapattım ve başımı salladım. "Evet. Uçağa sizinle gelmemde bir sakınca olduğundan emin misiniz?"

Müşterilerim için dünyanın dört bir yanına seyahat etmeleri için sayısız özel uçak ayarlamıştım. Müşterilerimin çoğunun kendi özel jetleri yoktu; kendi uçaklarının bakım ve depolama masraflarını ödemektense ihtiyaç duyduklarında uçak kiralamak daha mantıklıydı ve seyahat alışkanlıkları işimi sürdürmemi sağlıyordu. Ancak özel jetlerin inceliklerini bilmeme rağmen, kendim hiç birine binmemiştim.

"Evet, Deena," dedi Cal. "Elbette sorun yok."

"Bana beş dakika ver, aşağıda seninle buluşacağım."

Kapıyı kapattı ve eşyalarımın son kalanlarını toplamam için beni yalnız bıraktı. Ama kapıda beni karşılamadı. Merdivenlerin başında bekledi, küçük bavulumu elimden alıp aşağıya indirmeye başladı. Annem sahanlıktan beni izliyordu, dudaklarında parlak bir gülümseme ve gözlerinde kurnaz bir ifade vardı.

Cal'e kocaman bir sarıldı ve sonra bana döndü. Kollarımın üst kısmından tutarak beni sıkıca kucakladı ve "Baban ve ben seninle çok gurur duyuyoruz, tatlım," dedi.

Bu övgüler midemi bulandırdı. Kendi başıma hayatta kalmamdan gurur duymuyordu. Üniversiteyi hiçbir yardım almadan bitirmemden ya da sekiz yıldır geçimimi sağlayan bir iş kurmamdan gurur duymuyordu.

Zengin bir adamı elde ettiğim için benimle gurur duyuyordu.

Yaptığım hiçbir şey onu bundan daha mutlu edemezdi. Sadece kendim olmakla asla yeterli olamazdım. Sadece çıkmaya ve nihayetinde evlenmeye karar verdiğim kişiyle orantılı olarak yeterli olabilirdim.

Bunu hayatım boyunca biliyordum; yeni bir bilgi değildi. Annem için dünyadaki yerim, hayatımı kime adadığımın yanında ikinci plandaydı. Ama şimdi, Cal'ın önünde, gurur duyabileceği o kadar çok başka şey varken bunu söylediğini duymak...

Çok acıdı. Bir son gibi geldi.

Özel havaalanına giden araba yolculuğu sessiz geçti. Hiçbir şey söylemedim, bizi oraya götüren lüks arabayı ve şoförü neredeyse hiç fark etmedim. Sanki bir rüyanın içindeymişim gibi hareket ediyordum, tüm dünyanın başıma yıkıldığını hissediyordum.

Ama hiçbir şey değişmemişti. Birkaç yorum yüzünden bu kadar yıkılmak aptalcaydı. Beni bu kadar etkilememeliydi.

Cal yanımdan ayrılmadı, kolay güvenlik kontrolü ve kayıt işlemlerinde bana rehberlik ederken eli bazen belimin alt kısmına doğru kaydı. Ben bir zombi gibi yürürken, o her şeyi halletti, arada sırada bana bakıp hiçbir şey söylemedi.

Koltuklarımıza yerleştik ve hostes her birimize kristal bir bardak taze sıkılmış portakal suyu ve üzerinde bir yığın füme somon ve küçük bir tutam dereotu bulunan, mükemmel derecede küçük bir dilim tosttan oluşan küçük bir tabak verdi. Yiyeceklere bakakaldım, midem düğüm düğüm olmuştu.

Sonunda Cal konuştu. "Söyle bakalım, sorun ne Deena?"

Somon balığından gözlerimi ayırıp ona baktım. Hâlâ o gömlek ve pantolonla, hem rahat hem de pahalı görünüyordu. Keşke ona içimi dökebileceğim türden bir adam olsaydı. Sırlarımı ellerinde tutacak ve benim için güvende tutacak biri. Ama o öyle yapmazdı. Onları bana karşı kullanarak üstünlük sağlardı. Başımı salladım. "İyiym."

Çenesini sıktı ve şişkin bir ifadeyle meyve suyunu yudumladı. Tabağıma baktım ama yemeğe dokunmadım.

"Deena."

Yukarı baktım.

"Bana bir iyilik yapabilir misin?"

Kaşlarımı çatarak omuz silktim. "Nedir o?"

"Benim için füme somonu ye. Dün gece neredeyse hiç bir şey yemedin, bu sabah da hiçbir şey yemedin."

Bunu fark etmiş miydi? Neden umursamıştı ki? Başımı salladım. "İyiym."

Kaşları çatıldı ve dişlerini sıktı. Sonra, usulca, "Lütfen? Kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı," dedi.

Peki neden senin kendini daha iyi hissetmeni umursayayım ki? Çıldırarak istedim. Ama tüm hafta sonu ergenlik bunalımı yaşamıştım ve ergenlik hormonlarının etkisi altında olmadığınızda bu rolün ne

kadar yorucu olduğunu anlamıştım. Küçük tost dilimini alıp ağzıma attım. Çok lezzetliydi ve mideme indiğinde kendimi biraz daha iyi hissettim.

Kalkış yaptık. İki saatten biraz daha kısa sürecek bir uçuş olacaktı ve ben de pencereden dışarı bakmak için koltuğuma yerleştim. Hostes yanımıza geldi ve Cal onunla bir şeyler mırıldandı, ama ikisini de görmezden geldim—ta ki önüme kocaman bir kahve kazanı ve zengin bir kahvaltı tabağı konana kadar.

"Ah," dedim hostese, o da gizli bir bölmeden bir masa çıkarıp beyaz bir masa örtüsü serdi ve çeşitli yemekleri masaya yerleştirmeye başladı. "Aç değilim."

Cal, "Yemekleri bırakın," diye emretti ve hostes ona hafifçe başını sallayıp, sonra da reverans yaparak aceleyle uzaklaştı.

Ona dik dik baktım. "Acıktığımda kendimi doyurmama bile izin vermeyecek kadar kontrolcü müsün?"

"Ya yemeği yersin ya da seni rahatsız eden şeyi bana anlatırsın, Deena."

Alaycı bir şekilde, "Tek seçeneklerim bunlar mı?" dedim.

"Evet," diye hırıldadı.

Onun umursuyormuş gibi yapması beni çok kızdırdı, ama gözlerindeki ifadeden bunun peşini bırakmayacağını anladım. Sesim kırbaç sesi gibi çıktı. "Kızgınım çünkü ailem bana *seninle* çıktığım zamanki kadar iyi davranmadı."

Yüz ifadesinden ne demek istediğimi hiç anlamadığını anladım. "Pekala. Peki, ne olmuş yani?" diyerek bunu doğruladı.

"Ve onların *benimle* gurur duymalarını istiyorum, Cal!" Dudaklarımı sıktım ve dehşet içinde, boğazımda, gözlerimin arkasında bir baskı hissettim. İçimde kabaran acıya teslim olmak yerine, saldırıya geçtim. "Beklendiğin gibi davranmadığın için reddedilmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Ben asla evlenip çocuk doğurmak istemedim. Daha fazlasını istedim ve onlar beni bunun için yargıladılar. Üniversiteye kabul edildiğimde, gurur duymadılar, Cal. *Kızdılar*. Bana para olmadığını söylediler, bu yüzden o aptal kadınsı fikirleri kafamdan atıp Austin aklını başına toplamadan ve beni terk etmeden önce onunla evlenmem gerekiyordu. Üniversiteye gitmek için neredeyse kaçmak zorunda kaldım. Sadece

eğitim almak için çok fazla borç aldım. Parmaklarını ıklatıp sorunlarını özebilirlerdi. Tıpkı senin parmaklarını ıklatıp sorunlarını özdüğün gibi. Ama *ben bunu yapamam* ." Parmağımı göğsüme sapladım, sonra da ona çevirdim. "Sonra *sen* birdenbire ortaya çıktın ve mükemmel bir erkek arkadaş gibi davrandın, bana gerçekten beni sevdikleri takdirde hayatın nasıl olabileceğini gösterdin. Ama sevmiyorlar. Beni ancak *sana* bağlı olduğum zaman seviyorlar."

Gözümden bir damla yaş düştü ve utançtan kıvranarak onu sildim. Yetişkin bir kadındım. Kendi işim vardı. Kendi dairem. Kendi *hayatım* . Neden anne babamın onayını bu kadar çok istiyordum? Neden onu asla gerçekten alamayacağımı bilmek bu kadar çok acı veriyordu?

Cal uzun süre sessiz kaldı. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, benden gelen hıçkırık sesleri beni çok utandırdı. Sonra, sessizce, "Özür dilerim, Deena," dedi.

"Evet, öyle olmalısın," diye tersledim ama sözlerimdeki ateş sönmüştü. Sadece yorgun hissediyordum. Kahve fincanını kaptım, içine şeker ve krema koydum, sonra da hostesin bıraktığı büyük sürahidenden fincanı tekrar doldurmadan önce yarısını tek nefeste içtim. Parmaklarım mükemmel, gevrek hamur işlerinin olduğu sepete kaydı ve kendimi bir çikolatalı kruvasanı ağzıma tıktırabileceğim parçalara ayırırken buldum.

İnatılığımdan vazgeçtim, Çatalımı aldım ve tabağımdaki kremalı çırpılmış yumurtalara saldırdım. Yemeğimi bitirdiğimde, bana bırakılan yemek yığınının büyük bir kısmını tüketmiştim ve bakışlarımı Cal'e kaldırma isteğine karşı koyamadım.

Kahvaltısını kendi yemişti ve gözlerime sabit bir şekilde bakıyordu.

"Görünüşe göre istediğini elde ettin. Beni rahatsız eden şeyi sana söyledim ve yemeği yedim. şimdi mutlu musun?"

Kahvesini eline aldı ve bir yudum içti. Fark ettiğim kadarıyla sade içiyordu. "Hayır," dedi sonunda, bardağı tabağına geri koyarken. "İmiyorum. Ama şimdilik idare eder."

İndik ve pistte bizi iki araba bekliyordu. Yollarımız burada ayrıldı. Cal beni ilk arabaya kadar götürdü ve kapıyı benim için açık tuttu.

Derin bir nefes aldım, tüm cesaretimi topladım ve gözlerinin içine baktım. "Yolculuk için teşekkür ederim," dedim başımı uçağa doğru

eğerek. "Her şeyde başarılar dilerim."

Yüzümü çevirmeye çalıştım ama Cal çenemi yakaladı. Beni tekrar kendine çevirdi ve gözleri kor gibi kızgındı. "Eğer aramızdaki ilişkinin bittiğini düşünüyorsan, Deena, yanılıyorsun."

İçimden bir şey koptu. "Dediğim gibi, avukatım iş sözleşmesini inceleyecek ve ondan sonra ne yapacağımıza karar vereceğiz."

Cal'ın dudaklarından hafif bir nefes çıktı. Çenemi tutuşu biraz daha sıkılaştı ve beni yerimde tutan tek şey parmak uçları olsa bile, onun tarafından tuzağa düşürölme hissini sevdiğimi inkar edemezdim. Dudakları kıvrıldı, gülümsemesi acımasızlıkla karışmıştı. "Öyleyse bunu senin istediğin gibi yapacağız."

Gözlerimi kısıtım. "Birlikte yattık, Bay Frost. Hepsi bu. Eğer iddia ettiğiniz kadar çok çalışmamı istiyorsanız, kişisel ilişkimiz bitti demektir." Ve öyle de kalacaktı. Kalmak zorundaydı, yoksa beni *ben* yapan her şeyi kaybedecektim.

O bardo salonuna, beni paramparça olana kadar kucaklaması için ona yalvardığım o yere geri dönemezdim. Bunu tekrar yaparsam, kendimi tekrar toparlayamayacağımdan korkuyordum.

Dudakları benimkine çok yakınken, "Kendine ne söylemen gerekiyorsa söyle, Deena," diye fısıldadı. "Ama şunu bil: Bir dahaki sefere birlikte uyuduğumuzda, bu *senin bana* gelmen sayesinde olacak."

Alaycı bir şekilde çenemi onun elinden kurtardım. "Hayal kurmaya devam et," dedim ve arabanın arka koltuğuna kaydım. Kapıyı kapattı ve kendi aracına doğru öfkeyle yürüdü, ben de nefesim kesilirken koltuğa yığıldım.

Eve döndüğümde, üç gün boyunca aralıksız uyumaya ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. Ama telefonuma yeni bir e-posta geldi ve konu başlığı beni birden hayata döndürdü.

Callum bana bir iş sözleşmesi göndermişti.

ON YEDİ DEENA

BİR HAFTADAN BİRAZ FAZLA BİR SÜRE SONRA sözleşme imzalandı ve Pazartesi sabahı dolabımın derinliklerine bakarak, önceki hafta sonu birlikte olduğum bir adam için çalışmak istemediğim bir işin ilk gününde ne giyeceğimi düşünüyordum.

Teklifi reddetmeyi düşünmüştüm, ama mantıklı olan ağır bastı. Tam bir gün çalışırsam, üç yüz bin dolarlık maaşımın yarısını peşin alacaktım. Hayır diyemedim.

Ayrıca, Cal ile vakit geçirmek ona olan ilgimi kesinlikle azaltacaktı. Baskıcı, sinir bozucu ve bunaltıcıydı. Ben özgürlüğüm ve bağımsızlığım için yaşıyordum. Ne kadar çekici olursa olsun, bu temel gerçekleri değiştiremezdi.

Ondan kurtulmanın en iyi yolu onu tanımaktı.

Günün ikinci kahvesini yudumlarken, yatağıma serdiğim kıyafetlere baktım. Gri pantolon takımını giymek istemiyordum. Müşterilerle görüşürken profesyonel görünmek için harika olsa da, Cal için uygun olmazdı. Onu zırh gibi giymeye çalıştığımı anlardı.

Oraya kendinden emin ve kontrol sahibi biri gibi girmeliydim. Kıyafetim, daha önce ne yaşanmış olursa olsun, bundan sonra olacaklarla hiçbir ilgisinin olmadığını haykırmalıydı. Bana münhasır olmayan bir iş sözleşmesi için akıl almaz miktarda para ödüyordu.

Akıllıca ve mantıklı olanı yapıp parayı alıyordum. Ama aldığım tek şey buydu.

Yine de, aptalca kadınsı kibir omurgamın çıkıntılı kemiklerini tırmaladı ve her şeye rağmen, Cal'ın beni iyi görmesini istediğimi fark ettim.

Ten rengime çok yakışan bordo tonundaki favori bluzumu aldım. Tam bir bahar rengi değildi ama bluzun bileklerinde kalın manşetler oluşturan balon kolları ve yakasında büyük, komik bir fiyonk vardı. Bluzu yatağa serdim ve bluzdan biraz daha koyu bir tonda bol paçalı bir pantolon aldım. Ofisinin gri, siyah ve beyaz renkleri arasında göze çarpacaktı ama kimse bana profesyonel görünmediğimi söyleyemezdi. Bu, bir bakış açım olduğunu gösteren bir kıyafetti. Beni bir kalıba sokamayacaklarını gösteren bir kıyafetti. Kendimi *ben* gibi hissetmemi sağlayan bir kıyafetti. Şimdi, her zamankinden daha çok, kim olduğumu kendime hatırlatmam gerekiyordu.

Aynanın karşısına geçtim ve bluzun yakasını büyük, gevşek bir fiyonk şeklinde bağladım, sonra pantolonumu giydim ve tek renkli kıyafetimi tamamlamak için bordo saten topuklu ayakkabılar seçtim.

Saçlarım yumuşak dalgalar halinde şekillendirilmiş ve yüz hatlarımı vurgulayan doğru miktarda makyajla kendimi güzel, güçlü ve Callum Frost'la yüzleşmeye hazır hissediyordum. Bugün, o, bir hafta önce bedenimi paramparça eden adam olmayacaktı. Bunun yerine, sonunda bana biraz istikrar kazandıracak adam olacaktı. Başka hiçbir şey değil.

Eşyalarımı kaptım ve kapıdan çıktım.

Bu sefer ofise vardığımda, parlak resepsiyon masasının arkasında genç bir kadın bekliyordu. Bana gülümsedi. "Deena Brand?" Başımı sallayınca koridora doğru işaret etti. "Buyurun bu taraftan. Ofisiniz hazır."

Kaçlarım çatıldı. Callum'la ofis konusunu hiç konuşmamıştık. Ekibin geri kalanıyla birlikte çukurda, bir kabinde çalışacağımı sanıyordum.

"Ben Willa," dedi. "Ben de burada yeni başladım. Kıyafetinizi çok beğendim."

Gülümsedim, en azından tarzımı takdir eden biri olduğunu görünce sevindim. "Teşekkür ederim."

"İşte buradayız," dedi ve Callum'un odasının hemen yanındaki bir ofis kapısını açtı. "Bay Frost hemen sizinle ilgilenecek, ancak bu arada bir şeye ihtiyacınız olursa bana bildirin."

"Teşekkürler, Willa."

Ofisi kendi başıma keşfetmem için beni yalnız bıraktı. İçeri adımımı attığımda, onun kolonyasının kokusunu aldığımı, daha önce orada bulunduğunun izini hissettiğimi sandım. Gözlerimi kısarak geniş alanı taradım ve masanın etrafından dolaşarak yerden tavana uzanan pencerelerden dışarı baktım.

Şehrin manzarası inanılmazdı. Bulunduğum kaosu üzerinde yükseliyordum, neredeyse ondan ayrı hissediyordum. Aşağıdaki sokaklarda arabalar hızla geçiyor, insanlar koşarak karşıya geçiyordu. Düşüncelerim büyüdüğüm sessiz sokağa kaydı. Buradan asla kurtulabileceğimi düşünmemiştim. O büyük, görkemli ev bir hapisane gibi gelmişti. Buraya gelip kendimi geliştirmeyi hayal ederdim – ve şimdi bakın. Manhattan'ın üzerinde, bulutların arasında süzülüyordum, hayatımda hiç olmadığı kadar çok para kazanmak üzereydim, hayatımın can damarı olan işimi genişletmek üzereydim.

Callum'un iş teklifini kabul etmek bir hata mıydı yoksa bir nimet miydi? Bir tuzağa mı düşüyordum yoksa durumumdaki bir kadının yapabileceği tek mantıklı şeyi mi yapıyordum? İç çekerek bakışlarımı aşağıdaki şehirden ayırdım ve masama döndüm. Arkasında uzun, döşemeli bir sandalye bulunan, muhteşem, masif ahşap bir mobilyaydı. Yaklaştıkça kaşlarım çatıldı.

Masanın üzerinde bir kutu vardı ve kutuya bantla yapıştırılmış, alt kısmı kıvrılmış sarı bir Post-it notu bulunuyordu. Okuyabilmek için düzleştirdim.

BUNU BİR İŞE GİRİŞ BONUSU OLARAK KABUL EDİN.*Diğerini de Metropolitan Müzesi'ne bağışlayın. Orada antik aletler üzerine bir sergi var; eminim sizin aletinizi de kalıcı koleksiyona eklemekten mutluluk duyarlar.*

C

Notun altında beni YEPYENİ, EN ÜST DÜZEY BİR dizüstü bilgisayar bekliyordu. Notu kopardım ve başparmağımla işaret parmağım arasında tutarak bilgisayara kaşlarımı çattım. Bonus mu, yoksa rüşvet mi?

"Şimdi 'Teşekkür ederim, Cal' demen gereken kısım," diye gürledi kapıdan.

Sesinin içimi ürperttiğini yok saymaya çalıştım ve parmağımla dizüstü bilgisayar kutusunun kenarını okşadım. İlk maaşım yattığında bunu alabilirdim ama kendime bu kadar güzel bir tane alma izni asla vermezdim. "Teşekkür ederim, Cal," diye tekrarlardım görevimi yerine getirerek, bakışlarımı kirpiklerimin arasından ona doğru çevirdim.

Kapı çerçevesine yaslanmış, dinlenmiş bir aslan gibiydi. Avı bitmişti ve tekrar yemek vakti gelene kadar uyuyacaktı. Bakışları okunamazdı, ama dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Bu sabah gelmeyeceğine neredeyse ikna olmuştum," diye itiraf etti, çerçeveden uzaklaşarak daha yakına yaklaşmaya başladı.

Aramızda duran kalın masaya minnettardım. "Bunu düşündüm."

"Ama sen korkak değilsin."

"Ben aptal değilim," diye düzelttim. "Sadece günün sonuna kadar dayanmam gerekiyor."

"Saat beşte işi bırakmayacaksın," diye yanıtladı.

Sandalyeme oturdum ve parmaklarımı birleştirdim. "Öyle mi? Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Basit," diye yanıtladı. "Bana takıntılısın."

İstemsizce dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve gözlerimi devirdim. "Hı hı."

"Ve siz de zorlukları seviyorsunuz. İnsanların yanıldığını kanıtlamayı ve olmamanız gereken yerlere zorla girmeyi seviyorsunuz. Bu size başardığınızı hatırlatıyor. O insanların hepsinin sizin hakkınızda yanıldığını ve hala yanıldığını gösteriyor."

Gülümsemem soldu ve ona kaşlarımı çattım. Bu biraz fazla isabetliydi ama insanları okuyarak, iş fikirlerini değerlendirerek ve kime yatırım yapacağına karar vererek geçimini sağlayan bir adamdan başka ne bekleyebilirdim ki? İnsanların güçlü ve zayıf yönlerini bir bakışta görebildiği için başarılı olmuştu.

Uçakta o şeyleri itiraf etmemeliydim.

Konuyu değıştirdim: "Seyahat planlamasıyla ilgili mevcut süreçlerinizi gözden geçirmek istiyorum. Ardından iyileştirme önerilerinde bulunacağım."

Kaşlarını çatarak doğruldu. "Süreçlerimin iyileştirilmeye ihtiyacı yok."

"Burada uzman benim, Bay Frost. Beni bir sebeple işe aldınız."

"Seyahat felaketleri yüzünden daha fazla sözleşme kaybetmemek için seni işe aldım." Başını hafifçe yana eğdi. "Ve her gün yüzünü görmek istediğim için."

Bu itiraf—doğru olup olmaması önemli değil—ona karşı erimiş gibi hissetmeme neden oldu. Tanrım, ne kadar acınasıydım. Tek yapabildiğim onu görmezden gelmek ve ilk kısma odaklanmaktı. "Mevcut süreciniz nedeniyle meydana gelen seyahat felaketleri. Bu nedenle bunları değerlendirmem ve önerilerde bulunmam gerekiyor."

Ah, kendi bölgesinde meydan okunmaktan hiç hoşlanmıyordu. Gözlerimi kilitlerken kaşları çatıldı, o soluk mavi gözler, oturduğuma sevindiren bir şiddetle gözlerime saplandı. Beni bilardo masasına yasladığında, dokunmamamı söylemesine rağmen ona dokunmaya devam ettiğimde de aynı şekilde bakmıştı. Elektriklenme gibiydi.

Gülümsedim ve haklı olduğunu fark ettim. Kırmızı takım elbisem ve sallanan küpelerimle bu ofise girip, ilk günkü büyük ödemeyi onun başının üzerinde sallamak hoşuma gidiyordu. Gerçekten de başardığımı *hissettiriyordu*. Pencereden dışarı bakarken tam olarak bunu düşünmüyor muydum?

Çenemi yukarı kaldırdım. "Size şunu hatırlatmak isterim ki, önümüzdeki altı ay içinde beni işten çıkarırsanız, sözleşmede belirtilen maaşımın tamamını bana ödemek zorunda kalacaksınız."

"Hatırlatmaya gerek yok," diye homurdandı, sonra yumruklarını masama dayadı. "Ve sana bunu söylemekten üzgünüm tatlım, ama seni kovmuyorum. En azından önümüzdeki altı ay boyunca benimle çalışmak zorundasın."

En azından ne demek istedi?

Kendini itti ve ofisten çıktı. Ben de nefesimi vermeden önce ofis kapısının kapanma sesini duyana kadar bekledim.

Altı ay adeta bir sonsuzluk gibiydi, ama Cal başka bir konuda haklıydı: Pes etmeyecektim. Paraya ihtiyacım vardı ve zorluklardan hoşlanıyordum.

Bunun yanı sıra, tüm dikkati üzerime göktüğünde kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Titreyen ellerimle yeni dizüstü bilgisayarımı kutusundan çıkardım ve çalışmaya koyuldum.

ON SEKİZ ARAMA

O öğleden sonra saat bir CİVARINDA E-POSTALAR YAĞMAYA BAŞLADI . Bunlardan birinin konu satırında, "DİKKAT HERKESE," yazıyordu, "UÇUŞ TALEPLERİ İÇİN YENİ STANDART İŞLETİM PROSEDÜRÜ."

Şirketin tamamına kopya çekmişti.

Biraz şaşkınlıkla, ekteki belgeyi açtım ve Deena'nın şirketimizin seyahat düzenlemeleriyle ilgili normalde yaptığım tüm kontrolleri iptal edip, tüm yönetsel görevleri kendi masasına taşıdığını gördüm. Hiçbir şekilde denetim yapmamı istemiyordu. Delilik bu kadına aitti.

Ayağa kalktım ve saniyeler içinde kapısının önündeydim; ve birden durdum.

Ofis kapısının dışına, iş sözleşmesinin bir kopyası yapıştırılmıştı ve bir bölümü işaretlenmişti: " *ÇALIŞAN, seyahat ve konaklama ile ilgili prosedürleri denetlemek ve değiştirmek için tam yönetsel yetkiye sahip olacaktır.* "

Kapısındaki belgeyi yırtıp içeri girdim. Deena masasının arkasında oturmuş, yeni dizüstü bilgisayarının klavyesine tıklar tıklar basıyor, gözleri ekrandaydı. "Birazdan yanınızda olacağım," dedi, sonra dramatik bir şekilde bir düğmeye bastı ve bana ısıl ısıl bir gülümsemeyle baktı. Bir milisaniye sonra cebim titredi.

Bir an gözlerine baktım, sonra telefonumu çıkarıp üzerinde onun adı yazılı başka bir e-posta gördüm. "ANKET: Tüm personelin ekteki belgeyi doldurup mesai bitimine kadar Deena'ya teslim etmesi gerekmektedir."

"Böylece herkesin tercihlerini anlayabiliyorum ve bu bilgileri profillerine yansıtarak rezervasyon süreçlerini kolaylaştırabiliyorum. Herkesin bilgilerinin yer aldığı bir veritabanınız olmadığını fark ettim."

"Bana söylemeden bir şeyleri değiştiremezsin, Deena."

Başını yana eğdi, masum bir şekilde göz kırptı. "Aslında sanırım yapabilirim. Sözleşmemde aynen öyle yazıyor. Şu anda elinizde tuttuğunuz sözleşme."

Bakışlarımız kesişti. Beni sinirlendirmek için bilerek böyle yapıyordu. Dişlerimi sıkarak sözleşmeyi buruşturup çöp kutusuna attım.

"Kaba ama sorun değil."

"Senin oyunun ne?"

"Oyun mu?"

"Bunu beni çıldırtmak için yapıyorsun."

"Her şeyin sadece seninle ilgili olmayabileceğini düşünüyor musun?"

Kaşımı kaldırdım.

Gülümseyerek karşılık verdi. "Belki de mevcut süreciniz hantal ve verimsiz, sizin tarafınızdan çok fazla manuel denetim gerektiriyor ve sonuç olarak kaçırılan bağlantılara, aşırı dolu otel odalarına ve müşterilerin burnunuzun dibinden çalınmasına yol açıyor."

Sözlerinin doğruluğu göğsümü yakıyordu. "Ben de dahil olmak istiyorum."

"Biliyorum canım," dedi ekranına dönerek. "Bu yüzden seni de e-postaya ekledim."

Ona yaklaştığımı bile fark etmeden masasının yanımdaydım. "Bunu kastetmedim," dedim başının tepesine. Dizüstü bilgisayarından başını kaldırmadı ve kendimi, sırtından aşağı dalgalar halinde dökülen koyu kestane rengi ve sarı saç tutamlarına bakakalmış buldum. Bir tutam saç yanağına düşmüştü ve bir şeyler yazmadan önce onu yana itti.

Bulunduğum yerden, pantolonunun kalçalarının üzerinden nasıl gerildiğini ve ışığın bluzunun ince kumaşından süzülerek omuzlarının ve kollarının şeklini nasıl ortaya çıkardığını görebiliyordum. Eminim ki, bana işkence etmek için bilerek giymişti. Kırmızı rengi görünce kontrolünü kaybeden bir boğa gibiydim.

Onu işe almanın, onu alt etme ve kendi tarafımı kazanma şansı vereceğini düşünmüştüm. Bu bir avdı ve o da benim avımdı. Ama artık kimin kontrol altında olduğunu bilmiyordum.

Deena sonunda yılmadan bana baktı ve gözlerini kırıştırdı. "Yardıma ihtiyacınız olduğu için beni işe aldınız, Bay Frost. Eğer benim yardımseverliğim sizin için fazla geliyorsa, sözleşmemi feshetmekte özgürsünüz."

"Ve altı aylık maaşı ödeyin."

Gülümsedi. "Kırgınlık yok, söz veriyorum."

Evet, aramızda kırgınlıklar vardı; ona aldığım bilgisayarın arkasından bana laf sokarken, bu kırgınlıklar pantolonumun düğme kısmına yapışmıştı. Onu altımda istiyordum, böylece o pes edene kadar birbirimizle savaşılabirdik. Ta ki o aşılmaz duvarların yıkıldığını ve adımı fısıldadığını görene kadar.

Onun ne kadar kararlı bir şekilde karşı koyduğuna bayıldım. Gözlerindeki meydan okumayı sevdim. İşinde ne kadar iyi olduğuna bayıldım. Deena ile konuşmak bana milyonlarca dolarlık bir anlaşma imzalamanın heyecanını verdi. Ona dokunmak ise daha da güzeldi.

Ve bana bir daha asla böyle bir şey yaşamayacağımı söylemişti.

Masasının üzerinden birbirimize bakarken, onun da bunun doğru olduğunu düşündüğünü biliyordum. Kartlarını doğru oynadığına ve bana tekrar teslim olmak zorunda kalmadan parayı alıp gideceğine inanıyordu.

Ama yanılıyordu.

"Şöyle düşünün," dedi, cebimdeki bir başka e-posta titrerken fareyi tıklatarak. "Beni işten çıkarsanız bile, yine de bir şeyler kazanırsınız: Gümrük ve göçmenlik işlemlerini hesaba katmak için mevcut onaylanmış seyahat planlarınızın üçte birini yeniden rezerve ettim. Eğer seyahat planlarınız aynı kalsaydı, en az bir düzine iş toplantısını kaçırdınız. Yani beni hemen işten çıkarabilir, kıdem tazminatını ödeyebilirsiniz ve yine de kazanırsınız."

Asla yapmazdım. Deena benim olana kadar kazanamazdım. Zihnen, bedenen ve ruhen. O ne kadar direnirse, ben de onu o kadar çok istiyordum.

Derin bir nefes aldım, sesime sakinlik katmaya çalıştım. "Bundan böyle, şirket prosedüründeki değişiklikleri tüm şirkete e-posta göndermeden *önce* bana bildirirseniz memnun olurum."

Sandalyesine yaslanırken gözlerimi kilitledi. "Elbette, Bay Frost," dedi, gözleri kocaman açılmış, itaatkâr bir ifadeyle. Ancak gözlerinin derinliklerinde gizli küçük bir meydan okuma kıvılcımı da vardı.

Beni kendine bağlayan o kıvılcımdı. İçimdeki özlemi kemiren, nabız gibi atan bir ihtiyaç gibi hissettiren o kıvılcımdı.

Ama zamana ihtiyacı vardı. Şimdi onu zorlarsam kaçardı. Dik durdum, gözlerine baktım ve bakışlarına sızan şüphe kıvılcımının tadını çıkardım. Sonuçta bu tartışmayı kazanıp kazanmadığından emin değildi.

"İyi iş çıkardınız, Bayan Brand," diye yanıtladım ve gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek ofisinden çıktım.

DEENA BANA İŞ YERİNDE KENDİMİ HATIRLATTI . Tamamen odaklanmış ve pişmanlık duymayan bir şekilde otoriterdi. Bu, yatak odasındaki -ya da bilardo odasındaki- tavrının tam zıttıydı ve bana çok mantıklı geldi. Burada her şeyi kontrol altında tutuyordu ki, içeride kendini serbest bırakabilsin.

Ama bilardo salonunda, her şey olup bitmeden önce gözlerindeki ifadeyi gördüm. Çatışma. Sinsi, giderek büyüyen utanç. Hiçbir şekilde kendini bırakmaya alışkın değildi.

İlk haftası, yeni prosedürler ve yeniden düzenlenmiş seyahat programlarıyla tam bir karmaşaydı. Çarşamba günü Londra'ya gittim ve Cuma sabahı geri döndüm; yeni sözleşmeyi güvence altına almıştım ve ortada hiçbir seyahat felaketi yoktu. Haklıydı; altı ay dolmadan istifa etse bile, maaşının karşılığını fazlasıyla vermişti. Ama ben buna izin verecek değildim.

İkinci haftasında Deena ofisteki neredeyse herkesi, özellikle de beni, kendine hayran bırakmıştı. Ona karşı hislerim, içimde kıvranan, her geçen gün biraz daha büyüyen bir kütleye dönüşmüştü. Ayak seslerini dinlerdim. Kapımın önünden geçerken nefesim kesilirdi. Ofisine girer ve teninin kokusunu içime çekmediğimi sanırdım.

O, savunma duvarlarını yıkmadı ama ben nasıl bekleyeceğimi biliyordum.

Salı günü saat iki civarında, masamdan başımı kaldırmama neden olan bir ses duydum.

"CAL AMCA!" diye bağırdı Lila, elinde bir kağıt sallayarak. Bana doğru koştu ve ofisime daldı. Erica ve bakıcı Mary de onu takip etti. "Okulda sana bir resim çizdim," dedi yeğenim. Masamın etrafından koşup bana çarptı, kollarını havaya kaldırdı, onu kucağıma alacağımı biliyordu. Tam da bunu yaptım, onu dizime oturttum, o da resmini masama vurdu. "Sen, ben ve annen. Parktayız. Bak. Bu Zeus."

Zeus bir köpekti. Kuzey Carolina'dan döndüğümde Lila ve Erica'yı dondurma yemeye götürmüştüm. Erica dondurmasını yememişti ama orada otururken gülümsüyordu. Lila ise parktaki her köpeği sevmeyi kendine görev edinmişti ve sarkık kulaklı bir spanyel cinsi köpeğe aşık olmuştu.

"Tüylerinin rengini birebir tutturmuşsun," dedim, Zeus'u çizerken kullandığı kahverengiye işaret ederek.

"Evet," diye onayladı başını sallayarak.

Erica, bir sandalyeye yavaşça otururken dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Onu böyle görünce, her zaman olduğu gibi, kaburgalarım kasıldı; çünkü yürümekten çok sürünerek ilerliyordu ve yüzü yorgunluktan çizgilerle doluydu. Ama evden çıkmıştı ve gülümsüyordu. Bu da bir şeydi.

"Teşekkür ederim," dedim Lila'ya. "Çok beğendim."

"Bunu ofisinize asar mısınız?"

"Kesinlikle. Nereye koymalıyım?"

"Hım," dedi Lila, etrafına bakarak. Elindeki çizimle bacaklarımın arasından kayarak odanın içinde dolaşmaya başladı, resmini asmak için en uygun yeri arıyordu.

Ablamın bakışları benimkilerle buluştu. "İstediğin ikinci görüş, normal doktorumla aynı fikirdeydi. Başka bir ameliyat yapmak

istemiyor. Tedavinin iyi gittiğini ve mevcut tedavi planıma katıldığını söylüyor. Ona göre en kötü aşamayı neredeyse atlattım."

Başımı öne eğdim. İyi bir haberdi ama kendimi çaresiz hissetmeme neden oldu.

"Tam burada, Cal Amca!" diye seslendi Lila. Çizimini en büyük duvarın ortasında, iki çok pahalı sanat eserinin arasında tutuyordu.

Sırıttım. "Şunu asmak için bir şey bulayım." Çekmecelerimi karıştırdım ve biraz bant buldum. Lila'nın yanına çömelip çiziminin arkasına bant halkaları yapıştırırken birinin öksürdüğünü duydum.

Deena kapı aralığında, elinde dizüstü bilgisayarıyla duruyordu. Bakışları benden Lila'ya, oradan da Erica'ya kaydı. Erica'nın başörtüsünü fark etti ve ben de ona o gece kız kardeşimi arama isteğime dayanamadığım için ondan bahsettiğimi hatırladım.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "Hemen geri döneceğim."

"Sorun değil. Zaten yakında çıkmamız gerekiyor," dedi Erica. "Küçük hanımefendinin öğle yemeğini yemesi lazım."

"Anne! Henüz değil. Resmimi asacağız!" Lila, minicik bedeninde bir ergenin tüm tavrını sergiliyordu. Bakışlarım Lila'dan Erica'ya ve sonunda Deena'ya kayarken gülümsememi gizleyemedim.

ON DOKUZ DEENA

CAL'IN GÜLÜMSEMESİ, yüzünde daha önce gördüğüm hiçbir ifadeye benzemiyordu. Saf bir mutluluktan ve yüzünü içten içe aydınlatıyordu.

Onu somurtkan ve sinirli görmüştüm. Onu kurnaz ve sinsiz görmüştüm. Onu tahrik olmuş ve öfkeli görmüştüm.

Onu daha önce hiç bu kadar saf ve katıksız bir neşe içinde görmemiştim.

Etkisi beni bir tren gibi çarptı. O kadar yakışıklıydı ki. Bütün vücudum elektriklenmiş gibiydi, kalbim gümbür gümbür atıyor, uzuvlarım karıncalanıyordu. Gözleri gözlerimle buluştu ve ifadesine bir nebze de olsa temkinlilik geri döndü. Aramızda yaratmakta ısrar ettiğim mesafe hâlâ duruyordu.

"Bekle Erica," dedi Cal. Bu, bana bahsettiği kız kardeşi ve yeğeni olmalıydı. "Bunu duvara asayım, sonra gidebilirsin."

"Evet, anne! Resmimi asıyoruz."

Cal ayağa kalktı ve çizimi, iki büyük modern sanat eseri tuvalinin tam ortasına, duvara bantladı. Geri çekildi ve yeğeni de çizimi hayranlıkla izlemek için yanına geldi.

"Ne düşünüyorsun Lila?" diye sordu Cal.

Lila yüzünü buruşturdu, sonra duvara buyurgan bir şekilde elini salladı. "Duvarlarda çok fazla şey var. Benim resmimi bile

göremiyorsunuz!"

"Lila, burası Cal Amca'nın ofisi," diye uyardı annesi.

"Hayır, haklı," dedi Cal. Arkasını döndü ve duvarlarını inceledi. Bakışları masasının arkasındaki çerçeveli diplomaya takıldı. MBA diplomasıydı. Oraya doğru yürüdü ve duvardan çekti. Tam da onları aileleriyle baş başa bırakıp sessizce uzaklaşacakken, Cal diplomasından gözlerini ayırmadan benimle konuştu. Çerçeveyi masasına yüzü aşağı bakacak şekilde koyarken, "Deena, koridorun sonundaki malzeme dolabına gider misin? Sanırım orada bir tornavida var. Willa sana yardımcı olabilir. Yıldız tornavida." dedi.

"Elbette," dedim.

Diplomasını kaldırıp Lila'ya gösterdi. "Resmin buraya sığar mı sence?"

"Evet!" Amcasına, sonra da annesine gülümsedi. Tıpkı Riley gibi, ön dişlerinin arasında bir boşluk vardı.

Eriyip gittim. Çok tatlıydı. Dizüstü bilgisayarımı masama geri bıraktım ve malzeme dolabına doğru yöneldim. Biraz yeri karıştırdıktan sonra küçük bir alet çantası buldum ve onu Cal'ın ofisine geri getirdim.

Kollarında büyük, pahalı görünümlü tuvallerden biri vardı. Arka duvara doğru yavaşça ilerlerken saçları alnına düşmüştü, resim alnına değiyordu. Erica çenesini avucuna yaslamış, dudaklarında sevgi dolu, hafifçe çarpık bir gülümsemeyle onu izliyordu.

"Hep böyle mi?" diye sordum sessizce, aletleri masasına bırakırken.

Erica, erkek kardeşinden bana doğru baktı. İçini çekti. "Aşağı yukarı öyle. Kafasına bir fikir takıyor ve hiçbir şey fikrini değiştiremiyor."

Ve sevdiği insanlar için her şeyi yapardı, diye düşündüm. Mesela küçük yeğenini mutlu etmek için ofis dekorunu paramparça ederdi. Lila onu izlerken ayak uçlarında zıpladı, sonra resmin çerçevesini incelemek için yanına gitti. İşaret parmağıyla çerçeveyi kazıdı, sonra Cal'ın ikinci resmin önünde durduğu yere doğru zıpladı.

Cal onu duvardan aldı, ama kenarı bir masa lambasına takıldı. Ben öne atılıp lamba yere düşüp parçalanmadan yakaladım. Cal durduğu yerden aşağı baktı, gözleri parlıyordu, dudaklarında bir

gölümseme vardı. "Teşekkürler. Şu ucundan tutar mısın? Arka duvara yaslayalım."

Tuvali ilk tuvalin yanına koyduk, sonra Cal Lila'nın saç örgülerinden birini çekştirip onu masaya doğru götürdü. Ben masa lambasını yerine koyarken o da diploma çerçevesinin arkasındaki vidayı söktü ve sonra kendimi onun masasına doğru yaklaşıırken buldum, böylece onu izleyebileyim. Erica kollarını masasına yaslamıştı ve Lila da sandalyesinin üzerinde diz çökmüştü.

Cal ortada durmuş, çerçevenin arkasındaki minik vidaları çıkarıp dikkatlice kenara koyuyordu. Çerçevenin arka kısmını çekti, sonra diplomasını çıkardı. Kısa bir bakış attıktan sonra umursamazca kenara koydu. Yeğenin fotoğrafına ise çok daha nazik davrandı. Daha önce arkasına yapıştırdığı bantları nazikçe çıkardı, çerçevenin ortasına yerleştirdi ve her şeyi tekrar bir araya getirdi.

Alet çantasından su terazisini, bir çekiç ve küçük bir çivi aldım. Cal bana sırtıttı, bu da göğsümde küçük bir patlamaya neden oldu. Lila önden giderek, karşı duvara doğru yürüdük, çerçeveyi hizaladık ve nereye yerleştirileceğini işaretledik. Sonra Cal çiviye duvara çaktı ve yeğenin çizimini astı.

Cal, Lila'yı kucağına alıp öylece tutarken, "Daha iyi misin?" diye sordu.

Ona abartılı bir şekilde başını salladı. " Çok daha iyi," diye onayladı ve Cal güldü. Bu sefer, gözlerime baktığında gülümsemesi kaybolmadı ve ben de gülümsediğimi fark ettim.

Kendimi dengesiz hissederek, izin isteyerek ofisime geri döndüm. Çalışırken ailesinin çıkış seslerini duydum ve sonunda kapı aralığını karartan bir gölgeyle başımı kaldırdım. Cal orada duruyordu, ailesinin ziyaretinden öncekinden daha rahat görünüyordu.

Sevdiklerine çok değer verirdi. Onlar onun dünyasıydı.

Bir anda, ona bakış açım değişti. O sadece işlerin kendi istediği gibi yapılmasını seven duygusuz bir iş adamı değildi. Sadece baskıcı ve otoriter de değildi. Önem veriyordu. Sevgiye, derin bir sevgiye kadirdi.

Benim için hiçbir şey değişmemeliydi, çünkü durumumuz hala aynıydı. Bağımsızlığım için tehlikeliydi ve bana hissettirdiği istikrarsızlık duygusundan nefret ediyordum. Ama bugün

gördüklerimden sonra ona biraz daha sempati duymaktan kendimi alamadım.

Onun değer verdiği insanlardan biri olmak nasıl bir duygu olurdu acaba?

"Beni görmek mi istedin?" diye sordu.

"Kuruluşunuzda henüz yer almayan müşteriler için seyahat rezervasyonlarını kolaylaştırmaya yönelik bir önerim var," dedim ve boğazımı temizledim. "Bu süreci kendi işimde kullandım ve hataları azaltmada gerçekten yardımcı oldu. Bunu sizin için burada da uygulayabilirim."

Başını salladı ve masamın etrafından bir sandalye sürükleyerek, iri cüssesini sandalyeye yerleştirdi ve öne eğildi. "Göster bana."

Öyle yaptım, sonra Cal'ın etkilenmiş bir şekilde geriye yaslanmasıyla midemde sıcak bir heyecan hissettim. "İşini fazlasıyla hak etmişsin," dedi sessizce.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, sözlerinin ardındaki gizli anlamı gördüm. *İstifa etmek istiyorsan, kızmam.* Yüz elli bin dolardan biraz fazla parayla çekip gidebilirdim ve o da gitmeme izin verirdi.

Sesim kısık bir şekilde, "Yeğeninin resmini duvarda tutacak mısın?" diye sordum. Gizli anlam: *Gerçekte nasıl bir adamsın sen?*

Bakışları yüzümü taradı, gözlerinin kenarları kırıştı. Aslan eğleniyordu. "Yarın geri gelip öğrenmek zorunda kalacaksın."

RESİM DUVARDA KALDI ve günler geçtikçe etrafına birkaç tane daha eklendi. Büyük ve pahalı görünen tablolar lobiye taşındı ve MBA diploması ertesi hafta yeni bir çerçeveye içinde masasının arkasındaki yerine geri döndü.

Şirketinin tüm seyahat rezervasyon sürecini baştan aşağı yeniledim ve kendi işimi kurarken öğrendiğim birçok dersi uyguladım. Çok para kazanıyordum ama ona zorlu süreçlerden geçerek edindiğim bilgilerimi veriyordum. Adil bir takas gibi görünüyordu.

İş yüküm çok arttı ve çoğu gün öğle yemeğinde bile masamda kalıyordum. Geç saatlere kadar çalışıyor, mesai saatleri dışında kendi

müşterilerimin taleplerini yetiştiriyordum. Ofisim sessiz, temiz ve hızlı internete sahipti. Stüdyo dairemde veya daha önce çalıştığım kafelerden daha iyiydi.

Gözümü kırdım ve bir ay geçmişti. Bunu bir gece geç saatte, ofisimin dışındaki ışıkların çoğu söndüğünde ve bu saatte kahve içmenin sonuçlarını düşünürken fark ettim. Sonra bir kapının kapanma sesi beni başımı kaldırmaya zorladı. Yalnız olduğumu sanıyordum.

Cal ofisinden çıktı ve kapının önünde durdu. Bana kaşlarını çatarak baktı. "Hâlâ buradasın," dedi.

Geçtiğimiz ay ilişkimiz çoğunlukla profesyoneldi. Hâlâ kendimi kıyafetlerinin altındaki kaslarının hareketine bakarken buluyordum ve dikkati bana yöneldiğinde her zaman bir ürperti hissediyordum. Ama artık patronumdu ve istediğimi elde etmişim. Mesafe. Güvenlik. Beni güvende tutacak kalın, taş duvarlar.

Bir bakıma öyle.

"Hâlâ buradayım," diye teyit ettim. "Bir müşteri için birkaç işi bitirmem gerekiyor, sonra eve gideceğim."

Saatine bakarak mırıldandı. Tekrar başını kaldırdı ve bakışlarının sertliği, zaten oturmuş olduğuma sevinmeme neden oldu. "Çok geç kalmayın," diye emretti.

"Evet efendim," diye karşılık verdim.

O sözler dudaklarımdan döküldüğü anda aramızdaki havada bir şeyler değişti. Sadece bir an sürdü ama elektrik yüklüydü. Bana bakışında, sanki altı, hayır, yedi hafta önce yaptığımız her şeyi hatırlıyormuş gibiydi. Ya da duruşunda, sanki aramızdaki mesafeyi kapatmaktan kendini zor tutuyormuş gibiydi.

Birdenbire, kurmaya çalıştığım profesyonel duvarlar örümcek ağı gibi görünmeye başladı. Kolunu savurarak onları bir anda kenara itebilirdi ve ben hiçbir şey yapamazdım.

Bu konuda bir şey yapmak *isteyip istemediğimden* emin değildim. Yanıma gelip beni tutsa ve öpse, ağzımı açıp bunu memnuniyetle karşılayacaktım. Bacaklarımı da açıp bunu da memnuniyetle karşılayacaktım.

Ama havadaki elektriklenme kayboldu ve Cal bana kısaca başıyla onay verdi. "İyi geceler, Deena."

Asansör kapılarının açıldığını duyana kadar nefesimi tuttum, sonra da aniden bıraktım. Dizüstü bilgisayarımın ekranındaki kelimeler bulanıklaştı ve onun varlığının etkisini üzerimden atmak için ellerimin topuklarını gözlerime bastırdım.

"Boş ver," diye mırıldandım kendi kendime ve ofisin diğer ucuna geçip mutfakta kahve aramaya koyuldum. Saniyeler içinde kapsül kahve makinesi kupaya sıcak sıvı püskürtmeye başladı ve krema ile şekeri koyar koymaz, sanki hayat kurtarıcı bir şeymiş gibi kokusunu içime çektim. Üç büyük yudumda içtim, sonra masama geri götürmek için bir tane daha hazırladım.

Telefonum çaldığında makine hâlâ gürlüyordu. Ekrandaki numaraya gülümseyerek baktım. "Deena!" dedi Alba, yüzü ekranda belirdi. Son zamanlarda yorgun görünse de yüzünde hep kocaman bir gülümseme vardı. "Hâlâ ofiste misin?"

"İşimi bitiriyorum," dedim, ki bu neredeyse doğrudu.

"Yeni patron çok fazla vaktinizi alıyor," diye azarladı.

Gülümsedim. "Şu anda kendi işlerimle meşgulüm. Ofisi sadece ücretsiz Wi-Fi'dan faydalanmak için kullanıyorum."

"Peki ya yeni patron?"

Omuz silktilim. Son zamanlarda olan her şeyi Alba'ya anlatmamıştım. Davranışlarımdan dolayı beni yargılamayacağını biliyordum, ama Cal ile yaşadığım deneyimi kelimelere dökmek düşüncesi...

Nasıl açıklayabilirdim ki? Onun üzerimde neden bu kadar büyük bir etki yarattığını kendime bile anlatamıyordum. Arkadaşıma onu gördüğüm andan itibaren dünyanın merkezinin değiştiğini nasıl anlatacaktım? Ve ne kadar inkar etmeye çalışırsam, çekim o kadar güçleniyordu.

Bu hiç mantıklı değildi.

O konuyu açmak yerine, konuyu değiştirdim. "Adam nasıl?" Oğlu beş aydan biraz fazlaydı ve hayatımda gördüğüm en tatlı şeydi.

"Uyuyor," dedi. Gözleri ışıldıyordu, yüzünde neşe vardı. "Bugün kendi başına oturdu ve her oturduğunda kıkırdadı. Sonra da kıkırdamaktan yere düşüyordu."

Güldüm ve Alba'nın sahip olduğu şeye gerçekten sahip olmak isteyip *istemediğimi* merak ettim. Oraya ulaşmak için cehennemden

geçmişti, ama şimdi evdeki sakin hayatı benimsemiş gibi görünüyordu.

Bağımsız olma ihtiyacından vazgeçmek nasıl bir his olurdu? Her şeyi kendi başıma halletmek zorunda olduğum hissinden kurtulup, desteğe ihtiyaç duyduğumda başkasına yaslanmak nasıl olurdu?

Ama başkasına yaslanırsam, bunun bir tuzak olmayacağından nasıl emin olabilirdim? Her şey kaçınılmaz bir şekilde çöktüğünde, kendi başıma olmaya nasıl geri dönecektim?

Sonunda, ikinci kahvemi neredeyse bitirdiğimde, ona gitmem gerektiğini söyledim. Yapmam gereken işler vardı ve sonra da bayılmadan önce eve gitmem gerekiyordu. Kahve yorgunluğumu azaltmamıştı ama karnımda ekşi bir gerginliğe neden olmuştu. Aç karnına bu kadar çok içmemeliydim. Ofisime doğru sendeledim ve birden durdum.

Masamda, binanın altındaki yerden gelen bir paket yemek beni bekliyordu, yanında da çatal bıçak takımı vardı. Sessizce yaklaştım ve Cal'dan bir Post-it notu gördüm. Üzerinde, sıkıca kontrol edilmiş, köşeli el yazısıyla karalanmış tek bir kelime yazıyordu:

Yemek yemek .

Özel jet yolculuğunun aynısıydı. Ama bu sefer, şımartılmaktan dolayı kızgınlık duymak yerine, bunu takdir ettiğimi fark ettim. Paket servis kabını açtım ve içinde tavuklu ve pestolu makarna salatası buldum. İnanılmaz derecede lezzetli kokuyordu. Masamın sandalyesine çöktüm, hızla yedim ve bu jesti ne kadar takdir ettiğimi düşünmemeye çalıştım.

YİRMİ DEENA

MAKARNA SALATASI, Cal'ın ofisime gönderdiği yemeklerin sadece ilkiydi. O akşamdan itibaren, her gün tam öğlen saatinde bir kurye bana yiyecek bir şeyler getiriyordu. Üç gün sonra, patronumun ofisine doğru yürüdüm.

"Cal," diye tersledim, kapıyı arkamdan kapatıp ona dik dik bakarken. Sağımda, duvar neredeyse tamamen Lila'nın çizimleriyle kaplıydı; hepsi profesyonelce çerçevelenmiş ve paha biçilmez sanat eserleri gibi sergilenmişti. Onlara bakmamaya kendimi zorladım, çünkü bu çizimler onun bazı iyi yönleri olduğunu düşündürebilirdi. Ama yoktu.

Cal sandalyesine yaslandı ve soluk mavi gözleriyle beni izledi. "Evet, Deena?"

"Beni doyurmanıza gerek yok," dedim dişlerimi sıkarak, bugün teslim edilen 15 santimetre kalınlığındaki rosto biftekli sandviçi kaldırırken. Muhteşem görünüyordu, ama bu durum iyice saçma bir hal alıyordu.

"Ama karnının doyması gerekiyor," diye yanıtladı Cal.

"Affedersin?"

"Deena, kendi başına bırakıldığında yemek yemediğin açıkça belli oluyor."

"İşte *benim* sorunum da bu."

Hiç etkilenmeden, Cal ellerini teslimiyet işareti olarak algıladığım bir şekilde açtı. Ta ki ertesi gün masama bir başka gurme sandviç gelene kadar. Prosciutto, avokado ve kavrulmuş sebzeler. Ağzım sulandı ama artık yeterdi.

Erica ve Lila tam o sırada yanımdan geçiyorlardı, ben de sandviçi alıp Cal'ın kafasına fırlatmak niyetindeydim. Kız kardeşi bana baktı, kaşları kalkmış bir şekilde bakışlarını elimde tuttuğum, yakında fırlatılacak olan şeye çevirdi. "Her şey yolunda mı?"

Lila gözlerini kırptırarak bana baktı, parmaklarının arasında yeni bir çizim vardı. Cal'ın ofisindeki giderek büyüyen galeri duvarına bir yenisi daha eklendi.

Omuzlarımı gevşetmeye zorladım ve küçük kıza gülümsedim. Sonra annesine baktım ve "Kardeşin benim kendime bakamayacağımı düşünüyor gibi görünüyor. Her gün masama öğle yemeği gönderiyor." dedim.

Erica'nın başı yana eğildi. Gözleri onu son gördüğümünden daha parlaktı ve adımlarını eskisi kadar sürüklemiyordu. Daha iyi hissediyor olmalıydı. Keskin bakışlarından anladığım kadarıyla, kardeşinin algı yeteneğine sahipti ve bu yetenek şu anda bana odaklanmıştı. Sonunda, başını sallarken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bunu o yapar."

"İstemeyen insanlara zorla mı yedireceğiz?"

"Evet," diye onayladı gülererek. "Şükürler olsun ki sana yeşil smoothie yapmıyor." Aniden ürperdi.

Cal'ın sesini duyunca ikimiz de döndük. "Mükemmel fikir, Erica. Willa!" diye seslendi. Yeni resepsiyonist köşeden başını uzattı ve Cal, "Ofis için bir blender alın. İyi bir tane. Ve mevsim sebzeleri içeren o teslimat kutularından da bir tane." dedi.

Erica tiyatroya bir şekilde öğürdü.

"Hemen hallediyorum!" diye yanıtladı Willa.

Ona dik dik baktım, o ise gülümsedi. Sanki bir fareyi tam istediği yerde yakalamış bir kedinin gülümsemesiydi bu. Midem kasıldı.

Erica'nın bakışları ikimiz arasında gidip geldi. Beni değerlendircesine süzdü, sonra elini uzattı. "Geçen sefer adınızı alamadım."

"Deena," dedim.

"Erica," diye yanıtladı. "Cal'ın yaptığı iğrenç smoothie'lerden herhangi birini doğrudan yüzüne fırlatmana izin veriyorum."

Gülümsedim. "Harika bir fikir."

"Bunu sevmiyorum," dedi Cal, parmağını ikimizin arasında sallayarak. "Lila, şu resmi duvara asalım. Erica, şu sinirli kadından uzak dur. Sinirlendiğinde dengesizleşiyor."

Dilimi şıklattım ve gözlerimi devirdim ama istemsizce bir kahkaha attım. Üçü de Cal'ın ofisine girdi ve kapıyı kapatmadan önce bana son bir bakış attı. Sıcak, alaycı bir bakıştı. Kalp atışlarımı hızlandırdı. Masamın arkasına oturup sandviçimi açtığımda, gülümseme isteğime yenik düştüm. Sandviçi ısırdım ve lezzetler dilime değdiğinde kısa bir inilti çıkardım. Muhteşem.

Bir süre sonra, Erica ve Lila ofisimden çıkarken onlara el salladım, sonra bakışlarımı ekrana çevirdim. Bu işi sevdiğimi itiraf etmeliyim. İşimi kurmaktan, farklı süreçlerdeki sorunları gidermekten, müşteri edinme hunisini iyileştirmekten, çeşitli yeni verimlilikler bulmaktan keyif alıyordum... Bir şeyler *inşa* etmek bana sonsuz bir heyecan veriyordu. Bu yüzden Cal için çalışmak sadece büyük, hayat kurtaran bir maaş ve ona duyduğum çekime kendimi kaptırma fırsatı değildi. Eğlenceli, ödüllendirici ve zorlayıcıydı. Daha büyük bir şeyin parçası olmak ve son sekiz yıldır geliştirdiğim tüm becerilerimi sergilemek iyi hissettiriyordu.

Güneş batana kadar çalıştım, Cal'ın işini bitirdikten sonra kendi işime geçtim. Kendimi canlı, enerjik ve *iyi* hissediyordum.

Saat sekize doğru, dizüstü bilgisayarımda bir bildirim belirdi: Alba'dan bir e-posta. İmaj danışmanlığı işine ilk başladığında web sitesini kurmasına yardım etmişim ve moda konusunda pek başarılı olmayan müşterilerimden birini de ona yönlendirmiştim. Bu da eğlenceli olmuştu; bir arkadaş için bir şeyler inşa etmeye yardım etmek. Şimdi ise web sitesinin gelen kutusundan bana, birkaç hafta sonra oğlu altı aylık olunca imaj danışmanlığı işine tekrar geri döneceği haberini göndermişti.

Cevabım anında oldu.

DEENA

Çok heyecan verici!! Benden neye ihtiyacınız var?

ALBA

Sadece manevi desteğinize ihtiyacım var. Bu e-postanın hala çalışıp çalışmadığını kontrol etmek istedim ve giriş yapmam tam on dakika sürdü. Hamilelik beyni şaka değil. Eğer biraz olsun boşta kalan beyin hcreleriniz varsa, bana gönderin.

Sinirle homurdandım.

DEENA

Sanırım bugünlerde bunlardan pek fazla kalmadı...

ALBA

Ha?? Daha fazlasını anlat!

Dudaklarımı ısırđım. Alba'ya olan biten her şeyi anlatmamamın sebeplerinden biri de yk olmaktan nefret etmemdi. Sorunlarım la tek başıma başa çıkacak kadar güçlü olmadığımı hissetmekten nefret ediyordum ve başkasına açılmak bana mücadele ettiğimi hatırlatıyordu.

Belki de o düşünce yapısından kurtulmanın, uzanıp yardım istemenin zamanı gelmişti. Alba bana çok şey anlatmıştı ve bu sayede yakınlaşmıştık. Cal ile ilgili kötü kararlarımı ona anlatsam aynı etkiyi yaratır mıydı? Kalbim hızla çarpmaya başladı ve kendimi çok saçma hissettim. Alba benim *arkadaşımdı* . En iyi arkadaşım! Elbette sorunlarımı duymak isteyecekti. Bana yardım etmek isteyecekti; cömert, nazik, komik ve zekiydi. Cal ile olan her şeyi paylaşmak bizi daha da yakınlaştıracak ve kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacaktı.

Peki savunmasız olmak neden bu kadar korkunçtu? Neyden korkuyordum?

Gözlerimi sıkıca kapattım. Hayatımı bu kadar izole bir şekilde yaşamaya devam etmek istemiyordum. zgrlk ve bağımsızlık istiyordum ama yalnız başıma ıssız bir adada yaşamak da istemiyordum.

Cal'ın karnımın doyduğundan emin olmasının verdiği o sıcak hissi özlüyordum, hatta bunu hoş karşılamamaya çalışsam bile. Bilardo salonunda olanları ve kendimi onun bakımına bırakmanın ne kadar

özgürleştirici olduğunu hatırladım. O zamandan beri, gözlerimiz her karşılaştığında kalbimin nasıl hızlandığını da hatırladım.

Bu işi kabul etmemin sebebi paraya ihtiyacım olmasıydı... ve Callum Frost'la aynı odada olmanın verdiği his kadar güzel bir şey yoktu.

Bilgisayarım bir bildirim daha çaldı. Çok geç kalmıştım. Alba, kendisine ulaşacak bazı dedikoduların olduğunu biliyordu.

Derin bir nefes alarak, yanıtla düğmesine bastım ve cesaretimi kaybetmeden önce durumu özetleyebilecek tek şeyi yazdım.

DEENA

Patronuma aşığım.

Kalbim heyecanla çarparken gönderdim, Alba'nın anında cevap vereceğini biliyordum. Sonuçta o da aynı şeyi hissedebiliyordu.

Alba'nın cevap vermeyeceğini anlamam tam beş saniye sürdü. Çünkü o diğer bildirim sesi ondan gelmemiştir. Willa'dan gelen yeni bir e-postaydı ve tüm şirkete ayın ilerleyen günlerinde bir yangın tatbikatı yapılacağını bildiriyordu.

Ve ben de "tümüne yanıtla"ya tıklardım.

Panik, vücuduma adeta bir adrenalin şoku yaşattı. Akciğerlerim aniden daralırken nefesim kesildi, bacaklarım titremeye başladı. Ekranımın alt köşesinde küçük bir geri sayım sayacı belirdi ve e-postayı geri almak için sadece birkaç saniyem kaldığını bildirdi. Sayaç geri saymaya devam etti... geri saymaya devam etti... geri saymaya devam etti.

Koordinasyonum tamamen bozulmuştu. Geri alma düğmesine basmaya çalışırken imleç ekranda çılgınca hareket ediyordu, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bayılacak gibi hissediyordum. Tıkladım, tıkladım ve tıkladım—

Mesaj gönderildi .

Köşedeki küçük kutuya bakakaldım, anlam veremiyordum. Dehşet çöktü. Midem bulandı ve kulaklarımda acı bir inilti yankılanmaya başladı.

Kapının dışında sessizlik hüküm sürüyordu. Hala burada kimse var mıydı? Çoğu gün, en son çıkan ben olurdum. Geç olmuştu; belki

herkes gitmişti.

Ama Willa e-postayı göndermişti. Hâlâ burada mıydı? Çok geç olmamıştı.

Yarı donakaldım. Yangın alarmını çalacaktım. Bütün bilgisayarlar sırlıklam olacaktı ve kimse e-postaları okumayacaktı. Muhtemelen para cezası alacaktım—hapse girecek miydim? Fark etmezdi. Gururum kurtulacaktı.

"E-postalar böyle çalışmaz ," diye hatırlattı beynim. Şirketin yarısı muhtemelen itirafımı telefonlarından çoktan okumuştı. Akşam yemeklerini yiyorlar, ekranlarındaki bildirime göz atıyorlar, bir daha bakıyorlar, tekrar okuyorlardı.

Utançtan donakaldım. Mahcubiyet, ateşli bir mızrak gibi içimi yaktı. Hayatımda hiç bu kadar dikkatsiz bir şey yapmamıştım. Nefes alışverişimi yavaşlatmaya çalışarak kendimi tamamen hareketsiz tuttum. Ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı vererek, bir türlü gelmeyen kahkahayı bekledim.

Saniyeler kış ortasında pekmez gibi yavaş yavaş geçerken, panik omurgamın dibinde oluşan bir gerginlikten, vücudumu saran dev bir yumruğa dönüştü. Koltuğuma iyice oturdum, sonra omzuma doğru baktım. O büyük, kalın cam pencereyi kırıp dışarı atlamak ne kadar zor olurdu acaba?

Bakışlarım aniden ekrana döndü. Yedi küçük, suçlayıcı kelimeyle tüm itibarımı yerle bir etmiştim. Kafam gürültüyle doluydu. Gözlerim kenarlarından bulanık görüyordum.

Dirseklerimi masaya dayadım ve başımı ellerimin arasına aldım. Bacaklarım titreyip hoplarken zorlukla nefesler aldım.

Bu yüzden kimseye içimi açmadım. Evren bana sorunlarımı kendime saklamam gerektiğini, aksi takdirde yüzüme patlayacaklarını çok açık ve net bir şekilde söylüyordu.

Masama baktım, hiçbir şey göremiyordum ve bir plan kurmaya başladım. Eşyalarımı toplayacak, gidecek ve bir daha asla geri dönmeyecektim. İstifamı gönderecektim. Yüz bin dolardan fazla para kaybediyordum ama önemli değildi. Bir daha asla yüzümü burada göstermeyecektim. Asla, asla, asla.

Nefes alışverişim kolaylaştı. Planım netleşmeye başlayınca üzerime bir sakinlik çöktü.

Kapı eşiğinde bir ayakkabının sürtünme sesini duyana kadar her Şey yolundaydı, sonra başımı kaldırıp Cal'ı gördüm. Arkasındaki ışıklar geniş omuzlarını, ince belini belirginleŐtiriyordu. Acele etmeden hareket ediyordu, ama gözlerindeki karanlık, zafer dolu bakışı görünce *anladım* . Sadece biliyordum ki, teslimiyet yoktu. KaŐıŐ yoktu. Rahatlama yoktu.

Cal, ofisimin işine yavaŐŐa bir adım attı, kapının kenarına dokundu ve kapıyı kapattı. Kapının hafifÇe *kapanma sesi* kulaklarımda bir silah sesi kadar yankılandı. Ardından, parmaklarını geliŐigüzel bir hareketle sallayarak kilidi aÇtı.

YİRMİ BİR ARAMA

Patronuma aşığım .

Bunu kime itiraf ediyordu?

"Cal—" Deena nefesini içine çekti.

Ona doğru döndüm. Arkasındaki büyük pencereler, her dakika daha da kararan gökyüzünün muhteşem gün batımının son renklerini gözler önüne seriyordu. Deena, yanakları kızarmış, avuç içleri masaya yapışmış, sanki kaçmaya bir saniye kalmış gibi masasının arkasında oturuyordu.

Kaçma isteği elle tutulur derecedeydi. Bunu dilimde hissedebiliyordum. Denemesini istiyordum, sırf onu bulup yakalayabilmek için.

Derin nefes alışlarıyla göğsü hareket eden Deena, iri kahverengi gözleriyle beni izledi. Dudakları aralıktı ama tek kelime etmedi.

İlerledim. Adımlarım yavaş ve istikrarlıydı, karşıdaki masasının önündeki sandalyelerden birini çekip oturdum. Deena, avuç içleri hâlâ masasında, nefesi ciğerlerinden girip çıkarken beni izliyordu.

"E-postayı gördün," diye tahmin etti.

"Yaptım."

Yüzü kıpkırmızı oldu ve içimde bir zevk dalgası belirdi. Onun kendini kaybetmesini çok seviyordum. Bakışları benden kaçtı, dişlerini alt dudağına kenetledi.

Aramızda çok şey vardı ama duygularım değişmemiştir. Hatta son bir ayda ona daha da çok aşık olmuştum. Gönderdiği her e-posta ve yaptığı her gelişmeyle, zihninin nasıl çalıştığına dair bir fikir ediniyordum. Metodik ve zeki idi. Hızlı ve kararlı hareket ediyordu. Yaptığı işte iyiydi.

Onu *anlıyordum* . Kontrol manyağı olduğum için bana ne kadar laf etse de, Deena da aynı şekildeydi. Süreçleri titiz ve denetim mekanizmalarıyla doluydu. Çalışan veritabanını dikkatlice inceliyor ve hatalar ve eksik detaylar için insanları sıkıştırıyordu. Kendini çok sıkı bir şekilde kontrol altında tutuyor ve kendi alanındaki her şeyi denetliyordu. Tıpkı benim gibi.

Ancak ortada çok önemli bir sorun vardı.

Onun kendini bıraktığını görmüştüm. Kendini bana teslim ettiğinde yüzündeki mutluluğu, nihai kurtuluşa kazandığı özgürlüğü görmüştüm. O, benim madalyonumun diğer yüzüydü. Benim için yaratılmıştı. Bunu fark etmesini sabırla beklemiştim, ama şimdi biraz itmeye ihtiyacı olacak gibi görünüyordu.

“Deena,” dedim sesimi alçaltarak. Gözleri tekrar bana dönene kadar bekledim. “Buraya gel.”

Komut nazıkçe verildi ama yine de onun direnişini gördüm. Lezzetli, sinir bozucu bir direniş. Birbirimize bakarken saniyeler akıp gitti. Nefes alışverişi hızlandı ve gözlerini kapattı.

O anın önemi ofisinin havasında ağır bir ağırlık oluşturunuyordu. Charlotte'taki hafta sonumuzdan sonra onu şehre geri uçururken pistte tam olarak ne olacağını ona anlatmıştım. Her şeyi onun istediği gibi yapacağımızı söylemişim—ta ki öyle yapmayana kadar. Ta ki o bana gelene kadar.

Dışarıdan sakın görünüyordum ama kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu. Buraya işe başladığından beri mesafemi korumuştum. İçimde ona karşı duyduğum yoğun arzuya rağmen, her zaman profesyonel davranmaya çalışmışım. Beni her etkilediğinde, her laf soktuğunda, her gülümsediğinde...

Onun meydan okuması havada yankılanıyordu. Bana gelmek istemiyordu. Ama ben sözümü tutacaktım; o benim yoluma hazır olduğuna karar verene kadar, onun istediği gibi devam edecektik.

Tam da gözümün önünden kaybolmam için bana çıkışacağını düşündüğüm anda, içini çekti ve sandalyesinden kalktı. Vücudumdaki her kas gerildi. Topuklarının üzerinde sendeleyerek masanın etrafından dolandı. Kucağıma oturmasını ve beni sıkıca kucaklamasını istedim ama bunun yerine masaya yaslandı. Sanki kendini sabitlemesi gerekiyormuş gibi parmaklarını masanın kenarına kıvırdı.

Yeterince yakın.

Ayakta durdum ve onun nefes alışını dikkatle izledim. Onu ürkütmemek için yavaşça hareket ederek, parfümünün kokusunu alabileceğim ve vücudunun sıcaklığını önümde hissedebileceğim kadar yaklaştım.

"Doğru muydu?" diye sordum sessizce, yüzünde beliren her duyguyu inceleyerek.

Yutkundum. İkimiz de e-postayı sorduğumu biliyorduk. "Bir nevi," diye geçiştirdi ve istemsizce gülümsedim. Şimdi bile, onu neredeyse avucumun içine almışken, kaçınılmaz olana karşı direniyordu.

Parmaklarımın tersiyle yanağından bir tutam saçı çektim. Çenesinin çizgisini takip ettim ve boğazının kenarında atan nabızı hissettim. Önündeki düğmelerin sırasını takip ettim, parmak boğumlarım eteğinin bel kısmına değdi. Parmaklarımın tersiyle karnının alt kıvrımını okşadım ve pelvisine ulaşmadan elimi çektim. Dişlerinin arasından nefes aldı, parmak boğumları masayı sıkıca kavradığı yerde bembeyaz olmuştu.

"Senin benim için çalışman bir işkenceydi," diye itiraf ettim. Ona dokunma isteğine karşı koyamadım, bu yüzden parmak uçlarımla uyluğunun yan tarafına hafifçe dokundum. "Bunu biliyor muydun?"

Başını salladı.

"Sürekli ereksiyon halindeyim. Sesinden başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Daha önce aynı odada bulunmuş olsan bile kokunu alabiliyorum."

Göz kapakları titreyerek kapandı. Bana yaptıklarını bilmekten hoşlanıyordu. Kalbim hâlâ göğsümde gümbür gümbür atıyordu ama sesimi sakın tutmaya çalıştım. Belki de benden ihtiyacı olan şey gerçektir. Belki de son adımı atması için ona cesaret vermek için kendimi ona açmam gerekiyordu.

Eğer onun benim olmasını istiyorsam, biraz kontrolü bırakmam gerekiyordu.

"Seni rüyalarımda görüyorum, Deena. Her sabah uyandığımda sana ihtiyacım oluyor. Sonra buraya geliyorum ve bütün gün senin parlaklığını görüyorum."

Gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde, sonunda bakışlarımı yakaladığında gözlerini kırptırdı.

Hafifçe gülümsedim. "Deena, sadece bedenini istemiyorum. Zihnini, kalbini, ruhunu da istiyorum."

"Bu çılgınlık," diye fısıldadı.

"Bir uçağa atlayıp Kuzey Carolina'ya uçtum çünkü seni görmek zorundaydım. Bu berbat bir iş anlaşması yüzünden değildi. Bunca haftalık sessizlikten sonra seni görme şansım vardı, bu yüzden uçtum. Ve nereye gidersen git, peşinden koşmaya devam edeceğim çünkü sen benim kemiklerimdesin, Deena. Benim için sadece seks değil. Bana hayat veriyorsun. Bütün hayatımı kendimi olabildiğince korumaya çalışarak geçirdikten sonra, kendimi kesip kanatmak istiyorum."

Sana aşık oluyorum. Zaten oldum bile . Dilimin ucundaydı, aramızdaki ilişkiyi sonsuza dek değiştirecek sözlerdi bunlar.

Ama Deena benden önce davrandı. "Cal," diye fısıldadı, sesi yalvarır gibiydi, gözleri kocaman ve yaşlarla doluydu. "Bana dokun. Lütfen."

YİRMİ İKİ DEENA

Cal'ın hızlı hareket etmesini BEKLİYORDUM . Kazanmıştı; ödülünü almak için acele edeceğini düşünmüştüm. Bunun yerine, yarı kapalı gözlerle beni izledi, her tepkimi inceliyordu. Elleri yanlarımdan aşağı doğru kaydı ve o tüy gibi dokunuş içimde sıcak dalgalar yarattı.

Bunu çok özlemiştim. Annemle babamın evlilik yıld dönümü partisinin üzerinden yedi haftadan biraz fazla zaman geçmişti ve o zamandan beri sanki açlıktan ölüyormuş gibi hissediyordum. Dokunmaya açtım. İlgiye açtım. Sekse açtım. Ondan önce yıllarca seks yapmadan nasıl yaşamıştım ki, şimdi onun içimde olduğunu hissetmezsem ölecekmişim gibi hissediyordum? Elleri bacaklarımın üzerinde yayılırken, kalçamın dibindeki kıvrımı okşarken titredim.

Söyledikleri beynimde yankılandı ama anlamlandıramadım. Bana değer verdiğini mi söylüyordu? Sadece seks ve tartışmadan daha fazlasını mı istediğini söylüyordu? Bana beni *sevdiğini* mi söylüyordu?

O yanımdayken en iyi zamanlarda bile doğru düzgün düşünemezdim. Hele hele elleri üzerimdeyken hiç düşünemezdim.

Yavaşça—çok yavaşça—Cal eteğimi uyluklarımdan yukarı çekti. Dizimin hemen altında biten siyah bir kalem etekti ve çekiştirebileceği sonsuz metrelerce kumaş varmış gibi görünüyordu. Sabırsızca kıvrandım ve Cal'ın dudakları kıvrıldı.

"Bunu özlemiştim," diye mırıldandı. Söyleyiş biçimi bana sadece seksten daha fazlasını kastettiğini hissettirdi. Aramızdaki enerji akışını, beni zıplatan ve kıvranmama neden olan elektriği kastediyordu.

Ben de özlemiştim.

Ama şu an teslim olmak, elde etmek için çalıştığım her şeyden vazgeçmek gibiydi. Kaçtığım her şeyden. *Kendimden* . Benim özümden. Cal'ın bana her dokunduğunda mükemmel küçük evcil hayvanı olma arzusuna teslim olursam, bu beni zayıf yapmaz mıydı?

Eteğimin dar paçası bacaklarımı birbirine yapıştırmıştı ve Cal eteği yukarı çekmeyi bıraktı. Elleri boynumun yanlarına kaydı ve başparmaklarıyla çenemi yukarı kaldırdı. Gözleri dikkatle bakıyordu. "Sana geçen sefer ne dediğimi hatırlıyor musun, Deena?"

Tıpkı her zaman yaptığı gibi, Cal kafamdaki gürültüyü bir anda kesti. Ne demek istediğini hemen anladım. Yutkundum. "Kontrol bende," diye fısıldadım.

"Sorumluluk sende," diye onayladı, gözlerini benden ayırmadan. "Şimdi bana ne istediğini söyle."

Kelimeler boğazımda düğümlendi. Ne istediğimi bilmiyordum. Sadece huzursuz ve çok gergin olduğumu biliyordum ve bu duyguyu dindirebilen tek adam oydu. Ona yalvarırcasına baktım.

"Seni orgazma ulaştırmamı ister misin?"

Gözlerimi kırıp omzunun üzerinden kapıya baktım.

Başımı çevirerek göz göze gelmemizi sağladı. "Burada kimse yok."

"Willa—"

"O e-postayı gönderdikten sonra ayrıldı. Şimdi soruyu cevapla, Deena."

Onun beni orgazma ulaştırmasını mı istiyordum? "Evet," diye fısıldadım.

Homurdandı ve omuzlarının çizgisi yumuşadı. Konuştuğunda sesi alçak ve buyurgan bir tondaydı. "Şu masayı tutmaya devam et, sevgilim. Bırakma."

Kalçalarımın iki yanından masaya daha sıkı tutundum ve Cal'ın dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sonra eğildi ve beni yavaş ve derinden öptü, ta ki masayı tuttuğuma sevinene kadar çünkü bacaklarım beni ayakta tutmak için hiçbir işe yaramıyordu.

Öpücük kurtuluştı. Kendime ihtiyacım olmadığını söylediğim her şeydi. Tüm ilgisi, sevgisi, her duyuma yönelik son derece keskin saldırısıydı. Dudaklarıma dönmeden önce çenemi öperken sakalı yanağıma sürtündü. Kokusu burun deliklerimi doldurdu. Dili dilime değdi ve beni geri tutan son savunmalarımdan da kurtuldum.

Bunu istiyordum. Burada çalıştığım her gün bunu istemiştim. Onu engellediğim her gün bunu istemiştim. Annemlerin evinde, koridorun iki ucundaki odalarda geçirdiğimiz gece de bunu istemiştim. Cal beni öptüğünde, dünyadaki her şey yeniden yoluna girdi.

Ve elleri eteğimi kaldırma işine devam ederken, her şeyin daha iyiye gideceğini anladım. Acele etmeden beni öptü, dili tadına baktı, dişleri hafifçe ısırды, elleri ise üst bacaklarımla çıplak teninde gezindi. Sonra elleri durdu ve aşağıya baktı. Göğsü derin bir nefesle inip kalkıyordu, bakışları bacaklarıma, giydiklerime odaklanmıştı.

"Böyle etekler giydiğimde diz üstü çorap giymeyi seviyorum," diye açıkladım. "Yoksa taytın beli, iç çamaşırı, etek ve içine sokulmuş gömlek derken karnımın etrafında çok fazla kumaş oluyor... İyi misin?"

"Deena."

Gözlerimi kırptırdım. "Ne?"

"Her gün bu ofiste dantelli diz üstü çoraplarla mı dolaşıyorsun?" Sesi boğuk ve sertti.

"Şey, *her* gün değil—" diye nefes nefese kaldım, Cal'ın eli bacaklarımla arasına kaydı, parmakları külotumun ağ kısmını kavrayıp orta parmağını içime, sonuna kadar soktu. Gözleri birden bana dikildi. Ani dokunuşuyla sırtım gerilirken, inlememi bastırmaya çalışırken dişlerini gösterdi. Ciğerlerim kabardı ve dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha kaçtı.

Cal hiç de nazik değildi. Vücudunu benimkinin etrafına sardı ve omzumun boynumun yan tarafıyla birleştiği etli kısmını ısırды. Bir parmağını daha ekledi ve beni öyle bir gerdi ki, inlemelerimi göğsüne bastırmak için gömleğini sıkıca tutmak zorunda kaldım.

Muhteşemdi . İhtiyacım olan her şeydi. Zorlu, aç ve her şeyi tüketen bir deneyimdi. Sonunda tekrar nefes alabiliyordum. Sonunda tekrar hayata dönmüştüm.

"Seni bu masanın üzerine eğip, benim olduğunu söyleyene kadar kaç kere becerdiğimi tahmin bile edemezsin," diye homurdandı, parmakları klitorisimi bulurken hızla hareket ediyordu. "Ve şimdi de bunları giydiğini ğreniyorum?" Serbest eli uyluğumu kavradı, parmakları orabımın dantelli st kısmına saplandı. Bacağımı kaldırıp kalçasının etrafına doladı. Bana doğru sallandı, eli içeri giriyor, tüm vücudu sürtünüyordu.

Sonra, başladığı gibi aniden durdu.

Ve dizlerinin üzerine çöktü.

Sol bacağımı omzuna attı ve sanki ona şahsen hakaret etmiş gibi i amaşımı kaptı. İ amaşı koptu, tam ortadan ikiye yırtıldı. Nefesim kesildi, sonra o dilinin düz kısmıyla bacaklarımın arasını yalarken omuzlarına tutunmaya çalıştı.

"Ellerini masaya koy, sevgilim," diye hırladı, dudakları vajinamın kıvrımlarına değiyordu.

"Cal," diye sızlandım.

"şu masayı tut ve bırakma," diye emretti.

Dudaklarımı bzdm ve masayı sıkıca kavradım, tam o sırada dili klitorisimi buldu. Kalçalarım seğirdi. Ellerini kalalarımın etrafına kenetledi ve beni aşağıya doğru bastırdı, sonra da çabalarını ikiye katladı. Klitoris ucumu buldu ve sertçe emmeye başladı. Yarım bir çığlık dişlerimin arasından kaçtı ve ellerim başına gitti. Parmaklarımı saçlarına gömdüm, onu kendime doğru çekmek mi yoksa itmek mi istediğimden emin değildim.

Hayal kırıklığıyla homurdandı ve bileklerimi kavradı. Gözleri neredeyse simsiyah olmuştu, dudakları ve burnu tahrik olmuşluğumdan parlıyordu. "Seni sadece oral seks yapmak için bağlamak zorunda mı kalacağım, Deena?"

"Belki," diye nefes nefese söyledim.

Dudaklarının kenarları hafifçe kıvrılarak homurdandı ve bileklerimi masaya geri koydu. Bu, bir sonraki sefer klitorisimi emene kadar sürdü; sonra bileklerim tekrar başına uçtu ve saçlarına dolandı. Kendimi tutamadım. His çok yoğundu. Ama bu sefer durmadı. Masadan kalkana kadar emdi ve sonra parmaklarını içime soktu.

Paramparça oldum. Ses çıkarıp ıkarmadığımı bilmiyorum. O an bunun bir önemi yoktu. O kadar sert boşaldım ki gözlerim karardı.

Tekrar görebildiğimde, Cal'ın bacaklarımın arasından kalkıp eliyle ağzını sildiğini izledim. Saçları, tutup büküp çekmemden dolayı tamamen dağılmıştı.

Cal hiçbir şey söylemeden elini enseye doladı ve beni öpmek için kendine çekti. Onun üzerinde kendi tadımı hissettim ve tüm vücudum titredi. Dudaklarımız ayrıldı ama nefesimizi tutarken alınlarımız hala birbirine değiyordu.

Çok büyük bir şey değişti.

Ardından Cal alçak sesle, "Ellerini masanın üzerinde tutmadın, Deena," dedi.

İçimden bir ah çektim, başımı geriye yaslayıp gözlerine baktım. Şu an bana bakış şeklini çok seviyordum. Sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. Başka hiçbir şey onun kadar önemli bile değildi. "Öyle mi?" dedim ve gülümsemesi daha da genişledi. Ben de karşılık olarak sııttım; sııtmamak imkansızdı.

Seks'in böyle olabileceğini hiç bilmiyordum. Az önce hayatımın en yoğun zevkini yaşıyordum. Şimdi ise kıkırdamamak için kendimi zor tutuyordum.

Cal öne eğildi ve burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. "Dön arkana ve ellerini masanın üzerine düz bir şekilde koy, sevgilim."

"Ne yani, beni cezalandıracak mısınız?" diye tersledim.

"Tam olarak bunu yapacağım," dedi, ellerini belime koyarak beni döndürdü. Geniş bir avuç içi sırtımın ortasına bastırdı ve kendimi tutmak için ellerimi indirmekten başka çarem yoktu. Karnımın derinliklerinde bir heyecan dalgası yükseldi ve bunun ona güvendiğim için olduğunu fark ettim.

Bedenimi ve zevkimi ona emanet ettim. İzlemesi, dinlemesi ve sağlaması için ona güvendim.

Omuzumun üzerinden saçlarımı okşadığında titredim, sonra avucunu omurgamın çukuruna doğru indirdi. Eteğimi çekiştirip kalçamdan ve uyluklarımdan aşağı doğru kaydırdıktan sonra fermuarı indirdi ve eteğin yere düşmesine izin verdi.

Ona tamamen açık bir şekilde, tüm stresimi dışarı attım.

Bunu çok istiyordum. Artık inkar edemezdim. Kendimi ona vermek istiyordum ve onu içeri almamı engelleyen tek şey kendi inatçılığımı.

Elini sırtımın alt kısmına bastırđı ve parmaklarım masanın yüzeyine kenetlendi. Fermuarını aşığı çekerken gıcırtı sesi geldi. Kumaş hışırdadı. Bir folyo paketinin buruşma sesini duydum ve eli bir anlığına sırtımın alt kısmından ayrıldı.

Sonra orada belirdi, sert ve ısrarcı bir şekilde içeri alınmayı talep etti. Bir anlık panik yaşandı—sadece bir saniye sürdü, küt ucu bana değdiği o saniyede.

Ne yapıyordum ben? Bu bir hataydı. Bu altın yumurtlayan tavuğı mahvediyordum ve bu kesinlikle başıma bela olacaktı. Değer verdiğim her şeyi tehlikeye atıyordum.

Sonra başparmakları omurgamın iki yanına bastırđı, parmakları belimi kavradı ve içime girdi. Girişinin basıncı beni altüst edince panik kayboldu. Nefes nefese kaldım, bacaklarım titriyordu ama gidecek yerim yoktu.

Gitmek istediğim hiçbir yer yoktu.

Yumuşama arzusuna yenik düştüm ve o da içeri kaydı. Santim santim. Esneyerek, iterek, içimde onun için var olduğunu düşünmediğim bir yer açtı. İnlemesi çok lezzetliydi. Parmaklarının vücudumu aniden sıkması bana heyecan verici bir güç dalgası verdi.

O da benim kadar perişandı.

Sonra tamamen geri çekildi ve avucu çıplak kalçama sertçe çarptı. Sıçradım ve bir an sonra eli derimdeki acıyı dindiriyordu. "Bir dahaki sefere sıkı tutun dediğimde bırakmayacaksın," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

"Belki," diye mırıldandım.

Avuç içi tekrar yanağıma çarptı ve ben çığılık atamadan içime girdi. Çığılığım bir iniltiyle yutuldu, hisler beni altüst etti. Tenim yandı, karıncalandı ve parladı. Ve masanın üzerinde gevşedim.

Nefes nefese kaldığında, avucu başımın yakınına indiğinde ve kalçaları beni masaya daha sertçe bastırduğında teslim olduğumu hissettiğini anladım. Kalça kemiklerimde morluklar olacaktı ve umurumda değildi. Onları memnuniyetle karşıladım. Onun üzerimde olmasının ezici, her şeyi saran hissini seviyordum. Tüm endişelerimin eriyip gitmesi, çünkü onları avuçlarının içinde tutuyordu. Önemli olan tek şey bu an, bu hisler ve O'ydu.

Kapıyı çekti ve tekrar içeri itti. "Beni bir daha dışarıda kilitlemeyeceksin," diye emretti, sesi koyu ve kadifemsiydi kulağıma yakın bir şekilde. "Bundan sonra benimsin, Deena."

Karanlık bir okyanusun üzerinde yüzüyordum, beni su üstünde tutan tek şey arkamdaki onun sıcaklığıydı. "Senin," diye fısıldadım.

Sonra havadaydım; Cal beni kaldırmıştı. Masamın karşısındaki sandalyelerden birine oturdu, beni döndürdü ve beni kucağına aldı. Ayaklarım iki yanında havada sallanıyordu, ayak parmaklarımın altındaki zemine tutunamıyordum. Cal altımdan kalktı, eliyle boynumun yanını kavrayarak beni öpmek için aşağı çekti.

Dağınık, sert ve mükemmeldi. Tek yapabildiğim tutunmaktı. Tek istediğim kendimi bu anın içinde, onun içinde kaybetmekti. Vücudumu gevşettim, dünyanın kenarları bulanıklaşırken onun üzerinde zıpladım.

"Yap şunu, Deena," diye hırladı. "Kendine dokun. Benim sikime binerken kendini orgazma ulaştır."

Böyle konuşulduğu için utançtan yanıp kavrulmalıyordum, ama bunun yerine zevkten kavruldu. Parmaklarım klitorisimi buldu ve birkaç saniye içinde orgazm beni etkisi altına aldı. Cal kulağıma övgü dolu sözler mırıldandı. Beni istediği yerde tuttu ve son doruk noktamı yaşarken içime girdi, diğer elimle omzunu o kadar sıkı kavramıştım ki canını acıttığımdan emindim. Ama umursamıyor gibiydi. Dişleri açıktı, gözleri vahşiydi.

Bu, cinselliğin ötesinde bir şeydi. Bu, karşılıklı bir sahiplenmeydi. Bu, bir şeyin başlangıcıydı - ya da belki de sonu.

"Cal," diye nefes nefese söyledim.

"İçine boşalırken beni öp," diye emretti ve sonra dudaklarımı kendi dudaklarıyla yakaladı. Vücudu kaskatı kesildi ve boğazından sert bir inilti koptu. Bu ses, ellerinin beni sanki bırakırsa ölecekmiş gibi sıkıca kavramasıyla birleşince, içimde başka bir zevk dalgası daha koptu.

Onun üzerine yığıldım ve o beni güçlü kollarına aldı. Elleri tenimde yavaşça gezinerek beni ana, ona bağlı tuttu.

Daha önce hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti.

YİRMİÜÇ ARAMA

DEENA SONUNDA BAŞINI KALDIRIP BANA BAKTIĞINDA GÖZLERİ parıldıyor ve dalgın görünüyordu. Çok güzeldi. Onu tekrar öpme isteğine karşı koyamadım, ama nazikçe, küçük yudumlar ve ısırlıklarla onu öptüm. Sonra yavaş ve çekingen hareketlerle birbirimizden ayrıldık. Eteğini alırken onu çok uzağa bırakmadım, elimi bacağına veya sırtına koydum.

Giyindikten sonra parmaklarımı onun parmaklarına doladım ve onu ofis kapısına doğru çektim. "Bugünlük iş bitti," dedim ona.

"Hâlâ yapmam gereken birkaç şey var," diye itiraz etti.

Benim azimli, kararlı kadını. Onu kendime doğru çekip göğsüme yapıştırdım, sonra da kollarımı ona doladım. Sıcak, yumuşak ve benimdi. "Yarın yap onları," dedim ona. "Eve gidiyoruz."

Bakışlarında bir soru işareti vardı ama kolumu omzuna atıp onu ofisinden çıkarıp asansörlere kadar götürürken itiraz etmedi. Onu böyle seviyordum; uysal ve itaatkar. Ona bakabileceğimi bilmek hoşuma gidiyordu. Kendini kapatıp kaçmayacağını bilmek hoşuma gidiyordu.

Onu yere kadar öptüm, ağzını keşfettim ve ağzından çıkan yumuşak iç çekişlerin tadını çıkardım. Göğsüm zafer ve sevinçle, sahiplenmenin yumuşak, tatmin edici parıltısıyla doluydu. Onu

arabanın arkasına bindirdim ve şoförüne bizi eve götürmesini söyledim. Bana merakla baktı ama itiraz etmedi.

Binama vardığımızda, onu doğrudan çatı katıma çıkan özel asansöre kadar götürdüm. Asansör benim katıma açıldı ve onu yatak odama götürmek için parmaklarını onun parmaklarına doladım. Kız kardeşim ve yeğenim şimdiye kadar, binanın diğer ucundaki alt kattaki odalarında uyuyor olmalıydılar. Yarın, hayatımdaki en önemli üç kadın bir arada olacaktı. Deena'ya baktım, o da geniş, algılayıcı gözlerle yatak odamı inceliyordu ve bu gece az önce olanların farkında olup olmadığını merak ettim.

O bana gelmişti. Artık benimdi. Bir daha gitmesine izin vermeyecektim.

"Bu muhteşem," dedi, ellerini yorganımın üzerinde gezdirirken, gözleri odayı inceliyordu. Oda koyu maviler ve zengin ahşaplarla dekore edilmişti ve her zaman bir sığınak gibi hissettirmişti. Deena'nın kendi dokunuşunu eklediğinde nasıl görüneceğini merak ettim. Belki taze çiçekler. Daha fazla renk.

"Buradan geç," dedim ve onu bitişik banyoya doğru çektim. Mermer tezgahı, kocaman küveti ve şehre bakan büyük pencereleri görünce nefesini tuttu. Dudakları, çok sevdiğim o küçük, alaycı, memnun gülümsemeyle kıvrıldı.

Ona banyo hazırladım ve onunla birlikte içine girdim. Sırtını göğsüme yasladı ve onun titremesini ve vücuduma boşalmasını hissetmek için ona bir orgazm daha yaşatma isteğine karşı koyamadım. Bana doğru yığıldı, başı omzumdaydı, kollarım suyun altında onu sarmıştı.

Bu, mutluluktı. İşte tam burada—kollarımda, gevşemiş ve doymuş kadını. Evimde, kollarımda güvende. Saçlarını şakaklarından çekip alından öptüm, acaba o da hissediyor mu diye merak ettim. Her şey yerli yerine oturuyordu. Dünya birdenbire doğru gelmeye başlamıştı.

Deena ayağıyla musluğu açıp küvete sıcak su ekledi. Sonra arkasını dönüp kollarını omuzlarıma koydu. Yanakları pembe, gözleri berraktı ve hayatımda daha güzel bir kadın görmemiştim. Ellerim yanlarından yukarı doğru kaydı, başparmaklarım göğüslerinin altında gezindi ve kasıklarını bana bastırmasının tadını çıkardım.

"Bir erkekle kendimi güvende hissedeceğimi hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı, gözleri saç çizgimi, çenemi takip ediyordu. Bakışlarını bana çevirdi ve dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ama seninle kendimi güvende hissediyorum."

Kalbim o kadar hızlı sıkıştı ki nefesim kesildi.

"Bu beni korkutuyor," diye devam etti. "Hayatımı kendi başıma kurmak için çok uzun zaman harcadım. Bütün bunları bir kenara atmak istemiyorum."

"Benimle birlikte olmak her şeyi bir kenara atmak anlamına gelmiyor," diye yanıtladım, ellerim onun yanlarından aşağı doğru kayıp tekrar yukarı çıkarken.

Parmakları kulağımın arkasındaki saçlarımda dolandı. "Bazen öyleymiş gibi geliyor." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Ailemle tanıştın. Değerimin ne kadar seninle birlikte olmama bağlı olduğunu gördün. Bütün yetişkin hayatımı buna karşı savaşıyor ve geçirdim ve şimdi..."

"Şimdi sanki seni *sen* yapan her şeye ihanet ediyormuşsun gibi hissediyorsun."

Gözlerinde yaşlar parıldadı ama dökülmedi. "Aynen öyle," diye fısıldadı.

Göğsüm sıkıştı; acısını dindirmek istedim. Zamanda geriye gidip, ailesinin partisinde böyle bir aptal gibi davranmaktan kendimi alıkoymak, onları ne kadar kolay etkileyebildiğimi yüzüne vurmaktan kendimi alıkoymak istedim.

Deena hâlâ endişeli görünüyordu. Yutkundu, parmakları boynumda daireler çiziyordu, alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmıştı.

"Söyle bana," diye emrettim. Gözleri benimkilerle buluşunca, açıklık getirdim: "Aklından geçenleri söyle bana."

İçini çekti. "Bunun büyük bir hata olmasından endişeleniyorum. Ama seni istemekten kendimi alamıyorum."

Su bedenlerimize vuruyordu, ılık ve rahatlatıcıydı. Bana karşı bu kadar tereddütlü olmasından nefret ediyordum. Sahip olduğu her şeye sahip olmak istiyordum. Adımı taşımasını, çocuklarımı taşımasını, benim için her şey olmasını istiyordum. Ve bu, onun benden uzaklaşması düşüncesi kadar beni korkutuyordu.

Çünkü onu dünyadaki tüm kötülüklerden nasıl koruyabilirdim? Güvende, mutlu ve sağlıklı olduğundan nasıl emin olabilirdim? Eğer kendini tamamen bana teslim etseydi, onu kaybetmek beni mahvederdi.

Ve şimdi, o kadar savunmasız ve gerçek bir şekilde bana sokulurken, ona bu hediyeği geri verme ihtiyacı hissettim. Onun kadar korktuğumu bilmesini istedim. Ona karşı duyduğum duyguların gücüyle başa çıkmanın benim için kolay olmadığını. Deena'nın ona karşı duyduğu hisler gibi, bu duygular da beni aynı derecede şaşırtmıştı.

"Sana, seni istediğim kadar kimseyi istemediğimi söylesem kendini daha iyi hisseder misin?" diye sordum.

Dilini şıklattı, gözleri yana kaydı. Bana inanmadı.

Elimi sırtından yukarı doğru kaydırdım, karnını kendiminkine bastırdım, yumuşadığını ama yine de direndiğini hissettim. "Ciddi söylüyorum, Deena. Dünyamı altüst ettin."

Koyu kahverengi gözler benimkilerle buluştu. Bakışları korunaklıydı. "Buna inanmakta zorlanıyorum," dedi. "Bende bu kadar özel olan ne var anlamıyorum."

Ona, kendisini bu kadar özel kılan şeyleri anlatmak için bir saatimi harcayabilirdim. Kararlılığını. Yıldırım hızındaki zekasını. Benimle korkusuzca nasıl karşı karşıya geldiğini; bu başlı başına nadir bir şeydi. Ve sonra nasıl yumuşayıp bana gülümsediğini. Teslim olduğum anda adımı fısıldarken yüzündeki ifadeyi. Vücudunun benimkine nasıl uyum sağladığını, beni sorgusuz sualsiz, tereddütsüz nasıl kabul ettiğini. Kız kardeşimi ve yeğenimi gördüğünde, personelin geri kalanının yaptığı gibi sahte bir dalkavuklukla davranmadığını; sıcak, şefkatli, komik ve kendisi olduğunu.

Ama şimdi ona bunları söylesem hiçbirini aklına yatmazdı, çünkü kendini kendi dünyasına kapatmıştı. Vücudundaki hafif gerginlikten bunu hissedebiliyordum ve mizahın ardına saklamaya çalışsa bile yüzündeki temkinli ifadeden bunu görebiliyordum.

O, benim için bir fetih nesnesinden başka bir şey ifade etmediğini düşünüyordu ve onu aksine ikna etmenin tek yolu ona kendi ruhumu açmaktı.

“Yarın sabah ailemle kahvaltı yapacaksın,” dedim. Deena’nın gözleri hafifçe kısıldı; nereye varmak istediğimi anlamamıştı. “Başka hiçbir kadın bu ayrıcalığa sahip olmadı.”

Başını hafifçe yana eğdi ama o tedirginlik kaybolmadı. Yeterince derine inmemiştim, ona kendimden yeterince vermemiştim. Kalbim hızla atmaya başladı.

Bana en büyük korkusunu söylemişti: Benimle birlikte olarak kendini kaybedecekti. Eğer bana güvenmesini istiyorsam, ona kendi güvenimi vermeliydim.

“Ben kimseyi içeri almıyorum, Deena. Altı yaşımdan beri almıyorum”—yutkundum—“küçük kız kardeşimin ölümüne sebep olduğumdan beri.”

YİRMİDÖRT DEENA

CAL'IN SÖZLERİ, en kısık sesle söylemiş olmasına rağmen, banyoda tuğla gibi yere düştü. Altımda, uylukları minik kas spazmlarıyla seğiriyordu. Elleri tenime değmişti ve kendimi onun saç derisini, omuzlarını, sırtını okşarken buldum.

Çok büyük bir şeyi itiraf etmek üzereydi; daha önce kimseye söylemediğinden şüphelendiğim bir şeydi bu.

"Yazdı," diye başladı. "Havanın terlediği, bunaltıcı sıcaklardan biriydi. Yüzmek istiyordum ama havuzumuz yoktu ve ailem beni plaja götürmek istemiyordu. Gracie ile arka bahçedeydik. O sadece dört yaşındaydı. Bana *güveniyordu* ." Çenesi şişene kadar dişlerini sıktı.

Dokunuşumu hafif tutarak öne eğildim ve kaşına bir öpücük kondurdum. "Bunu bana söylemek zorunda değilsin, Cal," diye fısıldadım. "Sorun değil."

"Hayır," diye yanıtladı sert bir sesle, gözleri benimkilerle buluştu. "Hayır, bilmeni istiyorum. İçimde kim olduğumu bilmeni istiyorum." *Böylece sen de "Gitmek isteyip istemediğini anlarım* ," dedi gözleri. Sanki bedeni bu olasılığı reddediyormuş gibi, refleks olarak üzerimdeki tutuşu sıkılaştı. O anın yoğunluğu beni etkisi altına almıştı ve kendimi korumak için geri çekilip kaçmalı mıydım, yoksa onun için burada olduğumu anlaması için yumuşamalı mıydım bilmiyordum.

Ben iki yoldan birini seçmeden önce Cal tekrar konuştu. “İki kapı ötedeki komşunun havuzu vardı. Boş saksılardan birini arka kapıya sürükledim, tırmandım ve kapıyı açtım. Gracie'yi de yanıma aldım çünkü o da yüzmek istediğini söyledi. Ama bunu söylemesinin tek sebebi bendim. Bizi plaja götürmeyi reddettikleri için anne babamıza kızan bendim. Yüzmek isteyen bendim.” Nefesleri kesik kesik geliyordu, gözleri omzumun üzerindeki bir noktaya odaklanmıştı. Anı onu etkisi altına almıştı. “Kot şort ve fırfırlı pembe bir bluz giymişti. O diğer tarafta beklerken ben komşunun çitine tırmandım ve sonra onu içeri aldım.”

O kadar uzun süre durakladı ki, devam edip etmeyeceğini merak ettim. Banyo tamamen sessizdi. Ben onun tenini okşamayı bırakmıştım, o da benimkini okşamayı bırakmıştı. Su etrafımızda soğumaya başlamıştı ve tüm vücudumda tüylerim diken diken olmuştu.

Sonunda Cal aceleyle hikayesini bitirdi. “Kulübelerinde havuz oyuncakları olduğunu biliyordum. Kilitliydi, bu yüzden açmak için epey uğraştım. Anahtarı bir taşın altında buldum ve içeri girdim. O kadar çok oyuncak vardı ki inanamadım. Şişme yataklar, yüzme makarnaları ve yüzme tahtaları. Yüzen bir basketbol potası, bir sürü top—cennet gibiydi. Havuza ne getireceğime karar vermek çok uzun sürdü.” Boğazı düğümlenerek yutkundtu. “Dışarı çıktığımda Gracie havuzdaydı. Ben—” Derin bir nefes aldı. “Hareket etmediğini fark etmeden önce bütün oyuncakları havuza, üzerine attım.”

“Ah, Cal.” Kollarımı ona doladım, yüzümü boynuna gömdüm.

“Benim yüzümden boğuldu. Çünkü anne babam beni yüzmeye götürmediği için kızgındım. Çünkü o oyuncakları kapmakla o kadar meşguldüm ki, ona bakmak için iki saniye bile ayıramadım. *Dört* yaşındaydı.”

Onu sıkıca kucakladım ve kollarını bana dolayana kadar durmadım. Kalbinin göğsüme çarptığını, o kadar hızlı attığını ki kendi nabzımı bile bastırıldığını hissedebiliyordum. Nefesi hızla çıktı ve hıçkırıklarını tutmaya çalışıldığını fark ettim. Geri çekildim ve ellerimi yüzünün iki yanına koydum. Gözleri yaşlarla doluydu ama onları bırakmadı. Şimdi bile, tüm gücüyle kontrolü elinde tutmaya çalışıyordu.

"Annem bana asla eskisi gibi bakmadı," dedi sonunda, sesi ifadesiz bir şekilde. "Neden baksın ki? Gracie onun en sevdiğiydi."

"Senin suçun değildi, Cal," dedim, ellerim hâlâ onun yüzünü, onun da sık sık benimkini tuttuğu gibi tutuyordu. "Sen daha çocuktun. Kaza oldu."

"Ben olmasaydım, o hâlâ burada olurdu."

"Korkunç, trajik bir kazaydı."

Cal'ın gözleri soluk maviydi ve o kadar acı doluydu ki nefesimi kesti. Kollarını belime doladı ve beni sıkıca kucakladı. "Deena, pek çok insanı umursamıyorum. Başka birini kaybetme düşüncesine katlanamıyorum. Yani eğer bu senin için sadece geçici bir ilişkiyse—eğer benimle ciddi değilsen—gitmeni istiyorum. Bu gece gitmeni ve geri dönmemeni istiyorum. Sana altı aylık maaşının tamamını ödeyeceğim ve kızmayacağım. Senin hakkında asla kötü konuşmayacağım. Benden profesyonel ya da kişisel olarak korkacak hiçbir şeyin yok. Ama yapamam..."

Düşüncesini tamamlamadı. Sadece bana baktı, gözleri acıyla doluydu, kaburgaları o kadar çatlamıştı ki kalbine kadar görebiliyordum.

Cal bana en derin, en karanlık sırrını vermişti ve onu güvende tutacağıma güvenmişti.

Ona teslim olduğumu, bağımsızlığımı, beni *ben* yapan özümü ona verdiğimi sandığım tüm o zamanlar, bununla kıyaslanamaz bile.

Ve şimdi, tüm bunların üstüne, bana seçim yapma gücünü veriyordu. Onun için vazgeçilmesi çok zor olan şeyi bana teslim ediyordu: kontrolü.

Ona aynı duyguları hissetmediğimi söyleyebilirdim. Duygularının yoğunluğunun beni korkuttuğunu ve onun istediği kadın olamayacağımı itiraf edebilirdim. Eski hayatıma dönebilirdim, ancak bu sefer büyük bir mali istikrar güvencesiyle. Borçsuz, birikimim ve işimi genişletmek için fonumla.

Ya da her şeyi riske atabilirdim. Kalbimi. İşimi. Bağımsızlığımı.

Bu gece burada kalsaydım, Cal beni asla bırakmazdı. Bundan emindim.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu, korku pençelerini organımın etine saplamıştı. Bundan, ondan kaçmak istiyordum.

Ama korkunun altında başka bir duygu daha vardı. Derinlerde yankılanan, beni ona bağlayan parıldayan altın bir iplik gibi bir şey.

Cal olmadan hayata gerçekten geri dönebilir miydim? Günlerimi sıkıcı, gri bir cansızlık içinde, bir sonraki müşteriye, bir sonraki faturayı, bir sonraki ödemeyi kovalayarak geçirebilir miydim? Bunun ne anlamı vardı? Bütün bunlar, hâlâ her şeyi reddetmeye çalışan öfkeli bir genç gibi, ebeveynlerime meydan okumak için miydi?

Eğer gerçekten istediğim kararları veremiyorsam, bağımsızlığım için savaşmanın ne anlamı vardı? Beni heyecan, neşe ve memnuniyetle dolduran kararlar... Bazen annemle babamın benim için hep istediği şeylerle örtüşebilecek kararlar...

Cal sadece beni kontrol etmek ve meydan okuduğum için beni kazanmak isteyen bir kontrol manyağı değildi. O da bunu hissediyordu; kalbini benimkine bağlayan örülmüş altın bir iplik. Şu an kaçmak o ipliği koparmazdı. Sadece daha da gerer ve ikimize de acı verirdi.

Cal, bakışlarında duygularının muazzamlığıyla bana bakarken, ben de yaklaştım ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Nazik bir öpücüktü, bir nefes kadar kısa sürdü. Sonra geri çekildim ve "Burada kalıyorum" dedim.

Uzun, bitmek bilmeyen bir an boyunca Cal bana öylece baktı. Kulaklarına inanamıyordu; kaçacağımdan çok emindi. Sonra bir şey dank etti ve ifadesi sertleşti. Bana olan tutuşu biraz daha sıkılaştı, beni ona bağlayan bağlar iyice düğümlendi.

Bu beni dehşete düşürmeliydi. Biraz da olsa dehşete *düşürdü* . Ama aynı zamanda uçuyormuş gibi hissetmemi sağladı; bağlılıkta özgürlük vardı.

Cal ayağa kalktı, beni kollarında kaldırdı, vücutlarımızdan sular akıyordu. Beni yerden ısıtılmalı fayans zemine ayaklarımın üzerine bıraktı, sonra kocaman, kabarık bir havluyla beni sardı. Sonra tekrar kollarının arasına alındım ve yatağa taşındım. Ben havluyla göğsünü silmeye çalışırken Cal her yere su damlattı ama umursamıyor gibiydi. Beni yatağının battaniyelerinin üzerine yatırdı, vücudunu benimkinin üzerine örttü ve beni öptü. Cinsel organı karnıma bastırıyordu ve titredim. Onu sıkıca kendime doğru çektim, dizlerimi bükerek uyluklarımı kalçalarına dayadım. Üzerimde hissettiğim sıcaklığı,

ağırlığı ve gücü çok sevdim. Beni ne kadar içten öptüğünü, dikkatini ne kadar yavaş verdiğini çok sevdim.

"Az önce neye razı olduğunun farkında mısın?" diye fısıldadı kulağıma, boynumdan aşağı öpücükler kondururken. Elini göğsüme koydu ve meme ucumu ağzına aldı.

Yatağımdan fırladım, nefes nefese kalmıştım. "Evet," diye yanıtladım.

"Sanmıyorum," dedi, dudakları bir an için sivri meme ucuma değdikten sonra daha sertçe emmeye başladı.

İnledim.

"Benim olmayı kabul ettin, Deena," dedi diğer göğsüme doğru hareket ederek. Isırdı, emdi ve yaladı, ta ki nefes nefese kalana, parmaklarım saçlarına dolanana kadar. Bana baktı, iri bedeni benimkinin üzerinde duruyordu, gözleri gece kadar karanlıktı, gözbebeğinin etrafında sadece ince bir mavi halka vardı. İçimden bir titreme geçti, ama bu korku değildi. Beklentidir. Heyecandır. Teslimiyettir. Cal dudaklarını göğsümün üzerinde gezdirdi, aşağıya, uyluklarımın arasına doğru inerken göğsümün altını öptü.

Titreyerek, savunmasız bir haldeyken beni açtı. Başparmağı açıklığıma ovuşturdu, uyarılmamı klitorisime kadar yaydı. Kalçalarım seğirdi. "Benim olmayı kabul ettin," diye tekrarladı, "ve seni bırakmayacağım."

Sonra ağzı üzerimdeydi ve ben paramparça oldum. Onaylayarak mırıldandı ama durmadı. Başka bir orgazm oluşmaya başlayana, inleyip çırpınana ve onun adını haykırana kadar durmadı. Ama tam da o anın bana doğru yaklaştığını hissettiğim anda, Cal aniden geri çekildi.

Derin bir nefes aldım, üst bedenimi kaldırıp ona şikayet edercesine baktım. Beni izledi, topuklarının üzerine oturmuş, dudakları parıldıyordu, vücudunun her çizgisi zafer haykırıyordu. Buradaydım ve beni bırakmayacaktı.

"Buraya doğru sürün ve sikimi em, sevgilim," diye fısıldadı usulca. "Sonra da seni iyice ve sertçe sikeceğim."

Tanrım, bu beni bu kadar çok tahrik etmemeliydi. Ama ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve yanına gittim. Dev yatağın ayak

ucuna başını yaslayıp dirseklerinin üzerine yaslandı, ben de elimi penisinin etrafına sarıp emmeye başladım.

İnlemesi içimde bir ürpertiye neden oldu ve onu daha derine aldım. Ellerim testislerini kavramak için aşağıya doğru inerken, bu eylemden o anki kadar zevk almadığımı fark ettim. Dudaklarım onun etrafına gerildiğinde ve o yavaşça boğazıma doğru itildiğinde, zevkini ağzımdan almak istediğini hissedebilsem de, vahşice kendini dizginlediğinde... Mırıldandım ve onu daha derine aldım, kontrolünü kaybetmesini istedim. Tıpkı benim onun olduğum gibi, onun da tamamen benim olmasını istedim.

Onun zaten öyle olduğunu anlamalıyım.

Dilimi penisinin ucunda bir kez döndürmem, beni üzerinden çekip sırt üstü yere fırlatması için yeterli oldu. Sonra karşımdaydı, görebildiğim tek şey Cal'dı. Geniş omuzları, kıvrıkcık saçları, ıslak, aralık ağzı, simsiyah gözleri. İçime girdiğinde, vücudu battaniyelerin üzerinden kalkınca çığlık attım. Havlum hala sırtımın altında buruştu ama umurumda değildi. İçimdeydi ve her şey yeniden yoluna girmişti.

Cal derine, yavaş ve amansızca girdi. Vuruşları istikrarlıydı, gözleri her tepkimi izliyordu. Orgazmım yavaş yavaş yükseldi ve sonsuz, askıda kalmış anlar gibi hissettiren bir süre boyunca doruğa ulaştı. Adını tekrarlardım ama ne kadar yüksek sesle söylediğimi anlayamadım.

"Üzerime boşaldığında çok güzel görünüyorsun," dedi nefes nefese. "Bunu her gün istiyorum, aşkım. Her gün."

"Evet," dedim, bitmek bilmeyen bir doruk noktasının etkisi altında. "Evet, evet, evet."

"Seni asla bırakmayacağım." Bu, sarsılmaz ve gerçek bir yemindi.

Geniş omuzlarına kollarımı dolayarak ona baktım. Kendimi hiç bu kadar güvende, bu kadar değerli hissetmemiştim. Hayatımda başka bir insana hiç bu kadar bağlı hissetmemiştim. Sadece "Asla" diyebilirdim, ama bu kendi kendime verdiğim bir sözdü. O benim olduğu kadar ben de onunum.

Cal ne demek istediğimi anladı. Bunu öpüşünün gücünde, bedenime daha derinlere doğru ilerleyişinde hissettim. Ve o da benim

bunu nasıl karşıladığımı, kendimi nasıl aıp onu kabul etmek iin nasıl yumuşadığımı hissetti.

Kükreyerek geldi, boşalmasını üzerime püskürtmek için geri çekildi. Vücudu titreyerek elini karnıma bastırdı ve tohumunu tenime yaydı. İlk seferki gibi. Beni işaretledi.

Cal'ın gözleri vahşiydi, bana bakışında hayvansı bir nitelik vardı. Sonra üzerime eğildi ve beni öptü, yan tarafına dönerek beni bedeninin kucağına aldı.

Bedenim onun kollarında gevşerken, aklım tek bir şeyi biliyordu: Artık geri dönüş yoktu.

YİRMİ BEŞ DEENA

CAL'IN INANILMAZ LÜKS YATAĞINA RAĞMEN , her zamanki gibi yorgun uyandım. Yorgunluk artık hayatımın değişmez bir parçasıydı ve kendimi çok fazla yorduğumdan şüpheleniyordum. Cal'ın firmasıyla olan sözleşme ve kendi müşterilerim arasında, sadece mumu iki ucundan yakmakla kalmıyordum; mumu bir ateş yığınının atıp en iyisini umuyordum.

Yeterince uyumadığımız gerçeği durumu daha da kötüleştirdi.

Yine de vücudum inanılmaz derecede ağrıyordu ve Cal'ın kalın kolu belime sarılı, vücudu sırtımı koruyucu bir şekilde sarmış halde uyandım ve yorgunluğum o kadar da kötü görünmüyordu.

"Günaydın," diye homurdandı.

İkimiz de çıplaktık, bacaklarımız battaniyelerin altında birbirine dolanmıştı. "Günaydın," diye yanıtladım. O anın mutlak mutluluğunun tadını çıkarmak için bir an durdum. Sıcak, rahat ve güvende idim. Yıllardır, belki de hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Cal'ın parmakları karnımın üzerinde yavaşça daireler çiziyordu, dokunuşu hafifti. Gözlerimi tekrar kapattım, yakınlığının tadını çıkarıyordum. Daha önce erkek arkadaşlarım olmuştu ama uzun zamandır kimse yoktu. Birkaç buluşma cinsel ilişkiyle sonuçlanmıştı ama üniversiteden mezun olduktan sonraki yıldan beri hiçbir şey uzun sürmemişti. Bizi cinselliğe doğru sürüklemeyen bu tür yavaş,

rahat yakınlık, hem alışılmadık hem de harikaydı. Onun yatağında, kollarında sonsuza dek kalabilirdim.

Cal, uykulu sessizliği bozarak sonunda, "Kız kardeşim neden aşağıda olmadığımı merak ediyordur," dedi. "Yeğenimin kapıyı kırıp içeri girip beni uyandırmak için yatağa atlamasına şaşırırmam."

Başımı çevirip ona baktım, bedenim hala onun bedenine yaslanmıştı. "Bu, kalkma vaktinin geldiğini söyleme şeklin mi?"

Sırıttı. "Bu kadar dehşete kapılmış görünme."

"Burada kalarak neye razı olduğumu yeni yeni anlıyorum," dedim. Ailesiyle kahvaltı yapacaktım. Onlar beni ofiste karşılamışlardı, ama bu bambaşka bir durumdu.

Cal düşüncelerimi okuyabiliyordu. Alnıma hafif bir öpücük kondurdu ve "Seni şimdiden çok seviyorlar," dedi.

"Bu, patronumla yatan türden bir kadın olduğumu bilmeden önceydi."

Kaşları çatıldı. Bu yorumumla onu incitmiştim ve kalbim sıkıştı. "Bu öyle bir şey değil, Deena," dedi, "ve sen de bunu biliyorsun."

Başımı salladım ve özür dilercesine ona sokuldum. Yavaşça hareket ettik, birbirimize nazıkçe dokunduk, bedenlerimizi esnetmek ve tenin tene değme hissinin tadını çıkarmak için zaman ayırdık.

"Kahvaltıdan sonra ne oluyor?" diye alçak sesle sordum. Geri çekilip gözlerine baktım. "İş yerinde. O e-posta..."

Gülümsemesi kurt gibi ve memnuniyet doluydu. "İnsan Kaynakları ile bir toplantı ayarlayacağız. Resmîyet kazandıracacağız."

Ağzım açıldı. Kapandı. Kasılarak yutkundum ve başımı salladım. İstifa etmiyordum, kovulmuyordum ya da kendimi pencereden atmıyordum. Bunu resmileştiriyordum. Cal ile.

Aman Tanrım.

Sonunda derin bir nefes verdim. Daha acil halledilmesi gereken işler vardı. "Bir diş fırçasına ihtiyacım var," diye duyurdum.

"Soldaki ikinci çekmece."

Banyosunda ihtiyacım olan her şey vardı ve duş alıp kendimi biraz da olsa düzgün hale getirebildim. O banyodayken, odanın dört bir yanına fırlatılmış kıyafetlerimi topladım. İç çamaşırım yoktu—Cal ofiste yırtmıştı—ve gömleğim inanılmaz derecede kırıkmıştı. Ailesi üzerinde iyi bir izlenim bırakmanın bir yolu buydu. *Merhaba, ben*

Deena. Beni hatırlıyor musunuz? Ah, gömlek mi? Kırışmış çünkü dün gece kardeşinizle çok ateşli bir seks yaşadım.

Bu olmazdı. Banyodaki duş çalışmaya başladı ve ben de Cal'ın dolabına doğru yürüdüm. Benden çok daha iri ve uzundu, ama bunu halledebilirdim. Askıdan geniş yakalı, güzel bir beyaz gömlek aldım ve boy aynasının karşısına geçtim. Kolları kıvırdım ve yakayı açtım, sonra da fazla kumaşı eteğimin içine soktum. Hayır. Bel kısmı çok kalın duruyordu. Gömleği çıkardım ve ön kısmını içeri soktum, sonra da bazen çıkarıp çantada unuttuğum tüm küpelerimi çantamda aradım.

Arkadan manzarayı görmek için yavaşça döndüm ve içimden bir ah çektim. Buruşuk gömleğimden daha iyi.

Bir hareketle bakışlarımı giyinme odasının kapısına çevirdim. Cal orada duruyordu, beline havlu sarmıştı, ıslak saçlarından omuzlarına su damlıyordu. Gözleri karararak beni izledi. "Bu benim tişörtüm," dedi.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Yutkundum. "Özür dilerim. Değişebilirim, sadece..."

"Sakin onu çıkarmaya kalkma, Deena," dedi Cal aramızdaki mesafeyi kapatarak. Parmağı çenemin üzerinde gezindi ve çenemi yukarı kaldırdı. "Seni benim kıyafetlerimi giyerken görmek hoşuma gidiyor."

Gözlerindeki o ifadeyi tanıdım. Avucumu kaldırdım ve çıplak, nemli göğsüne bastırdım. "Yeterince yakın, koca adam."

Gülüşü şeytaniydi.

"Birkaç dakika sonra ailenizle kahvaltı yapacağım ve saçımı böyle yapmak için çok zaman harcadım." Saç kurutma makinesi veya sonrasında kullanabileceğim şekillendirici ürünler olmadan onun saç ürünlerini kullanma riskini almak istememiştim, bu yüzden elimdekilerle idare etmek zorunda kalmıştım.

Bakışları, seks yüzünden dağılmış, kontrolden çıkmış saçlarımı düzgünce topladığım topuzun üzerinde gezindi. Şeytani gülümsemesi iyice şeytani bir hal aldı. "Sonra düzeltebilirsin."

Sırtım duvara yaslanmıştı, tüm ayakkabıları ve saatleri sergileniyordu ve tüm bu süre boyunca beni desteklediğini fark ettim.

Elim göğsüne hafifçe değmişti, yani onu geri tutmaktan ziyade göğüs kaslarının arasındaki boşluğu nazikçe okşuyordum.

Bu adam toplum için bir tehlikeydi. Ve toplum derken, kendimi kastediyordum.

Onun çıplak kolunun altından sıyrılıp yatak odasına doğru koştum. "Asla. Beni böyle görmeleri ve ne yaptığımızı öğrenmeleri zaten yeterince kötü. Senin tişörtünü giyerek onlarla buluşacak olmam da yeterince kötü. Az önce tecavüze uğramış gibi görünerek oraya gitmeyeceğim."

"Ama en güzel görüldüğün zaman da o zaman," diye takıldı Cal, dolap kapısına yaslanarak. Havluyu yere düşürdü. Taş gibi sertleşmişti.

Nefesim kesildi ama gözlerimi sıkıca kapattım ve başımı salladım. "Üzerinize bir şeyler giyin, Bay Frost."

Gülüğü alçak ve kadifemsiydi ve gözlerimi açtığımda dolabın içine girdiğini görünce rahat bir nefes aldım. Tamamen giyinmiş halde çıktığında, itiraf etmeliyim ki içimde bir hayal kırıklığı da vardı.

Sonra bana gülümsedi ve eğilerek dudaklarıma nazik bir öpücük kondurdu. "Ailem üzerinde iyi bir izlenim bırakmaya önem vermen hoşuma gidiyor," diye fısıldadı. Geri çekilirken parmakları yanağımı okşadı, gözleri sevgiyle doluydu.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Baskın ve baştan çıkarıcı olduğu zamanlar karşı konulmazdı, ama bu mu? Şefkatli, sevgi dolu, ilgili mi?

Bu, beni yok edebilecek bir Cal versiyonuydu.

Parmaklarını benimkilerle kenetledi ve beni sıkıca tuttu, sonra da kız kardeşi ve yeğeninin beklediği alt kata götürdü.

YİRMİ ALTI ARAMA

Deena ile evimde yürürken içimdeki CANAVAR yatışmış ve tatmin olmuştu. Benim kıyafetlerimi giymişti ve benim kokumu taşıyordu; yatağımda uyumuş, duşumda yıkanmıştı. Çok güzel görünüyordu ve ben sanki bir rüyada yürüyormuş gibi hissediyordum. Hayat bu kadar güzel mi olmalıydı?

Deena, mutfığa doğru çıkan merdivenlerde konuşurken konuştu: "Peki... plan ne?"

Korkuluğa tutunmak için elimi bıraktı, ben de elimi belinin alt kısmına koydum. "Neden?"

"Bizim hakkımızda kız kardeşine ne anlatacağız?"

"Doğrusu."

Deena'nın bakışları benimkine kaydı. Kaşları çatıldı. "Hangisi?"

Sana aşığım ve seni asla bırakmayacağım . Bu gerçeği içimde sakladım ve ona daha yumuşak bir versiyonunu söyledim: "Biz birlikteyiz."

Yanaklarının elmacık kemiklerinde kızarıklıklar belirdi ve çenesini aşağı doğru eğdi. "Tamam."

"Bu sizi rahatsız ediyor mu?"

"Hayır, sadece..."

"Ne oldu Deena?" diye sordum, sözü yarım kalınca.

"Gerginim," diye itiraf etti ve ardından hafifçe güldü. "Hepsi bu. Bir erkeğin ailesiyle en son tanıştığımda yirmi iki yaşındaydım ve Noel için eve gitmekten kaçınmaya çalışıyordum."

On yıl önce kiminle çıktığını öğrenme ve o kişinin ona asla yaklaşmamasını sağlama isteği içimde yükseldi ve bu isteği zorlukla bastırdım. O şimdi buradaydı. Benimleydi. Önemli olan tek şey buydu.

"Zaten seni seviyorlar," diye hatırlattım ona.

"Beni neredeyse hiç tanımıyorlar," diye itiraz etti, sonra köseyi dönüp mutfaka girdiğimizde dudaklarını sıkıca kapattı.

Lila mutfak adasında oturmuş, ayakları havada sallanırken başka bir çizim üzerinde çalışıyordu. Erica ise yeşil çay fincanından başını kaldırıp bizi görünce dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Günaydın," diye selamladı kız kardeşim bizi.

"Günaydın," diye yanıtladım.

Yanımda, Deena yüzüne yapmacık bir gülümseme yerleştirdi. "Günaydın." Elini uzattı. "Ben Deena. Beni hatırlıyor musun bilmiyorum..." Erica gülmeye başlayınca konuşmayı kesti.

Bu, içten gelen bir kahkahaydı, tıpkı kız kardeşimin hastalanmadan önce attığı kahkahalar gibiydi. Kız kardeşim Deena'nın elini iki eliyle birden kavradı. "Seni hatırlıyorum," dedi hâlâ gülümseyerek. "Çal her fırsatta senden bahsederken nasıl unutabilirim ki?"

Deena şok olmuş bir şekilde doğruldu. Bana kaşlarını çatarak baktı ve ben de kız kardeşime gözlerimi devirdim. "Yeter artık, Erica."

Erica, dudaklarında gizli bir gülümsemeyle Deena'ya dönerek, "Sadece açıklığa kavuşturmak için," dedi, "'her fırsatta' aslında sadece bir veya iki kez demek. Çoğunlukla da ben onu bu konuda rahatsız ettikten sonra."

"İltifatınız için teşekkür ederim," diye yanıtladı Deena ifadesiz bir şekilde.

İçimde alışılmadık bir his kıpır kıpır etti. Bunu anlamam biraz zaman aldı: Utanıyordum. Ama kötü bir şekilde değil; beni kızdıran ve saldırmak istememe neden olan türden bir utanç değildi. Sıcak bir utançtı. Sevdığım ve beni seven insanların kahkahalarıyla sonuçlanan türden bir utançtı.

Boğazım düğümlendi. "Daha bir fincan kahve bile içmeden beni yarı yolda bırakıyorlar," diye homurdandım.

Erica'nın gülümsemesi genişledi ve Deena'ya doğru eğilerek, "Onun ofisinde sizi ilk gördüğümde aranızda bir şey olduğunu anlamıştım. Küçük kız kardeş rolü yaparak Cal'ı rahatsız ettim ve sonunda bana sizden bahsetti." dedi.

Deena'ya kahve doldurdum ve sevdiği gibi krema ve şeker ekledikten sonra ona uzattım. Erica'nın yanındaki bar taburesine oturdu ve teşekkür ederek bana gülümsedi. Ben de bu fırsatı değerlendirip kız kardeşime ters ters baktım, sonra kendime bir kahve doldurmak için döndüm.

"Ne dedi?" diye sordu Deena ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

Birdenbire bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim. Kız kardeşim dedikoduyu çok severdi ve Deena tam bir tahmin edilemezdi. İkisi aynı odada mı?

Felaket.

Sonra kız kardeşim gidip olabilecek en kötü şeyi söyledi: gerçeği. "Bana bir gün seninle evleneceğini söylemişti ama sen henüz bunu bilmiyordun."

Donakaldım, kız kardeşim Lila ve çizimle ofise geldikten sonraki akşam ona tam olarak bu sözleri söylememiş olmayı diledim. Ama söylemiştim. Gece geç saatlerdeydi ve kız kardeşim beni ev ofisimde bir anlaşma için son dakika detaylarını gözden geçirirken bulmuştu. Kan tahlili sonuçları gelmişti ve bunları benimle konuşmak istiyordu. Yani, endişelenmemem için sonuçların ne kadar iyi olduğunu göstermek istiyordu.

Sonra oturdu ve gözlerindeki parıltı bana aklında başka bir şey olduğunu gösterdi.

" *Söylemen gerekeni söyle Erica,* " demiştim ona.

Bana tıpkı şu an gülümsediği gibi hafifçe gülümsedi, gözleri ışıldıyordu, eski halinden bir parça ortaya çıkmıştı. " *Bugünkü kadın,* " diye başladı ve hemen Deena'yı kastettiğini anladım.

" *Kim ?* " diye sordum, gözlerim bilgisayar ekranına kayarken.

Erica başını sallayarak güldü. " *Onu seviyorsun, değil mi?* "

O her zaman beni herkesten daha iyi anlayabiliyordu. Gracie öldükten sonra bana farklı bakmayan tek kişi Erica'ydı. Ve anne babamız boşandıktan ve sonunda vefat ettikten sonra, eski arkadaşlarım ve tanıdıklarımın aksine benden uzaklaşmadı. Yakınımda kaldı. Beni tanıyordu ve tüm kusurlarıma rağmen beni hâlâ seviyordu. Tanıdığım en iyi insandı ve onun kardeşi olduğum için çok şanslıyım.

Ama bu aynı zamanda beni bir kitap gibi okuyabileceği anlamına da geliyordu.

Bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu, üstelik istemiyordum da. Bu yüzden kız kardeşimin gözlerine baktım ve çenemi eğdim. " *Ondan hoşlanıyorum,* " diye onayladım. Deena'ya karşı hislerimi tarif etmek için yetersiz, zayıf bir kelime gibi gelmişti. Ağzımdan çıktığında kulağa yanlış geliyordu.

Erica bunu hemen anlamıştı. Gözleri keskinleşmiş ve " *Onu çok seviyorsun ,* " demişti.

" *Bir gün onunla evleneceğim,* " demiştim kısaca. Bu sözler, dilimden dökülürken ilk birkaç sözden daha iyi gelmişti. Gerçeği yansıtıyor gibiydiler.

Erica'nın şaşkınlığı tatmin ediciydi. " *Biliyor mu acaba?* "

" *Henüz değil ,* " diye yanıtladım, sonra konuyu değiştirip bakım planından bahsettim. O an Deena hakkında söylenecek başka bir şey yoktu. Deena benim kızımdı ve kız kardeşim bunu eninde sonunda öğrenecekti. Bu fikre ne kadar çabuk alışırsa o kadar iyiydi.

Şimdi, bir ay kadar sonra, aceleyle söylediğim sözlerden pişmanlık duyuyordum.

Deena'nın gözlerinin irileştiğini görmek için tam zamanında döndüm. Parmakları kupasının etrafına kenetlenmişti ama henüz bir yudum almamıştı.

"Erica," diye homurdandım, kız kardeşime dik dik bakarak.

"Ne?" diye yanıtladı melek gibi bir sesle. "Sen de öyle dememiş miydin?"

"Sana bir daha asla hiçbir şey söylemeyeceğim."

Erica, yüzünde geniş bir gülümsemeyle Deena'ya, "Ne kadar da dramatik, değil mi?" dedi. Çayından bir yudum aldı ve gözlerime baktı, gözlerinde şeytani, eğlenceli bir ifade vardı.

Lila önce bana, sonra da Deena'ya, "Çiçek kızınız olabilir miyim?" diye sordu.

Deena ağzını açtı ve tekrar kapattı.

"Evlenmiyoruz," dedim usulca. *Henüz değil* . Kız kardeşimin gözleri parladı; söylenmemiş kelimeyi duymuştu. Ne diyeceğimi bilemeden Deena'ya döndüm. Dün geceden sonra aklımda hiçbir şüphe yoktu. Ya onunla evlenecektim ya da yalnız ölecektim. Ona yalan söylemeyecektim ve kız kardeşimin konuşmamızı yanlış hatırladığını iddia ederek zekasına hakaret etmeyecektim.

Ama önce o konuştu. "Teklif hazırlama becerileriniz geliştirilmeli," dedi bana.

"Evet mi demek istiyorsunuz?"

"HAYIR."

Hızlı ve keskin bir şekilde sııttım. Kaşını kaldırdı, gözleri eğlenceyle parılıyordu. "Bir sonraki daha iyi olacak," diye söz verdim.

"Çıtayı çok düşük tutmak."

Erica kahkaha attı. "Onu sevdim," diye ilan etti.

Lila hemen araya girerek, "Ben de," dedi. "Çizimimi asmama yardım ettin."

Deena sonunda kahvesinden bir yudum aldı ve yüzünde beliren hafif buruşmayı fark ettim.

"İşe yaramadı mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Sorun değil. Sadece—bilmiyorum. Sanırım tatlıya olan düşkünlüğümü kaybediyorum. Tatlı şeyler son zamanlarda bana garip geliyor. Son zamanlarda kahvemi sade içiyorum." Kupayı kaldırdı. "Ama bu mükemmel."

Bardağı elinden aldım ve itiraz etmeye çalışırken lavaboya döktüm, sonra ona yeni bir tane verdim. "Al. Bir dahaki sefere bir şeyi beğenmezsen bana söylersin."

Erica'nın bakışları benden Deena'ya ve tekrar bana gidip geldi ama ağzı şükürler olsun ki kapalı kaldı. Özel konuşmalarımızın içeriğiyle Deena'yı korkutup kaçırmasına gerek yoktu.

Deena kahveyi aldı, tadına baktı ve bana gülümsedi. "Çok daha iyi," dedi. "Teşekkür ederim."

Lila, elindeki boya kalemini bırakıp bana küçük kirpiklerini kırıştırarak, "Kahvaltıda krep yiyebilir miyiz?" diye sordu. "Çikolata parçacıkları ve şurupla?"

İçimden bir ah çektim. Bu üç kadınla yarışmak kaybedilmiş bir savaştı. "Tabii, ufaklık," dedim ve sonra Deena'ya baktım. "Ne yemek istersin? Benedict usulü yumurta yapabilirim."

Gözleri parladı. "Yapabilir misin?"

Omuz silktim. "Tabii. Pastırma sever misin?"

"Bu nasıl bir soru?" diye sordu Deena. "Elbette ki pastırmayı severim!"

O ve Erica güldüler, benim de dudaklarım kıpırdadı. Sonra Deena ekledi, "Yumurta Benedict olayı hâlâ şoktayım. Sıfırdan mı yapacaksın?"

Erica, "Cal harika bir aşçı," dedi ve bu, sabah boyunca söylediği ilk düzgün şeydi.

"Öyle mi?" Deena'nın gözleri kocaman açılmıştı.

"Ah, evet," diye yanıtladı Erica. "Çok sık yapmaz ama yemekleri inanılmaz lezzetli."

Deena'nın bakışları benimkilerle buluştu ve bana bakış şekli kalbimi sıkıştırdı. Bakışları...

O da benim hissettiklerimi yansıtıyordu. Sanki bana aşık ve hakkımda yaptığı her yeni keşif, ona olan aşkını biraz daha artırıyordu.

Ona gülümsedim ve sonra hayatımdaki en önemli üç kadını beslemeye koyuldum.

İşe gidip Deena'yı ve İK ekibini ofisime çağırdığımda ve ikimizin bir ilişki içinde olduğunu açıkladığımda günüm daha da güzelleşti. İK müdürümüze, "Evrak işleriyle ilgili ne gerekiyorsa yapın," dedim; o da bakışlarını ikimiz arasında gezdirirken başını salladı. Deena bana ters ters bakmaya çalıştı ama dudaklarındaki küçük, memnun gülümsemeyi ve yanaklarındaki kızarıklığı görebiliyordum.

Toplantı bittiğinde, İnsan Kaynakları ekibi ayrıldıktan sonra Deena bir süre daha orada kaldı. "Sanırım sizden e-postamı şirketin sunucularından silmenizi istememin artık biraz anlamsız olduğunu düşünüyorum, değil mi?" dedi.

Ona en kurnaz, en sinsi gülümsememi gösterdim. "O e-postayı yazdırıp ofisimin duvarına çerçeveleyeceğim."

Dilini şıklattı. "Sanırım zaten herkes görmüştür," diye mırıldandı. Yanakları kızarmıştı ve derin, hırıltılı bir iç çekti.

Masamın etrafından dolaşp onu kollarıma aldım. "Neye ihtiyacın var?"

Bana göz kırptı.

"Kendini güvende hissetmek için, Deena. Yanında 'hoşlanmak' kelimesini bile ağzına alan herkesi işten atacağımı söylememi ister misin?"

"Ah evet, bu yardımcı olur," diye alaycı bir şekilde cevap verdi ve güldü. "Hayır. Ben sadece... hiçbir şeye ihtiyacım yok. Utanç duygusunu eninde sonunda atlatırım."

Göğsümde bir sıkıntı hissettim. Alnına bir öpücük kondurdum, keşke yüklerini onun yerine ben taşıyabilseydi diye düşündüm. Ama bu Deena'ydı. Eğer tam olarak olduğu gibi olmasaydı ona aşık olmazdım.

"İşe gitmem gerek," dedi ve öpücüğümü kabul etmek için başını hafifçe yukarı kaldırdı.

"Bu akşam seni yemeğe çıkarıyorum."

Gözleri yumuşaktı ve dudakları nazik bir gülümsemeyle gevşemişti. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

İşte buydu, diye düşündüm. Bu, hayatımın geri kalanının başlangıcıydı. Altı yaşımdan beri ilk defa geleceğe umutla bakıyordum.

YİRMİ YEDİ DEENA

Haziran sonlarında hamile olduğumu ÖĞRENDİM . Son altı haftayı ya Cal ile çalışarak ya da Cal ile çalışarak geçirdim. Rüya gibiydi. Hava ısındı ve beni akşam yemeklerine, gösterilere, hatta Meksika'da bir hafta sonu kaçamağına götürdü. Uyanık olduğum her anı ya benim işime ya da onun işine ayırıyordum. İstikrar uzakta bir serap gibi parıldıyordu; mali durumum her zamankinden daha iyiydi ve Cal'ın firmasında çalışarak birkaç yeni müşteri edinmiştim.

Sonra doğum kontrol hapi almak için doktora gittim. İyi bir fikir gibi görünüyordu, çünkü Cal romantik olmadığı zamanlarda kesinlikle doyumsuz bir sevgiliydi. Anlaşılan benim iştahım da onunki kadar doymak bilmezdi.

Gebelik testi standart bir uygulamaydı. Test yaptırmak zorunda kalmam beni şaşırtmadı. Ancak sonuç beni şaşırttı.

"Bu doğru olamaz," dedim doktora. Oturduğum yerde kıpırdanırken plastik sandalye gıcırdadı. Bininci kez başımı salladım. "Hamile değilim."

"Doğrulama için kan testi yapacağız," diye başladı, "ama—"

"Hamile değilim," diye araya girdim.

Gözleri nazikti, ama biraz da sabırsızdı. "Pekala. Cinsel olarak aktif misiniz?"

"Evet, ama—"

Arkasını döndü ve masasının uzak tarafındaki rahim modelini plastikten alıp şöyle dedi: "Bir erkek boşaldığında, spermi vajinadan yukarı doğru rahim ağzına kadar ilerler..."

"Bebeklerin nereden geldiğini biliyorum," dedim dişlerimi sıkarak.

Sabırla başını salladı. "Pekala. Yani korunmasız cinsel ilişkiye girerseniz hamile kalma ihtimali olduğunu anlıyorsunuz, değil mi?"

Başım patlayacak gibiydi. Ama Cal'ın ofisimde karnıma boşaldığı anlardaki ellerinin halini hatırladım. Boşalmasının izlerini üzerimde gördüğündeki gözlerindeki ifadeyi. Ve daha önce, Mart ayında, bildo masasında kendimi orgazma ulaştırdığımda, parmaklarımın onun orgazmının içinden geçtiği, ben zirveye ulaşırken onun parmaklarının da içime girdiği anı. O zaman da geri çekilmişti ama sonrasında pek dikkatli davranmamıştık.

Boğazım düğümlendi. "Kan testinin sonuçlarını ne zaman alacağım?"

"Yirmi dört ila kırk sekiz saat," dedi doktor ve testleri sipariş ederken yazıcısı vızıldadı. Formları imzalayıp bana uzattı, yüzünde gergin bir gülümseme vardı. "Sonuçları göreceğiz ve ona göre hareket edeceğiz. Buradayken sizi bir takip randevusuna da kaydedeceğim."

Çünkü hamile olduğumu biliyordu ve zaman kaybetmenin bir anlamı yoktu. Doğrusu, takvimimi açıp kontrol randevum için müsait olduğumu teyit ettiğimde, ben de hamile olduğumu biliyordum. Gözlerim birkaç dakika önce idrarımı yaptığım küçük dikdörtgen şeride kaydı. Sönük bir pozitif sonuç değildi. İki belirgin mavi çizgi bana bakıyordu, inkar edilemezdi.

Cal'ın çocuğuna hamileydim.

Rüya gibi hareket ederek, doktor muayenehanesine bitişik klinikteki kan alma görevlisine doğru ilerledim, koluma iğne batırıldığında gözlerimi kaçırdım, kibarca kısa bir sohbet ettim ve sonra eve gittim. Tek teselli, Cal'ın şimdiye kadarki en büyük anlaşmasını güvence altına alma potansiyeli taşıyan karmaşık, çok yatırımcılı, çok şehirli bir turla meşgul olmasıydı. Bu, Mart ayında kaybettiği anlaşmayla yarışacak nitelikteydi. Lojistiği organize etmek zorlu olmuştu, ama birlikte başardıklarımızla gurur duyuyordum.

Şimdi ise, durumumun gerçekliğini sindirmek için kendime ayırdığım birkaç güne minnettardım.

Dairem bayat ve havasız kokuyordu, bu yüzden ilk işim birkaç pencere açmak oldu. Sonra sanki tüm cevaplar orada saklıymış gibi boş buzdolabına baktım. Telefonumun çalması beni bu dalgınlıktan çıkardı. Cal arıyordu.

"Merhaba," dedim.

"Hey. Ne oldu?"

O kadar anlayışlıydı ki, tek bir kelimeyle ruh halimi anlayabiliyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım ve başımı salladım, sonra da sesime biraz canlılık katarak, "Hiçbir şey, neden? Toplantı nasıl geçti?" dedim.

"Gerçekten çok iyi," dedi, sesi omuzlarımı rahatlattı.

Onun bebeğine hamileydim. Bana görüşmeden ve anlaşmayı imzalamaya çok yakın olduklarını düşündüğünden bahsederken, kendimi Cal'ın çocuğunun annesi olarak bir hayat hayal etmeye bıraktım. Onun baba oluşunu izleyebilirdim. Küçük bir bebeğin yürümeye başlayan bir çocuğa, sonra bir çocuğa ve sonra bir gence dönüşmesini görebilirdik. Birlikte yaşlanabilirdik. Her zaman reddettiğim bir gelecekti bu, ama şimdi...

"İyi olduğunuzdan emin misiniz?"

"İyiyim," dedim. "Sadece yorgunum. Eve yeni geldim ve sanırım hemen yatacağım."

Cal, "Yarın izin al," diye emretti. "Willa'ya gelmeyeceğini haber vereceğim."

Başka bir kıtadan bile olsa benimle ilgileniyordu. Bu beni ağlatmak istedi. "Tamam. Sanırım tek ihtiyacım iyi bir gece uykusu."

"Dinlen, Deena. Bu bir emir." Sesi alçak bir mırıltıydı ve sıcak bir kucaklama gibi hissettirdi.

Hamile olduğumu öğrendiğinde bana hâlâ böyle mi konuşurdu? Bu soru aklıma gelir gelmez cevabı biliyordum.

Evet. Çok seviniirdi. Beni kollarına sarar ve bana, onun gömleğini giydiğimi gördüğünde baktığı gibi bakardı. Sanki hayatında gördüğü en güzel, en inanılmaz varlıkmışım gibi.

Telefon görüşmesini bitirdik ve stüdyo dairenin diğer ucundaki aynalı dolap kapılarının önüne geçtim. Tişörtümü kaldırıp elimi

karnımın alt kısmında gezdirdim. Cal ile çıktığımız onca buluşma yüzünden kıyafetlerimin daraldığını düşünmüştüm. O kadar çok dışarıda yemek yemek...

Derin bir nefes aldım. O kadar çok alkol... Onunla birlikteyken sürekli şarap içiyordum. Dehşet içinde karnıma baktım. Hemen telefonuma sarıldım ve hamilelikte alkol kullanımıyla ilgili sonsuz bilgi denizinde kaybolmaya başladım, telafisi mümkün olmayan bir hasara yol açtığımdan emindim.

Sonra telefonum titredi.

CAL

İyi uykular.

Bütün bunlar bittiğinde kutlamaya çıkacağız. Bu anlaşmayı sensiz organize edemezdik.

Yan tarafıma döndüm ve telefonumu sıkıca kavradım. Ne hissedeceğimi bilmiyordum. Parmaklarım ekranın üzerinde geziniyordu, Cal'e olan biten her şeyi anlatmaya hazırdım.

Ama ona mesajla söyleyemezdim. Bunu yüz yüze yapmam gerekirdi. Üstelik henüz kesin olarak bilmiyordum bile.

Ya bunu iyi *karşılamazsa* ? Ya da dönüp bana bebeğı aldırmamı söylerse? Ya da onun beni önemsedığını *düşünürsem* ama aslında o kadar da önemsemediğı ortaya çıkarsa?

Birkaç derin nefes alarak zihnimi yavaşlatmaya zorladım ve hızlı bir yanıt yazdım.

DEENA

Sabırsızlıkla bekliyorum.

CAL

Çalışanlar evde olmadığınızı söylüyor. Neredesiniz?

Sinirle homurdandım. Temizlikçilerden, çocuk bakıcılarından ve yöneticilerden oluşan ordusu aynı zamanda casusluk da yapıyordu.

DEENA

Evimdeyim.

Telefonum çaldı. Cevaplamak için ekrana dokundum, ama Cal daha ben cevap veremedimden konuştu: "Neden evde değilsin?"

" *Evimdeyim* , Cal," dedim.

Bir sessizlik oldu. "Ama neden?"

İçimde derin bir uyarı uğultusu başladı. Cal harikaydı ve ona aşık olduğumdan oldukça emindim... ama kontrol ihtiyacı vardı. Ve böyle anlarda, bu ihtiyaç boğucu oluyordu.

"Senin evinde çok fazla insan var, Cal. Bazen yalnız kalmak iyi geliyor."

"Deena, onlara seni rahat bırakmalarını söyleyebilirsin. Ne söylersen onu yaparlar."

İçimde büyük bir hayal kırıklığı hissettim ama kavga çıkarmak istemedim. Çok fazla şey oluyordu ve olayları çözmek için zamana ve alana ihtiyacım vardı. "Bu gece sadece kendi yatağında uyumak istedim. Bunun bir anlamı yok."

"Senin yatağın benim yatağım, Deena." Sesi sertti. Bu, ilk tanıştığım Cal'dı. Tüm adamlarına emirler yağdıran, istediğini elde etmekte ısrarcı olan adam.

Boğucu his giderek arttı, ama bunu bir kenara ittim. Cal, Cal'dı. İyisiyle kötüsüyle kabullenmeliydim. Ve çok fazla iyilik vardı. Kendi kişiliğim gibi hissetmem gerektiğini biliyordu. Özgürlüğün ve bağımsızlığın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Ve bunun ne olduğunu biliyordum: Eski şeytanları yeniden ortaya çıkmıştı. Beni önemsiyordu, bu da benden sorumlu hissettiği anlamına geliyordu. Herhangi bir kötü şeyin olmasından çok korkuyordu. Bir şekilde bunu çözmemiz gerekiyordu. Kendimi boğulmuş hissederek yaşayamazdım.

Ama mademki şimdi bile bu kadar baskıcıydı... bir bebek de işin içine girince nasıl başa çıkacaktı?

İçimde büyük bir korku çanı çaldı. Masalım gözlerimin önünde yavaş yavaş yıkılıyordu.

"Sen yokken senin evinde kalmak bana garip geliyor," dedim sonunda, bu doğrudu ama aynı zamanda tam bir kaçamaktı.

"Bu hiç mantıklı değil."

İçimden bir ah çektim. "Cal," dedim nazikçe. "Lütfen."

Telefonun ahizesinde kendi iç çekışı bir hışırtıya neden oldu ve sonunda pes etti. "Gelecek hafta görüşürüz. Uyumadan önce kapının kilitli olduğundan emin ol."

Sinirim geçti ve dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Bana çok değer veriyordu ve bu çok kıymetli bir şeydi. Bunu çözebilirdik... değil mi? "Çözeceğim," diye söz verdim. "Gelecek hafta görüşürüz."

Telefonu tekrar kapattık ve ben de telefonumu komodinin üzerine bıraktım. Artık telaşlı bir şekilde Google'da arama yapmaya gerek yoktu. Kan testi sonuçlarını bekleyip ona göre hareket edecektim.

Çok beklemem GEREKMEDİ . Ertesi gün doktor beni aradı. Hamileydim. İçtiğim tüm şaraplar hakkında ona sordum ve o da bundan sonra içmeyi bırakırsam zarar riskinin muhtemelen düşük olduğunu söyledi. Bu korkularımı biraz hafifletti ama duygularım hala bir girdap gibiydi. Önümde ultrason, testler, kontroller ve... ve doğum vardı. Doğum. Annelik.

Tanrım.

En azından artık kesin olarak biliyordum. Bir bebek yoldaydı.

YİRMİ SEKİZ ARAMA

NORMALDE uzun iş seyahatlerinden keyif alırdım. Günlük hayatın monotonluğunu kırarlardı ve genellikle büyük anlaşmaların imzalanmasıyla sonuçlanırlardı. Özellikle de beni Avrupa'yı bir o yana bir bu yana koşturan bu seyahat, bana enerji vermeliydi.

Ama Deena'yı özledim. Özellikle de kimin girip çıktığını kontrol edecek bir kapıcısının bile olmadığı o küçük stüdyo dairesinde onun için endişelendim. Uçağım sonunda JFK'ye indiğinde rahat bir nefes aldım. Şoförüm beni doğruca onun evine götürdü.

Çatlak ve cızırtılı interkomdan gelen sesi bile kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Kollarımda taşıdığım kutuyu kenara iterek, zile basıp içeri girmemi istediğinde kapıyı açtım ve odasına doğru ilerledim.

Kapıyı açar açmaz, rahat, bol şort ve sade beyaz bir atlet giymiş halde, omuzlarım rahatlamayla gevşedi. Bana biraz çekingen bir şekilde gülümsedi, sonra içeri girmem için kapıyı daha da açtı.

Kutuyu yere koydum ve onu kollarıma almak için döndüm. "Merhaba, aşkım."

Yüzünü bana doğru eğdi ve gülümsedi. "Seni özledim." Sesi biraz çekingen geliyordu, sanki nasıl tepki vereceğimden emin değildi.

Şimdi bile bana açılmakta tereddüt ediyordu. Tamamen ona bağlı olduğumu anlamamış mıydı? Nasıl? Nasıl benden şüphe edebilirdi?

Yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Ben de seni özledim."

Gülümsemesi her şeyi biraz daha iyi gösterse de, gözlerindeki ışıltı eskisi kadar parlak değildi. Sanki bir şey saklıyordu. "Kutunun içinde ne var?" diye sordu, sorgulayıcı bakışlarımdan kaçınarak.

"Aç onu."

"Bu vesileyle mi buradasınız?"

"Bunu sadece senin için almak istedim," dedim.

Deena kutuyu alıp ağırlığını kontrol ederken dudaklarının kenarında hafif bir memnuniyet gülümsemesi belirdi. "Daha önce kimse bana sebepsiz yere hediye almamıştı," dedi sessizce, kutuyu kapalı tutan kalın siyah kurdeleye dokunarak. Kutu yaklaşık 90 cm uzunluğunda, 60 cm genişliğinde ve birkaç santim yüksekliğindeydi. Kutuyu yatağının üzerine koydu—bu daire beklediğimden bile daha küçüktü—ve kurdeleyi çekti.

Bana baktığında, gözlerinin altındaki koyu lekeleri ve omuzlarının nasıl çöktüğünü fark ettim. Ona söylediğim gibi dinlenmemişti. Muhtemelen günde on sekiz saat çalışmaya devam etmişti. Bunu düzeltmem gerekiyordu. Onu evime getirecektim ve eğer itiraz ederse, bağlayıp bagaja atacaktım. Yavaşlaması gerekiyordu. Ve eğer kendine mola vermesine izin vermeyecekse, ben ona mola vermesini sağlayacaktım. Artık o benim sorumluluğumdaydı. Onun iyiliği. Onun mutluluğu. Onun sağlığı. Onun zevki. Hepsi benim korumam ve kollamam gereken şeylerdi.

Ani bir nefes kesilmesi beni o ana geri getirdi. Deena kutuyu açmış ve parmakları içindeki siyah jakarlı kumaşın üzerinde gezinmişti.

"Kadına senin fotoğraflarını gösterdim ve bu fotoğrafı çok seveceğini söyledim," diye açıkladım.

Deena'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Bana bir Schiaparelli elbise aldın."

"Beğenmezseniz, başka bir şey seçebilirsiniz."

Başını sallayarak güldü. "Bayıldım. Sade ama çarpıcı." Parmaklarını kumaşın üzerinde gezdirdi ve alt dudağını ısırды. "Umarım hâlâ üzerime uyuyordur."

Sözlerine şaşırdım. Hâlâ uygun olduğunu mu umuyordu acaba?

"Çal onu," dedim. "Bu gece seni dışarı çıkarıyorum. Anlaşmayı tamamladım ve sensiz bunu başaramazdım. Kutlamamız gerek."

Deena gözlerini elbiseden ayırıp bana baktı. Gözlerimi aradı ve bir karar vermiş gibiydi. "Tamam," dedi. "Hazırlanmak için ne kadar zamanım var?"

Dudaklarından öptüm. "Ne kadar ihtiyacın varsa o kadar. Masayı bizim için tutacaklar."

Deena bana parlak ve güzel bir şekilde gülümsedi ve kalbim paramparça oldu.

Bu kadın için yapmayacağım hiçbir şey yoktu. Gitmeyeceğim hiçbir yer yoktu. O benim güneşim ve yıldızlarımdı ve onsuz hayatımı nasıl geçirdiğimi merak ediyordum. Şimdi bir amacım vardı. Şehre geri döndüğümde, eve dönmüş gibi hissettim.

Hayatımda ilk defa, gelecek hiç beklemediğim bir şekilde parlak görünüyordu. Mutlu olabileceğimi, Deena gibi bir kadını hak edebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama o bana sanki benimmiş gibi gülümsedi ve birdenbire o görkemli romantik akşamım bir anda yok oldu.

Kolumu onun omzuna doladım ve dudaklarımı onun dudaklarına bastırdım. Deena bana sarıldı ve her zaman olduğu gibi, ben onu kucakladığımda yumuşadı. Geri çekildi, duyguları yüzeyin hemen altında girdaplar oluşturuyordu ve parmaklarını çenemin üzerinde gezdirdi.

"Ben..." Sözü yarım kaldı. Sonunda fısıldayarak, "Seni özledim," dedi.

Acaba dilinin ucunda üç kelime daha mı vardı diye merak ettim. Benim gibi hissediyor muydu? Bana seni seviyorum deme ihtiyacıyla dolup taşmış mıydı, tıpkı benim ona bunu söylemek için can attığım gibi? Birbirimizin gözlerine baktık, sonra tekrar öpüştük, ama ellerim vücudunda aşağı doğru kayınca Deena geri çekildi.

"Hazırlanmama izin verin," dedi.

"O rezervasyonu yaptığımı pişmanım," diye yanıtladım, onu kendime doğru çekerek. Yarın onu dışarı çıkarırdım. Bu gece kendimizi bu daireye kilitleyebilir ve tüm hafta boyunca neleri kaçırdığımızı birbirimize hatırlatabilirdik. Küçük olması umurumda değildi; bir yatağı vardı. İş görürdü.

Ama Deena tekrar geri çekildi, bu yüzden onu bırakmaktan başka çarem yoktu. "Kutlama yapıyoruz, hatırlıyor musun?" dedi. "Ve bana böyle bir elbise verip de hemen giymek istemememi bekleyemezsin."

Gülümsedim, elini tutup parmaklarına bir öpücük kondurdum. Sonra arkama yaslanıp bekledim, sevdiğim kadını özlemenin işkence dolu akşam yemeğine kendimi teslim ettim.

YİRMİ DOKUZ DEENA

ELBISE bel bölgemde biraz dardı ve parmaklarımı lüks ve kalın kumaşın üzerinde gezdirdim. Sonra saçımı ve makyajımı tekrar kontrol ettim ve Cal'e döndüm. O da kanepemde uzanmış, yarı kapalı gözlerle beni izliyordu.

"Muhteşem," dedi ve kalbim yerinden fırladı. "Fikrinizi değiştirip o elbiseyi tekrar çıkarmanız için sizi ikna etme şansım var mı?"

Bana yaklaşırken ona elimle vurdum. Gülümsedim ve dudaklarımı öpmek için yukarı doğru kıvırdım, ama gerçek şu ki, şu anda onunla birlikte olmak istemiyordum.

Önce ona gerçeği söylemem gerekiyordu.

Cal'le hamile olduğumu söylemeden cinsel ilişkiye girmek bir şekilde dürüstlükten uzak hissettirdi. Tepkisinin nasıl olacağından hala tam olarak emin değildim ve daha fazla gecikmek istemiyordum. Güzel bir akşam yemeği bunun için mükemmel bir fırsat olurdu.

Restoran loş ışıklı ve romantikti. Servis kusursuzdu. Şarap teklifini reddettiğimde Cal kaşlarını çattı ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bana seyahatinden, müzakerenin ayrıntılarından bahsetti. Hiçbirini duymadım. Bana haftam hakkında ve izin alıp almadığım hakkında sorduğunda, belirsiz cevaplar verdim, kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz unuttum.

Bütün beynim sakladığım sırla meşguldü. Ortaya çıkması gerekiyordu.

Siparişimizi verdikten sonra garson menülerimizi aldığıında, bunun için mükemmel bir zamanın olmayacağını anladım. Açıkça söylemem gerekiyordu.

"Cal," diye başladım ve sonra durdum.

Şarap kadehini yere bıraktı, her şeyi gören gözleri benimkilerle buluşurken dimdik duruyordu. "Evet."

"Sana söylemem gereken bir şey var."

Hiç şaşırmamış bir şekilde başını salladı. "Bana aklımdan geçenleri söylemek için cesaretini toplamanı bekliyordum." Dudakları kıvrılırken bakışları sevgi doluydu. "Büyük bir şey olmalı. Bana karşı hiç böyle çekingen davrandığını görmemiştim. İstifa etmiyorsun, değil mi? İnsan Kaynakları haftalar önce ilişkimizi onayladı. Herkes o e-postayı unuttu."

Sesindeki büyük harfleri duydum, gözlerindeki ışıltıda gördüm. İçimden bir ah çektim, sonra gazlı suyumdan bir yudum aldım. "Öyle değil," dedim. Bardağım kalın beyaz masa örtüsünün üzerine geri konduğunda, derin bir nefes verdim.

O beni önemsiyordu, ama bir bebek çok büyük bir olaydı. Karnımda bir insan büyüyordu. Bu sadece birlikte yaşamaya başlamak ya da birbirimize ilk kez "seni seviyorum" demekten ibaret değildi. Bu, her şeyi altüst eden, hayatımı değiştiren bir olaydı.

Bebeği ister miydi? *Beni* ister miydi?

Yüz ifadesini inceledim, bir ipucu aradım. Bir yanımda reddedilmeye hazırı. Gençliğimden beri hep böyle yaşamamış mıydım? Ailemle asla uyum sağlayamamıştım. Hiçbir ilişkim uzun sürmemişti. Her zaman yalnızken daha iyiydim.

Bebeği tek başıma büyütebilirim. Eğer o istemezse, beni istemezse, o zaman ben yapabilirim.

Ama Cal'e açılmış olan yanımda, bunu düşününce kederden ağladı. Yaslanacak birinin olması, beni destekleyen, benimle ilgilenen birinin olması *çok iyi* hissettiriyordu.

Onun bu bebeği istemesini istedim. Onun mutlu olmasını istedim.

Ama Cal bilinmeyenden hoşlanmıyordu. Kontrolünün dışında hissettiğinde zorlanıyordu. Bu onun için zor olacaktı.

Cal masanın üzerinden uzanıp elimi tuttu. "Deena," diye fısıldadı. "Ne söylemen gerekiyorsa söyle. Bana söyleyeceğin hiçbir şey sana karşı hislerimi değiştiremez."

Göğsüm sıcaklıkla doldu ve alt dudığım titremeye başladı. Zihnimde özenle hazırladığım tüm kelimeler kayboldu. Ağzımdan çıkan şey, çıplak, yalın gerçektir: "Hamileyim."

Cal, gözlerinin hafifçe açılması dışında tamamen hareketsiz kaldı. Yüzünden kan çekildi ve içimde korkunç bir his yükselmeye başladı. Bana sanki bir hayalet görmüş gibi baktı ve en kötü korkularım gerçek oldu.

Beni istemiyordu. Bebeği de istemiyordu. Mart ayından, hatta Aralık ayından beri yaşanan her şey bir yalanmış.

Sonra derin bir nefes aldı ve gözleri *umutla* parladı. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı. "Emin misin?"

Yutkundum ve başımı salladım. "Kan testleri iki gün önce bunu doğruladı. Size şahsen söylemek için dönmenizi bekliyordum."

Birdenbire ayağa kalktı. Sonra masanın etrafında dolanıp yanıma diz çöktü ve sandalyemi masadan çekti. Büyük, sıcak elleri uyluklarıma dokundu ve bana, ondan -kimseden- asla göreceğimi düşünmediğim türden, hayranlık dolu, neşeli bir bakışla baktı. Eli karnıma doğru kaydı. Ben de elimi onun elinin üzerine koydum.

"Deena," dedi boğuk bir sesle.

"Biliyorum," diye yanıtladım.

Elini karnımdan çekti, benim elimi de onunla birlikte tuttu. Parmaklarıma uzun bir öpücük kondurdu, sonra elimi sıktı ve kasılarak yutkundu. "Baba olacağım," diye fısıldadı.

Dudaklarımda titrek bir gülümseme belirdi. "En iyi baba," diye fısıldadım karşılık olarak.

Doğruldu. "Doktora gittin mi? Tarama yaptırmamız gerek. Tam pişmemiş biftek mi yiyorsun?" Gözleri panikle doldu. "Dışarı çıktığımız her seferinde alkol içiyorsun."

"Cal." Ellerimi omuzlarına koydum, sonra yanaklarına doğru kaydırdım. "Doktor, bundan sonra içki içmediğim sürece riskin düşük olduğunu söyledi."

"Seni doktoruma götüreceğim. Tam bir kan tahlili yaptırıp, herhangi bir eksikliğin olmadığından emin olabilirler. Benimle birlikte

yaşayacaksın. Karşıdaki odaya bir çocuk odası kurup, gece bakıcısı da tutabiliriz."

"Cal," diye tekrarladım. Gözlerimde yaşlar parıldadı ve duygularımın arasından gülümsedim. Kendini kaybediyordu ve bu çok sevimliydi. "Doktorumu seviyorum," dedim. "Onunla kalacağım."

"Ancak-"

"Ama yok," dedim. "Bu bebek belki senin de bebeğin, benim de; ama önümüzdeki birkaç ay boyunca hâlâ benim bedenimin içinde olacak."

"Randevularınıza geleceğim," dedi kaşlarını çatarak.

"Pekala," dedim ve gülümsedim. "Yani... bu, mutlu olduğun anlamına mı geliyor? Sen... bunu istiyor musun?" Son cümlede sesim çatladı ve son birkaç kelime boğuk çıktı.

Cal'ın bakışları tekrar bana odaklandı ve ifadesi yumuşadı. "Seni her şekilde istiyorum Deena. Ve evet, bu çocuğu da istiyorum."

"Çok hızlı..."

"Seni nasıl elde edebilirsem, öyle olsun," diye tekrarladı.

Günlerdir beni rahatsız eden korkularım eriyip giderken, derin bir nefes aldım. Cal bunu hissetmiş olmalı, çünkü beni öpmek için kendine doğru çekebilecek kadar doğrudu. Beni nazıkçe tuttu, sanki beni kırmaktan korkuyordu ve bu bana daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde değer verildiğimi ve sevildiğimi hissettirdi.

Gelecek korkutucu görünüyordu. Yardıma ihtiyacım olacağını biliyordum; her zamanki bağımsızlığım muhtemelen bir darbe alacaktı. Cal'ın benimle birlikte yaşamam konusundaki ısrarı bile kafamda alarm zillerini çaldırdı; bu benim yapımdı. Özgürlüğümünden vazgeçmeye her zaman direnecektim. Ama bir bebek her şeyi değiştirdi.

Bir bebek *beni* değiştirirdi.

Cal mutluydu ve yemeğimize devam etmek için tekrar oturduğumuzda, önümüzdeki ayları ve yılları hayal etmeye başladım. Cal ve ben, birlikte. Bize eşlik edecek minicik bir insan. Onun büyümesini izlemenin mutluluğu. Cal'ın bir baba olarak kendi kimliğini bulmasını izlemenin mutluluğu. Bir anneye dönüşmenin mutluluğu - benim sahip olduğumdan daha iyi bir anne. Değer verilecek ve beslenecek küçük bir hayat.

Bu çok büyük bir sorumluluktu. Ama yemeğimizi yerken ve gözlerimiz parıldayarak birbirimize bakarken, Cal yanımda olduğu sürece bu sorumluluğu üstlenmeye hazır hissettim.

CAL, ONUN ÇATI KATINDAKİ DAİRESİNE DOĞRU YÜRÜRKEN BENİ SIKICA KUCAKLADI . Omzumu, yanıma okşadı. Şakağımdan öptü. Parmaklarını karnımın üzerinde gezdirdi ve elbisemin üzerinden beni okşadı. Dairesine vardığımızda beni odasına götürdü ve yatağına yatırdı. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp uzun ve yavaş bir şekilde ovarken gülümsedim.

İçimdeki gerilim çözüldü. Işıklar loştu ve kendimizi küçük bir mutluluk kozasının içinde gibi hissettik. Ona söylediğimde hayal ettiğim en iyi senaryodan bile çok daha iyiydi.

Ben yardım etmek için kıpırdanırken o da elbisemi çıkardı. Elleri vücuduma dokunurken sıcaktı ve ondan bir öpücük istemek için ona döndüm. Yavaşça hareket ettik, kollarımız birbirimize sarılıydı, ellerimiz okşuyordu.

"Cal," diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Bana dokun."

O hâlâ tamamen giyinikti, ben ise sadece iç çamaşırımla kalmıştım. Göğüslerim odasındaki sıcak havaya maruz kalmış, meme uçlarım tahrikten dikleşmişti. Yanımda dirseğine yaslanarak doğrulurken eli karnımın üzerinden bacaklarımın arasına doğru kaydı.

Klitorisimi okşadı, iç çamaşırımın kumaşı tenime karşı inanılmaz derecede pürüzlüydü. "Yarın benimle birlikte yaşa," diye emretti.

İstemsizce gülümsedim. "Belki de bu konuşmayı elin bacaklarımın arasında olmadığı zaman yapmalıyız."

Dokunuşunun baskısı arttı ve nefesim kesildi. Sırtım gerildi, içimde bir zevk dalgası yayıldı. Sesi alçak ve buyurgan bir tondaydı. "Benimle birlikte yaşa, Deena," dedi. Dudakları kulak mememe, boynuma değdi. "Seni yanımda tutmama ve hak ettiğin gibi sana bakmama izin ver."

Ona nasıl karşı koyabilirdim ki? "Tamam," diye nefes nefese kaldım.

Eli iç çamaşırımın altına girdi ve inledim. Birkaç sabırsız çekişle iç çamaşırımı bacaklarımdan çıkardı ve kendimi onun önünde çıplak buldum. Omuzlarıyla dizlerimi araladı ve ağzıyla beni orgazma ulaştırdı. Gömleğinin kumaşına yapıştım, yırtmaya başladım ta ki doğrulup başının üzerinden çıkarana kadar. Parmaklarım göğsünün ve karın kaslarının üzerinde gezindi, pantolonunun kemerine takıldı.

"Defol!" diye emrettim.

Sinsi ve şefkatli bir şekilde sırttı. Birkaç saniye içinde, çıplak bir şekilde yatağın yanında durdu, kıyafetleri ayaklarının dibinde dağınık bir yığın halindeydi. Sonra tekrar yatağa tırmandı ve ellerini bacaklarımdan üzerinde gezdirdi.

Bu sefer oyun yoktu. Güç mücadelesi de yoktu. Sadece o ve ben vardık, bir de ona daha önce verdiğim hayat değiştiren haber. Dokunuşu her zamankinden daha nazikti. Bacaklarımdan arasına diz çökerken parmaklarının tersiyle karnıma dokundu, sonra avuç içlerini göğüslerime doğru kaydırды. Saygılıydı ve bu bana kendimi bir tanrıça gibi hissettirdi.

Birkaç içten ses çıkararak daha fazlasını istedim.

Daha önce de prezervatifsiz seks yapmıştık, ama böyle değil. O zamanlar aceleci, yoğun ve sorumsuzdu. Anın büyüüne kapılmıştık. Bu ise bilinçliydi. Tamamen farklı bir yoğunlukta bir birleşmeydi.

Cal iri vücudunu benimkinin üzerine yasladı, dirseklerini başımın iki yanına koydu, üzerime hiç ağırlık vermemeye özen gösterdi. Ucu açıklığıma değiyordu, loş ışıktaki her kası belirgin ve sertti. Parmaklarımı omuzlarının ve göğüs kaslarının üzerinden, sonra yanlarından aşağı ve istediğim yere çok yakın tuttuğu penisinin üzerinde gezdirdim.

"Ne bekliyorsun?" diye fısıldadım, ona duyduğum özlem arttıkça kalçalarım sallanıyordu.

"Çok güzelsin, Deena," diye fısıldadı karşılık olarak. "Bazen gerçek olup olmadığından endişeleniyorum."

Penisini okşadım ve titremesini zevkle izledim. "Bu sana gerçek gibi geliyor mu?"

O sırtışı, sevdiğim o şeytani Cal'inkiyle aynıydı. Çünkü bu tam olarak buydu; hayatta bir kez gelen, dünyayı sarsan türden bir aşk. Aşktan *başka* ne olabilirdi ki?

"Cal," dedim nefesim kesilerek. "Ben—"

İçime girdi ve ağzımdan çıkacak kelimeleri adeta çaldı.

"Mükemmel," diye hırıltılı bir sesle söyledi ve tekrar yavaşça ve derinden içime girdi. "Çok mükemmel, aşkım."

"Aman Tanrım."

"Benim adım Cal," dedi ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.

"Cal," dedim ve tekrar tekrar içime girdiğinde inledim. Omzunu ısırdım ve onu sıkıca kendime çektim, hâlâ ağırlığını üzerime vermediğinde sızlandım. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Onu her yerimde hissetmeye ihtiyacım vardı. "Lütfen," diye yalvardım.

"Sana zarar vermek istemiyorum," diye hırıltılı bir sesle söyledi.

İçimde bir hayal kırıklığı sarmalına girdi ve yeni yeni oluşmaya başlayan orgazmı köreltti. "Cal," diye yakındım.

İstediğimi vermek yerine, tamamen geri çekildi ve beni yüzüstü çevirdi. Sırtımı kamburlaştırdım ve işte o an oradaydı. Beni o kadar doldurdu ki, bağırmak için yüzümü yatağa çevirmek zorunda kaldım. Kolları belimi sardı ve beni yukarı çekti, sırtım göğsüne yaslandı, kolları da belimin etrafına dolandı.

Cal elleriyle kollarımı yukarı kaldırıp omuzlarımı arkamdan kavramamı sağladı. "Bırakma," diye hırladı.

Ofisteki o anı hatırlayarak gülümsedim. Bu sefer uslu duracak ve söylenenleri yapacaktım. Özellikle de elleri tekrar vücuduma döndüğünde, bir eli göğsümü okşarken diğeri bacaklarımın arasına daldığında. Birleştiğimiz yere dokundu ve memnuniyetle inledi.

Sonraki hamle beni yıldızlar görmeme neden oldu. Nefesim kesildi ve Cal tekrar yaptı. Parmakları klitorisimi bulurken meme ucumu sıkı ve hisler neredeyse dayanılmaz hale geldi. Ama hızlanmadı. Beni yavaş ve acımasızca becerdi. Çıglık atarak boşaldım, tırnaklarım omuzlarına saplandı, kolları beni tam istediği yerde tutuyordu.

"İşte bu," diye mırıldandı. "Adımı haykırdığında çok güzelsin, aşkım. Penisime boşaldığında çok mükemmelsin."

Orgazmım azalırken inledim, ama Cal durmadı. İçimde yeniden zevk yükseldi, bedenim güçsüz ve bitkin düşmüştü.

"Eğer henüz karnında benim bebeğim olmasaydı, şimdi onu içine koyardım," dedi ve daha da derine doğru itti.

Söyleyebildiğim tek şey onun adıydı ve karşılık olarak çıkardığı homurtu, bunu duymaktan hoşlandığını gösteriyordu. Hareketleri daha da çılgınlaştıkça, benim de zevkim arttı. İnleyerek boşaldı, bana olan tutuşu sıkılaştı. Onun orgazmını hissettim. İçimde zonkladığını hissettim. Sıvının bacaklarıma sızdığını hissettim.

Cal, ona karşı titrediğimi hissetmiş olmalı. Onun zevkinin beni tahrik ettiğini anlamış olmalı. Çünkü parmakları tekrar klitorisime döndü ve bana bir orgazm daha yaşattı; bu seferki o kadar keskin ve parlaktı ki nefesimi kesti.

Yatağa yığıldık ve Cal beni sıkıca göğsüne çekti. Alnıma bir öpücük kondurdu ve "Yarın benimle birlikte yaşamaya başlayacaksın," dedi.

Sesindeki buyurgan ton beni duraksatmalıydı. Kendimi neyin içine soktuğumu ve nasıl bir adamla birlikte olacağımı iki kez düşünmemi sağlamalıydı.

Ama zevkten sarhoş ve mutluydum ve bağımsızlık özlemi çeken yanımda garip bir şekilde sessizliğe bürünmüştü. Geçtiğimiz hafta beni boğan tüm korku gitmişti ve içimde Cal'ın gelip umut, sevgi ve mutlulukla doldurduğu büyük, kocaman bir boşluk kalmıştı.

Ben de sadece onun tenine doğru gülümsedim ve mutlu bir iç çekişle "Yarın seninle birlikte yaşamaya başlayacağım" dedim.

OTUZ DEENA

CAL İLK ULTRASON MUAYENEME BENİMLE GELDİ . Ultrason cihazının ekranındaki grenli, siyah beyaz görüntünün değişmesini izlerken elimi tuttu. Bebeğin hızlı *hızlı* kalp atışları odada duyulduğunda birbirimize döndük. Gözlerim yaşlarla doldu ve Cal elimi sıktı.

"Yaklaşık on dört haftalık ve bir günlük hamilesiniz," dedi, "bu da doğum tarihinizin ¹⁶ Aralık olduğu anlamına geliyor."

Hâlâ şoktaydım, gözlerimi hızla kırptırdım. "Yani bu demek oluyor ki..."

"Yıldönümü partisinden beri hamilesin," diye tamamladı Cal. Parmakları hâlâ benimkilerle kenetlenmişti ve elimi kaldırıp parmak boğumlarımı öptü. "Deena, bunca zamandır bebeğimizi taşıyordun."

Bebeğimiz .

Kalbim patlayacak gibiydi. Hayatım boyunca hiç bebek sahibi olmayı hayal etmemiştim. Ama bu tam olarak doğru değildi, değil mi? Kendime bunu hayal etme *izni* hiç vermemiştim. Aklımda, çocuk sahibi olmak evlenmek demekti ve evlenmek de hapsolmek demekti. En kısa sürede bir adam bulup, evlenip, çocuk sahibi olacağım beklentisiyle büyümüştüm. Tüm umutlarım ve hayallerim bir kenara itilecekti.

Ama şimdi...

Artık farklı bir gelecek mümkündü. Gerçekten sevdiğim bir adamla birlikte olabilirdim. O bana destek olurdu ve ben de işimi yürütmeye devam edebilirdim. Her şeye sahip olabilirdim.

Birdenbire, bastırdığım tüm duygular geri döndü. Anne olmak *istiyordum* , her zaman istemiştim. Ama bu arzuyu, bağımsızlığımı kaybetmekle ilişkilendirdiğim için bastırmıştım. Elbette bağımsızlığımı kaybedecektim, ama hayal ettiğim şekilde değil. Cal yanımda olduğu sürece, kendim olmaya devam edebilirdim. İşimin ne kadar önemli olduğunu biliyordu; bu yüzden beni münhasır olmayan bir anlaşmayla işe almayı kabul etmişti. Bu yüzden bana müşteriler göndermişti. Bu yüzden beni desteklemiş, işe almış ve bana hayran kalmıştı.

O benim patronumdu, ama aynı zamanda hayallerimi ve özgürlüğümü de savundu.

Onunla çocuk sahibi olmak gerçek bir nimet olurdu.

Randevunun geri kalanı bulanık geçti. Cal beni eve bıraktı—çünkü çatı katındaki dairesi hızla evim gibi gelmeye başlamıştı—ve dinlenmem için yatağıma yatırdı. Yorgunluk hala üzerimdeydi, bu yüzden dudaklarıma kondurduğu yumuşak öpücüğü kabul ettim ve uyumak için battaniyelerin altına kıvrıldım.

Bir saat sonra uyandığımda, Cal'ı yatak odasındaki pencerenin yanındaki koltukta otururken, önünde bir yığın kitapla buldum. Elinde de açık bir kitap duruyordu. Sayfadaki bir şeye kaşlarını çattı ve yavaşça bir sonraki sayfaya geçti.

Ne okuyorsunuz?

Cal bana baktı ve gülümsedi, sonra kitabın ön kapağını gösterdi. Başlığı okudum: *Hamilelikte Ne Beklemeli?* Dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve diğer kitapların sırtlarına bakmak için yatağın kenarına doğru kaydım. *Daha İyisini Beklemek, Hamile Kadın Father, Moms on Call, Cribsheet, Real Food for Pregnancy* ve diğer yarım düzine kitap başlığı bana bakıyordu.

Cal, gözlerini tekrar sayfaya çevirerek, "Gebelik, doğum ve ebeveynlik üzerine en çok satan yirmi kitabı aldım," dedi. "On dört haftalıkken fetüs genellikle üç buçuk ila dört inç uzunluğundadır." Bana baktı ve gülümsedi. "Bir şeftali büyüklüğünde."

Elimi karnımın altına koyup homurdandım. "Vay canına." Cal'ın karşısındaki sandalyeye yerleşip başımı elime yasladım ve kitabından ilginç bölümler okurken onu dinledim. Yüksek kitap yığınının en üstündeki kitabı alıp sayfalarını karıştırdım, aynı anda hem çok etkilendim hem de çok beğendim.

Bu, beklediğimden çok daha fazlasıydı. Hayatımda hiç bu kadar sevildiğimi ve desteklendiğimi hissetmemiştim. Hamilelik bir şoktu, ama Cal'ın tepkisi bana her şeyin mümkün olduğunu hissettirdi.

Sayfayı çevirirken, "Pelvik taban fizyoterapistiyle randevu aldım," dedi. "Yarın öğlen burada olacak."

Kaşlarım kalktı. "Pekala. Sanırım ofise gitmeyeceğim o zaman."

Cal, hafifçe kaşlarını çatarak gözlerime baktı. "Neden ofise gidiyorsun?"

"Çalışmak için mi?"

Kitabı yere bıraktı. "Deena, hamilesin. Çalışamazsın."

"Milyonlarca kadın hamilelik döneminde çalışıyor. Ben engelli değilim."

"Siz milyonlarca kadından biri değilsiniz. Siz *benim* kadınımsınız."

İçimde bir gerilim ipliği gerilmeye başladı, midemden kalbime ve boğazıma kadar çekiyordu. "Artık yapamayacak hale gelene kadar çalışacağım," dedim. "Benden hizmet bekleyen müşterilerim var."

Cal, gözlerini kitabına çevirirken parmaklarını şıklattı. "Paraya ihtiyacın yok, Deena. Ben sana bakarım."

"Mesele para değil," dedim. "Mesele işim. Her şeyi öylece bırakamam."

Kitabı tekrar hışımla kapattı. Gözleri parladı. "Şimdi kendine dikkat etmelisin. Benim çocuğumu taşıırken günde on sekiz saat çalışamazsın."

"*Çocuğunuz mu ?*" diye sordum. "Bugün erken saatlerde, o *bizim* çocuğumuzdu."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

Stres ipliği biraz daha gerildi, panik kök salmaya başlarken kenarları yıpranmaya başladı. Derin bir nefes aldım. "Cal," dedim, sesimi yumuşatmaya çalışarak. "İşim benim için önemli. Hem çalışabilirim hem de hamile olabilirim. Eğer bununla ilgili bir sorunun varsa, hemen şimdi daireme geri dönebilirim."

Çenesi kasıldı ve elleri kitabı daha sıkı kavradı. Sonra burnundan derin bir nefes aldı ve omuzları gevşedi. Kitabı masaya bıraktı ve burnunun köprüsünü ovuşturdu. "Özür dilerim. Sadece..."

"Her şeyin kontrol altında olmasını ve hiçbir şeyin ters gitmemesini mi istiyorsunuz?"

Bakışları yukarıya kaydı ve dudaklarının kenarında buruk bir gülümseme belirdi. "Beni bir tür psikopat gibi gösteriyorsun."

İçimdeki panik azaldı. Ayağa kalktım, masanın etrafından dolaştım ve kucağına oturdum. Ellerimi Cal'ın yüzünün iki yanına koyup dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Sen bir psikopat değilsin. İlgilendiğin için teşekkür ederim. Ama sırf korkularını dindirmek için beni önümüzdeki yirmi altı hafta boyunca hapse atmana izin vermeyeceğim."

Gözlerini kapattı, öne eğilerek alnını benimkine yasladı. Bir süre öyle kaldık, birbirimizin yakınlığının tadını çıkardık, stresi bedenlerimizden attık. Cal'ın elleri tişörtümün altına girdi, sıcak avuçları sırtımı okşadı. Başımı omzuna yasladım ve kokusunu içime çektim.

Sonunda, "Çok korkuyorum," dedi.

Boynunu öptüm. "Biliyorum."

"Sürekli seni ya da bebeği güvende tutamayacağımı düşünüyorum. Ama bu benim sorumluluğum. Yapmak zorundayım."

Başımı kaldırdım ve gözlerine baktım. "Bu sadece senin sorumluluğun değil. Bu çocuğun ikimiz de ebeveyni olacağız. Ve ben kendime bakabilecek yeteneğe fazlasıyla sahibim."

Bana kaşlarını çattı ama sonunda başını salladı. Başımı tekrar omzuna yasladığımda içimde bir huzursuzluk hissettim. Kendime bakabileceğime inanmıyordu. İhtiyacım olan şey bu olsa bile, tutuşunu gevşetmek istemiyordu.

Ama kitapları almıştı ve ilk taramada yanımda olmuştu. Pelvik taban fizyoterapisti ayarlamıştı ve elinden gelen her şekilde bana destek olmaya hazırdı. Onun sevgisi biraz boğucu geldi diye buna burun kıvıramazdım. Sağlam bir zemin bulacaktık. Bunu çözecektik.

Mecburduk.

OTUZ BİR ARAMA

KENDİMİ SÜREKLİ DEENA'NIN ETRAFINDA DOLANIRKEN BULDUM. Deena bana çıkışana kadar, beni yalnız bırakmamı söyleyene kadar, onun etrafında dolaştım. Şefim onun yemeklerini hazırlarken de, her şeyi düzgünce yıkadığından ve iyice pişirdiğinden emin olmak için onun etrafında dolaştım.

İlk ultrason muayenesinden bir hafta sonra Deena, mutfak adasına oturdu ve Xavier'in önüne koyduğu haşlanmış yumurtaları kesmeye başladı. Katı bir sarıya denk geldiğinde yüzü düştü. Başını kaldırdı. "Bunları tekrar yapabilir misin?" diye sordu. "Rahatsızlık verdiğim için çok özür dilerim, ama ben orta pişmiş olanları seviyorum. Bunu daha önce de belirtmiştim sanırım."

"Evet, yaptın," dedi Xavier, gözlerini bana çevirerek.

"Yumurta sarısı akışkan olmamalı," diye araya girdim. "Kaçınılması gereken yiyecekler listesinde yer alıyor."

Deena'nın gözleri yaşlarla doldu. "Cal," dedi. "Hadi ama. Şu an ikinci üç aylık hamileyim. Parayla alınabilecek en iyi yumurtaları al. Ben sadece lezzetli bir kahvaltı istiyorum."

"Salmonella kapıp bebeğimizi öldürmek mi istiyorsun?" diye çıktım.

Deena sanki ona tokat atmışım gibi geriye doğru irkildi.

Nefesimi verip ellerimi kaldırdım. "Özür dilerim. Ben—"

"Boş ver," dedi mutfığı geçip buzdolabını açarken. "Başka bir şey alayım." Orta raftan bir kutu humus aldı ve muhtemelen kraker almak için kiler dolabına yöneldi.

"Susam yiyemezsin Deena," dedim kabı yerine koyarken. "Humusun içinde tahin var, o da susamdan yapılıyor. Salmonella riski var."

"Allah aşkına," diye çıkıştı. "Ne *yiyebilirim* ki?"

"Biraz balık yemeye ne dersin?" dedim. "Daha fazla omega-3'e ihtiyacın olur."

Deena bana dik dik baktı. "Sabahın yedisinde balık mı yememi istiyorsun?"

Ben de ona dik dik baktım. "Kendini düzgünce beslemeni istiyorum. Başka bir insan yetiştiriyorsun."

Çenesi kasıldı. Bana kızgın olduğunu biliyordum ama ben sadece kurallara uyuyordum. Tek amacım onu ve bebeği sağlıklı tutmaktı. Geçici bir durumdu; çocuğumuz doğana kadar buna katlanmak zorunda kalacaktı. Boğazımda sürekli sıkışan o panik hissi, onun hastalanma düşüncesine dayanamıyordu. Bu, susam yok demekti. Akışkan yumurta yok. İçinde listeria olabilecek hiçbir şey yok.

Ben sadece onu güvende tutmaya çalışıyordum, o ise bana sanki hapisane gardiyanıymışım gibi bakıyordu.

"Deena," dedi kız kardeşim mutfığın girişinden, "işte buradasın." Deena'ya gülümsedi, sonra bana uzun bir bakış attı. "Bu sabah birlikte kahvaltıya çıkabiliriz diye düşünüyordum."

"Geleceğim," dedim.

Ablam beni durdurmak için elini kaldırdı ve başını salladı. "Hayır, Cal. Deena'yı ben çıkaracağım. Sadece sokağın aşağısına gideceğiz. Sorun olmaz."

"Geleceğim," diye ısrar ettim.

Deena bana döndü. "Ne yani, yumurtalarımın akışkan olmamasını sağlamak için mi? Yediğim her lokmayı kontrol etmek için mi? Çatalımı tutup beni kendin mi beslemek istersin?"

"Şey, kendi beslenmenizi ciddiye alacağınıza güvenemem, değil mi?"

"Ben yetişkin bir kadınıym, Cal!"

" *Benim çocuğumu taşıyorsun.*"

" *Vücudumda* !" Deena'nın sesi tiz bir çığlık gibi çıktı, gözleri öfkeyle kısılmıştı.

"Tamam," dedi Erica, aramızdan geçerek. "Tamam. Deena, sen eşyalarını al, ben de asansörde buluşalım. Cal, seninle biraz konuşabilir miyim?"

Deena yanakları kızarmış, yumrukları sıkılı bir şekilde hışımla dışarı çıktı. Gidişini izledim, bedenim ona doğru eğildi. Gözümün önünden kaybolduğunda nefret ediyordum. Ya merdivenlerde tökezlerse? Ya düşerse? Ya yukarıda, yaralı bir haldeyse ve çok geç olana kadar kimse onu bulamazsa?

"Cal," dedi kız kardeşim, dikkatimi tekrar ona çekerek. Bugün başörtüsü takmamıştı; saçları yeniden uzamaya başlamıştı. Başının etrafında yaklaşık yarım santimlik, kabarık bir hale vardı. Gözleri parlak mavi ve çok ciddiye.

"Ne?" diye çıkıştım.

"Onu kaybetmek üzeresin," dedi lafı uzatmadan.

Geri çekildim. "Ne saçmalıyorsun?"

"O taşındığından beri seni izliyorum. Onu boğuyorsun."

"Onunla ben *ilgileniyorum* ."

"Her geçen gün biraz daha içine kapanıyor. Hamile olmak zaten yeterince zor, bir de sürekli ensenizde baskıcı bir herif olması işleri daha da zorlaştırıyor. Biraz geri çekilmen gerek."

Ablama öfkeyle baktım. Ne saçmaladığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Nasıl geri çekilecekti? Ne zaman geri çekilecekti? Deena'nın randevularını ayarlıyor ve ihtiyacı olan tüm besinleri aldığından emin oluyordum. Eğer burada olmasaydım, canı ne isterse onu yiyecekti ve bunun bebeği nasıl etkileyeceğini kim bilebilirdi ki?

"Hamileliğim sırasında her gün patates kızartması ve dondurma yedim, neredeyse hiç sebze koklamadım bile. Lila gayet iyi büyüdü."

"Bu konuyla ilgisi yok," dedim.

"Deena'yı zorlamaya devam edersen, sihirli bir şekilde dediğini yapıp uysal, saf bir aptala dönüşmeyecek. *Gidecek* , Cal."

"Hayır, gitmeyecek. Biz birlikteyiz. Benim çocuğumu taşıyor. Beni terk etmeyecek."

Erica derin bir iç çekti. "Ne kadar zeki olursan ol Cal, bazen gerçekten çok aptal olabiliyorsun."

Kollarımı açarak alaycı bir şekilde, "Ben nasıl aptal olabilirim ki? Onun salmonella kapmasını mı teşvik etmeliyim?" dedim.

"Ona yetişkin biriymiş gibi davranmalısın, Cal."

İçimde biriken hayal kırıklığı, ciğerlerimi ve boğazımı tıkadı. Eğer Deena kendine dikkat etmezse, onu ve hiç beklemediğim ama çok istediğim bir bebeği kaybedebilirdim. Gördüğüm kadarıyla, rahatlamaya hiç niyeti yoktu.

Başka ne seçeneğim vardı ki?

Erica, "Kız arkadaşını kahvaltıya götürüyorum," dedi. "Birkaç saatliğine dışarıda olacağız. O süre içinde ona bir mesaj bile gönderirsen, buraya geri gelip telefonunu paramparça ederim."

Dişlerimi sıktım, içimde öfke kabarıyordu. Ama kız kardeşim hâlâ eski haline dönmemişti; çok zayıflamıştı ve yorgun olduğunu biliyordum; yine de yüzündeki o inatçı, kararlı bakışla bana bakmaya devam etti.

Ve aklımın küçük, hâlâ mantıklı bir köşesinde, haklı olduğunu biliyordum. Avuçlarımı teslim olurcasına kaldırdım. "Bu arada, sen de dışarı çıkmamalısın."

"Defol git, Cal," diye çıkıştı ve Deena'yı bulmak için mutfaktan öfkeyle çıktı.

Orada tek başıma, öfkeyle dolup taşarak duruyordum. Sonra telefonum çaldı ve işe gitmekten başka çarem kalmadı.

OTUZ İKİ DEENA

"İYİ NİYETLİ," dedi Erica, ben lastik gibi olmuş çırpılmış yumurtalarımı karıştırırken. Neredeyse inat olsun diye akışkan yumurta sipariş edecektim ama Cal'ın sözleri kulaklarımda yankılandı.

Ya *hastalanırsam* ve bebeğe bir şey olursa? Kendimi asla affetmezdim.

"Biliyorum," dedim, "ama keşke biraz geri çekilse. Bu duruma bunca zaman nasıl katlandın?"

Erica bana, eski sevgilisi teşhis konulduktan sonra onu terk edince Cal'ın onu yanına aldığı söylemişti. Tüm randevularını, tedavi planını ve kızının bakımını o halletmişti; ancak diyetini ve iyileşme sürecini de aşırı derecede kontrol etmişti. Bu durum onu çıldırtmıştı.

"İyisiyle kötüsüyle kabullenmek zorundasınız," dedi. "Cal sizi önemsemediğinde, her zaman tam anlamıyla yanınızda oluyor. İşine de, ailesine de, size de böyle davranıyor."

Gerçekten birlikte olmamızın üzerinden iki aydan biraz az bir zaman geçmişti. Cal'ın hayatını adadığı şirket ve her şeyden çok değer verdiği ailesiyle aynı kategoriye konulmak çok bunaltıcıydı.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak, "Bana küçük kız kardeşinizden bahsetti," dedim. "Çok üzgünüm."

Erica hüzünlü bir gülümsemeyle, "Gracie'nin ölümü onu değiştirdi. Hepimizi değiştirdi." dedi.

"Yaptığı her şey için minnettarım," dedim yavaşça. "Gerçekten de öyle . Sadece... çok fazla şey yapıyor."

"Ona karşı sabırlı olmaya çalışın. Bebek çok önemli bir şey. Muhtemelen hâlâ şokta."

"İkimiz de öyleyiz," diye itiraf ettim. "Haftalar adeta uçup gidiyor. Sonra bebek dünyaya gelecek ve..."

"Ve her şey daha da karmaşıklaşacak."

Somurtarak başımı salladım. Bir yanım geçen yıl Aralık ayında Cal'ın ofisine hiç girmemiş olmayı diledi. Ama bu tam olarak doğru değildi, değil mi? Kendimi hiç olmadığı kadar canlı hissediyordum. Ve bu bebek planlanmamış olsa da, gelişini heyecanla beklediğimi inkar edemezdim.

Uyum sağlamamız gerekiyordu. Belki de Erica'nın dediği gibi, Cal'e karşı sabırlı olmalıydım. Sonuçta, çok baskıcı davranıyordu çünkü beni önemsiyordu.

Yine de, binasına doğru geri dönerken ve gözlerim gökdelenin tepesine, çatı katındaki dairesinin pencerelerine doğru kayarken, içimde bir endişe dalgası hissettim. Kendi daireme dönebilmeyi, kendi eşyalarım ile çevrili olmayı ve sadece nefes alabilmeyi diledim. Evet, stüdyo dairem bu bina kadar güvenli değildi. Mobilyalarım ucuzdu ve bazı eşyalarım dökülüyordu.

Ama onlar *benimkilerdi* . Asansörle konuta doğru çıkarken, Cal'ın sağladığı lüks için çok fazla şeyden vazgeçip vazgeçmediğimi merak ettim. Onun korkularını yatıştırmak için daha ne kadar özgürlükten feragat etmem gerekecekti? Ve mutlu olmak için ihtiyaç duyduğum bağımsızlığı gerçekten anlayabilecek miydi?

Erica dinlenmek için beni yalnız bıraktı ve ben de Cal'ın yatak odasına çıktım. Orayı *kendi* yatak odam olarak düşünmeliydim ama öyle hissetmiyordum. Sanki kendimi Cal'ın hayatına sıkıştırmış, bazı yanlarımı acı verecek kadar daraltmışım.

Zaman alacaktı. Kısa bir süre içinde çok fazla değişiklik olmuştu. Sabırlı olmam gerekiyordu.

Cal beni birkaç saat sonra buldu. Yatak odasındaki koltukta oturuyordum, dizüstü bilgisayarım uzanmış bacaklarımın üzerindeydi.

Evinin sessizliğinde çok iş halletmişim ve kendimi daha iyi hissediyordum. Odaya yavaşça girdi, gözleri benimkileri arıyordu ve içimdeki gerginliğin bir kısmı azaldı. Üstteki iki düğmesi açık ve saçları dağınık haldeydi, benim gibi o da dağılmış görünüyordu.

Cal, bana en yakın olan yatak kenarına oturdu ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Özür dilerim," dedi kısaca. "Sadece en iyisini yapmaya çalışıyorum."

Nefesimi verdim. "Biliyorum, Cal."

"Hala akışkan yumurta sarısı yemeni istemiyorum," diye itiraf etti.

Dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamadım. "Yapmayacağım." Ayağa kalkıp yanına gittim, elleri bacaklarımdan etrafına dolanırken rahat bir nefes aldım. Başparmakları kalçamın alt kısmına dokundu ve ben parmaklarımı saçlarının arasından geçirirken başını yukarı kaldırdı. Mırıldandı, gözleri kapandı ve biliyordum ki hiç kimse -hatta çok sevdiği kız kardeşi ve yeğeni bile- onu böyle görmemeliydi.

Aramızda çok güzel bir bağ vardı ve bunun gerçekleşmesi için can atıyordum. Sadece bunun için ihtiyacım olan alanı bana vermeye razı olmasını umuyordum.

BİR ATEŞKES SAĞLADIK. Yarı zamanlı olarak ofise geri döndüm ve diğer normal çalışma saatlerinde kendi müşterilerimle çalışmaya devam ettim. Mesai sonrası işlerimi azalttım ve onun ısrarla içmemi istediği yeşil smoothie'leri zorla içtim.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Cal beni o kadar çok rahatsız etmeyi bıraktı. Hala fizyoterapistler, kişisel antrenörler, doktorlar ve diyetisyenlerle randevular ayarlıyordu, ama önce bana danışıyordu.

İyi hissettiriyordu ama aynı zamanda bıçak sırtında dengede duruyormuşuz gibi de geliyordu. Birbirimizin tercihlerine tahammül ediyor, birbirimizin sınırlarını zorluyorduk. Ben, onun dinlenmem için endişeden titrediğini hissedene kadar çalışıyordum. O da bana antrenman ve diğer randevular için takvim istekleri gönderiyordu.

Haftalar geçtikçe birbirimizin etrafında dönüp duruyorduk. Vücudum daha hızlı değişmeye başladı ve aramızdaki gerilim daha da arttı.

Oğlumuz olacağını öğrendik. Şok oldum, her şey birden çok daha gerçekmiş gibi geldi. O randevudan sonra Cal, dizüstü bilgisayarımı bir kenara bırakıp dinlenmem konusunda ısrar etti. Gece geç saatlere kadar beni yemek yerken izledi ve son kan tahlillerimi inceledi. Onu izlerken kalbim sıkıştı.

İkimiz de ihtiyacımız olanı alamıyorduk ve ikimiz de asla alamayacağımızı biliyorduk. Cal bana özlediğim özgürlüğü, özerkliği ve bağımsızlığı vermiyordu. Ben de ona ihtiyacı olan masum bakışlı teslimiyeti vermiyordum. Bir çıkmazdaydık.

Temmuz sonlarında Alba ile çatı katındaki sebze bahçesinde buluştuğumda, gözleri bana kaydı ve mırıldandı.

Vaughn'un onun için yaptığı banka oturdum ve avuçlarımı yüzüme sürdüm. "Bunun çok büyük bir tehlike işareti olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Tek endişem bebeğin buraya gelmesiyle ne olacağı," dedi, ses tonunu dikkatlice nötr tutarak. "Küçük, çaresiz bir bebek görmek onun stresini *azaltacağını* sanmıyorum."

Yutkundum. "Doğru." Kendi korkularımı yüksek sesle dile getiriyordu. Başımın üstünde, rahmimde büyük bir saatli bomba vardı ve Cal ile ilişkimizin bu patlamadan sağ çıkıp çıkamayacağından emin değildim.

HER ŞEY KÖTÜ DEĞİLDİ. Yirmi birinci haftamda bir kıpırtı hissettim. Akşam geç saatlerdeydi, Cal'ın yanında yatakta yatıyordum ve nefesim kesildi. Elini tuttum ve bebek tekrar kıpırdandı.

Gözlerim faltaşı gibi açılmış bir şekilde ona baktım. "Bunu hissettin mi?"

Sanki birdenbire röntgen görüşü kazanmış gibi, bakışlarını avucunun içine dikti. "Neyi hissediyorsun? Bebek hareket ediyor mu?"

"İşte orada! Aa!"

"Hiçbir şey hissetmiyorum," dedi ve karnımın alt kısmına biraz daha sertçe bastırdı.

Güldüm. "Çok hareket ediyor! Bunu hissedememen inanılmaz!"

Gözleri parlıyordu, bakışlarımla buluştuğunda. "Yakında hissedeceğim. Belki birkaç hafta sonra." Gülümsedi ve eğilip beni öptü. Kalbim mutluluk, heyecan ve korkuyla doldu; bu çelişkili duygular, beni bu kadar gözyaşlarına boğan şeyin ne olduğunu anlamayı zorlaştırıyordu.

Cal beni sıkıca kucakladı, avucu karnımdaydı, düzenli kalp atışı sakinleşmeme yardımcı oluyordu. Bu gibi anlarda, neden gelecekle ilgili bu kadar endişelendiğimi merak ediyordum. İkimiz açıkça birbirimiz için yaratılmıştık; gelecek her fırtınayı birlikte atlatabilirdik.

OTUZ ÜÇ DEENA

FIRTINALAR BEKLEDİĞİMDEN DAHA ERKEN GELDI . Uzun süredir müşterim olan Bay Wentworth, beni bir tıbbi cihaz şirketinin satış bölümü lideriyle tanıştırdı. Şirketlerini hızla büyütüyorlardı ve seyahat ihtiyaçları yakında hızla artacaktı.

Bana verdikleri ilk görev, elli bir tıp uzmanını Houston'daki bir konferansa uçurmaktı. Sözleşme çok büyüktü; işim için büyük bir ivmeydi ve iyi bir izlenim bırakırsam, muhtemelen ileride bana çok fazla iş vereceklerdi. Sürekli olarak ülke genelinde temsilciler ve doktorlar uçuruyorlardı. İstikrarlı, uzun vadeli bir iş olacaktı. Bir altın madeni.

Sözleşmeyi Perşembe öğleden sonra aldım ve hemen işe koyuldum. Cal'ın çatı katındaki yaşam alanlarından birine yerleştim, büyük bir pencerenin yanındaki bir masa ve sandalyeyi kendime ayırdım. Ardından, bu kadar çok insan için seyahat programları düzenlemenin kaçınılmaz olarak getirdiği sayısız lojistik soruna daldım.

Güneş ufukta alçalırken, omuzlarıma dokunan elleri görünce irkildim. Cal nazikçe sıktı, eğilip başımın yanına bir öpücük kondurdu. "Hadi akşam yemeği yiyelim," diye emretti.

Elini okşadım ve ona gülümsedim, dudaklarıma kondurduğu öpücüğü kabul ettim. "Bunu bitirmek için sadece on beş yirmi

dakikaya ihtiyacım var," dedim. Programını düzenlediğim doktorun programı zamanlama açısından karmaşıktı; konferansın sadece ilk gününe katılabiliyordu ve gün batımına kadar memleketi San Francisco'ya dönmesi gerekiyordu. Birçok seyahat gereksinimi vardı ve konferansın yapıldığı tamamen dolu otelde kalmak istiyordu. Mümkündü, ama akıllıca davranmam gerekiyordu.

"Pekala," dedi Cal. "Xavier'e sana bir tabak yemek hazırlamasını söyleyeceğim."

Bunu anlamam yirmi dakikadan uzun sürdü. Cal'ın ilk ziyaretinden bir saat sonra geri geldi. Bu sefer masamın yanına geldi ve bana ters ters baktı. "Yemek yemen gerek," diye uyardı.

Ekrandan gözlerimi kaçırdım, sandalyeme yaslanırken iç çektim. "Biliyorum. Sadece..."

"Sadece *yemek yemen* gerekiyor, Deena," dedi.

İçimden bir ah çektim. "Önemli bir şey üzerinde çalışıyorum," dedim, "ve neredeyse bitirdim."

"Umurumda değil. Hamilesin ve öğün atlamana izin vermeyeceğim."

Omurgam birden dikleşti. Gözlerimi ona diktim, içimde keskinleşen öfkeyi hissettim. "İş yerinde patronum olabilirsin Cal, ama *benim* patronum değilsin."

"Sana bakmaya çalışıyorum."

"Çalışmaya çalışıyorum."

"Senin işin umurumda değil!" Bu sözler ağzından patlayarak çıktı ve Cal bir de küstahça kolunu kaldırıp odanın çıkışını işaret etti. Sanki ben bir köpekmişim ve o sadece bir komut verip beni itaat ettirebilirmiş gibi.

Burası kendimi güvende ve bağlı hissettiğim, ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden hoşlandığım yatak odası değildi. Burası benim işimdi. Hayatımın eseri idi. Beni baskıcı çocukluğumdan kurtaran ve hayatı kendi şartlarıma göre yaşayabileceğim umudunu veren şeydi.

Cal ise bununla ilgilenmediğini söylemişti.

Öfke, haftalardır kaynayan, midemde kızgın bir kazan gibiydi. Bilgisayarıma geri döndüm, ama ellerimi klavyeye koymadan önce Cal kapağı kapattı.

"Akşam yemeği. *Şimdi*."

"Yeter artık, Cal," dedim sesimi alçaltarak. Ona doğru döndüm ve gözlerimdeki öfkenin fazlasıyla belli olduğundan emindim. "Bunu daha önce de konuştuk. İşimi istediğim gibi yönetme özerkliğine sahip olmazsam bu iş yürümez."

Gözlerindeki öfke, kaslarının seğirmesinde, çenesinin sıkılmasında kaynıyordu. Yumrukları sıkıydı ve burnundan kısa bir nefes çıktı.

"Sakin bana alaycı bir şekilde bakma," dedim alçak sesle.

Cal kollarını açtı. "Hadi ama, Deena."

"Hadi canım, ne? Bunun anlamı ne?"

"Bu durum çok uzadı. Doğuma kadar çalışmana izin vereceğimi düşünemezsin herhalde."

Gözlerimi kırptırdım. Tekrar kırptırdım. "Ne demek 'çalışmama izin ver'?" diye sordum yavaşça, dengemi korumaya çalışırken parmaklarım masanın yüzeyinde kıvranıyordu.

"Bu çok saçma." Dizüstü bilgisayarımı işaret etti. "Ben senin maaşının yüz katını kazanıyorum, Deena. Gece sekize kadar çalışmak zorunda değilsin! Hiç çalışmamalısın!"

"Senden daha çok para kazanıyorum diye işimi bırakmayacağım, Cal."

"Neden!"

"Çünkü bu benim için her şey!" diye bağırdım. "Çünkü tüm hayatımı bunu inşa etmek için harcadım ve bununla gurur duyuyorum!"

"Ne olmuş yani?" Bu sözler yüzüme sert ve acı verici bir tokat gibi çarptı. Cal tepkimi gördü ve gözlerini devirdi. *Gözlerini devirdi*. "Hadi ama Deena. Hamile kalan kadınların yüzde doksan dokuzundan daha ayrıcalıklı bir konumdasın. Bunun avantajından yararlanman gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Kendimi bir erkeğe bağlayıp tamamen ona güvenmek mi? Vay canına, *harika* bir fikir gibi geliyor!"

"Yani artık bana güvenmiyorsun?"

"Buraya izinsiz girip bana ne yapmam gerektiğini söylemeye kalktığınızda olmaz."

İrkildi. Ama gözleri sertti. "İşte bu," dedi ve elini havada savurdu.

Nefesim sığlaştı. Aramızdaki gerilim yoğunlaştı ve görüşümü kaplayan pus yüzünden net bir şekilde göremedim. Aramızda bir şeyler değişiyordu. Çok büyük bir şey. "Bu ne anlama geliyor?"

"Artık buna katlanmayacağım. O müşteriyi iptal ediyorsunuz"—dizüstü bilgisayarımı işaret etti—"ve sistemi kapatıyorsunuz."

"Affedersin?"

"İşletmenizi kapatıyorsunuz Deena. Bu durum artık çok uzadı."

Göğsüm sanki çökecekmiş gibi hissettim. Cal karşımda duruyordu, girdap gibi dönen, agresif, yerinden oynatılamaz bir enerji sütunu gibi. Daha önce kendimi güvende ve değerli hissettiğim yerde, onun karşısında kendimi küçük, güçsüz ve dehşete düşmüş hissettim.

Ama bunların hepsi bir yalandı, değil mi?

O beni asla umursamadı. Sadece bana sahip olmakla ilgilendi.

Kalbim paramparça oldu ve içime bir acı hücum etti. Göğsümü deldi, karnımı bıçakladı. Parmaklarımdan ayak parmaklarıma kadar uyuştı ve kafatasımın içinden zonkladı. Her yerim acıyordu.

Cal bunların hiçbirini görmedi. Daha önce her ihtiyacıma o kadar duyarlıydı ki, şimdi sanki yokmuşum gibiydim. O acımasız, sert sesiyle devam etti: "Çalışman için hiçbir sebep yok. Kendini çok strese sokuyorsun ve bu bebeğe zarar verebilir."

"Belki de beni strese sokan *sensindir* diye düşünmüyor musun?"

"Bebek—"

"Tek umursadığınız bu mu? Size söylediğim her şey bir kulağınızdan girip diğerinden çıkıyor çünkü ihtiyaçlarım artık önemli değil. İsteklerim anlamsız ve duyulmaya bile değmez. İşimi aptalca bir kadın hobisi olarak ilan ettiniz ve sizin dediğiniz için ondan vazgeçmeliyim. En iyisini siz bilirsiniz. Doğru mu anlıyorum?"

Soğuk buz parçaları bana dik dik baktı. Cal'ın dudakları inceldi ve sonra tek bir kelime söyledi: "Evet."

İşte bu kadardı, son. Tek kelimeyle, en kötü korkularımı doğrulamıştı.

Kaçmaya çalıştığım şeye kapılmıştım. Hayatımı sonsuza dek bir adama bağlamıştım—çünkü birlikte olmasak bile, bebeğimiz aracılığıyla her zaman birbirimize bağlı olacaktık—ve hayatımı onun kaprislerine göre küçültmüştüm. Annemin izinden gitmiş ve farkında olmadan onun her zaman benim için istediği şeyi yapmıştım. Onu

arayıp Cal'ın tüm yetişkin hayatımı kurduğum işi kapatmam konusunda ısrar ettiğini söyleseydim, dünyanın en mutlu kadını olurdu.

Görünmezdim. Gereksizdim. Muaftım.

Hareketlerim ağır geliyordu. Çenemi eğdim ve Cal'ın beni yemek odasına götürmesine izin verdim. Midem kaldırabildiği kadar yedim, yatağa hazırlandım ve yorganın altına girdim.

Cal arkamdan gelip beni sıkıca kucakladı ve gözyaşlarım yastığımı ıslattı. Kollarının bana uzun zamandır çok iyi geldiğini biliyordum, ama şimdi gerçeği anladım; onlar bir hapishaneydi.

Ertesi gün, o işe hazırlanırken uyuyormuş gibi yaptım. Bir saat bekledim, sonra yataktan kalkıp eşyalarımı topladım. Sadece gerekli olanları aldım: en sevdiğim kıyafetlerim, kişisel bakım ürünlerim, iş eşyalarım, değerli eşyalarım. Bir hizmetçi ve Lila'ya bakan birçok bakıcıdan biriyle karşılaştım ve nereye gittiğimle ilgili sorularına cevap vermedim.

Binadan çıktıktan sonra derin bir nefes aldım ve eve gitmek için aceleyle metroya koştum.

Evim . Şu an için tek güvenli yer. Başından beri kalmam gereken yer.

OTUZ DÖRT ARAMA

DEENA, SABAHIN ORTALARINDA GÖNDERDİĞİM MESAJA YA DA ÖĞLE VAKTI YAPTIĞIM ARAMAYA CEVAP VERMEDİ . Dün geceki kavgamız, okyanustaki petrol sızıntısının kalıntıları gibi, yoğun ve kirletici bir şekilde zihnimde yer etmişti. Kendimi kaptırmıştım; biliyordum.

Peki Deena *neden* çalışmakta ısrar etti? On ömür yetecek kadar param vardı. İşletmesi geçimini sağlıyordu ama artık buna ihtiyacı yoktu. Hem onun, hem benim, hem de bebek için rahatlaması ve her şeyle benim ilgilenmeme izin vermesi daha iyi olurdu.

Peki neden o lanet olası telefona cevap vermiyordu?

Taktik değiştirdim ve kız kardeşimi aradım. Erica üçüncü çalışta telefonu açtı. "Her şey yolunda mı?"

"Deena'yı kontrol etmeye gidebilir misin?" diye sordum. "Telefonlarıma cevap vermiyor."

"Belki de sana geri çekilmen için bir işaret veriyor, Cal."

Burnumun köprüsünü ovdum. Ablamın ukala, her şeyi bilen saçmalıklarına tahammülüm yoktu. "Boş ver. Personelden birine rica edeceğim."

"Atlarınızı sakinleştirin," dedi. "Ben yoldayım."

Tahmin ettiğim gibi, bir kapının açıldığını ve ayak seslerini duydum. Masamın arkasında otururken dizim titredi. Telefonumu

kulağımdan uzaklaştırıp kontrol etmek istediğimde titredi, ama sadece bir e-postaydı. Deena'dan hala mesaj yoktu.

"Az önce yukarı çıktım. Neredeyse vardım," dedi Erica, sanki stres seviyemin tavan yaptığını biliyormuş gibi. Parmak boğumlarının yatak odamın kapısına vurduğunu duydum. "Deena?" diye seslendi usulca. "Deena, uyanık mısın?"

"Kapıyı açıp ona bir bak," diye emrettim.

"Ya değişiyorsa?" dedi Erica.

"Sorun yok."

"Aslında öyle olduğunu düşünmüyorum."

"Sadece onu kontrol et," diye bağırdım.

Erica iç çekti, ama ben kapı mandalının pervaza takıldığını duydum ve ardından sessizlik oldu.

"Erica?"

Ablam beni görmezden geldi. "Deena?" Adımları parkeden yumuşak halıya doğru kaydı. Odamdaydı, halının üzerindeydi. Başka bir kapı açıldı—banyo mu yoksa dolap mı? Sonra banyo kapısının menteşesinin gıcirtısını duydum ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

"Cal..."

"Üst kattaki oturma odasını kontrol edin. Dün orada çalışıyordu."

"Cal—"

"Ya da mutfak. Bugün mutfağa gittiniz mi?"

"Cal."

"Ne?"

"O gitti."

Kaşlarımı çatarak masamın yüzeyine baktım, hiçbir şey göremedim. "Ne?"

"Gitmiş. Kıyafetleri hâlâ burada ama kişisel bakım ürünleri yok ve bilgisayarını göremiyorum. Her zaman giydiği ayakkabıları da yok ve dolaptaki bazı askılar boş. Ceketlerini de almış gibi görünüyor."

"Ceketleri mi? Yaz mevsimi işte."

Erica duraksadı. "Ceketler pahalı."

Midemde bir boşluk oluştu. Birdenbire başım o kadar döndü ki, oturduğum yerde kalabilmek için sandalyenin kolçaklarına sıkıca tutunmak zorunda kaldım. Kelimeler boğazıma yapıştı, yapış yapış ve

yakıcıydı. Yine de zorla ağızımdan çıkardım. "Gitti ve geri dönmeyi de planlamıyor."

Erica hiçbir şey söylemedi.

Nefeslerim hızlandı. Yaptığım hatanın büyüklüğü üzerime çöktü, ama öfkem buna karşı koydu. Öylece *gidemezdi* . Öylece çekip gidemezdi. Bana benim olduğunu söylemişti. Benim bebeğimi taşıyordu. Bizim bebeğimizi.

O çoktan gitmişti .

İlişkiyi mahvetmişim, tıpkı Gracie'yi öldürdüğüm gibi. Onu çok fazla sevmiştim, kendime sıkıştırmış ve boğmuştum. Biliyordum. Deena'nın acısının, kendi suçluluk duygumun şeklini görebiliyordum. Ne olduğunu *biliyordum* ama kabul edemiyordum.

Yanıliyordu . Çalışmasına gerek yoktu. Bir saniye bile *düşünseydi* , haklı olduğumu anlayacaktı. İşini bir kenara bırakıp sağlığına odaklanabilirdi. Geri kalan her şeyi bana bırakabilirdi. Bu, en kolay, en temiz ve en basit yoldu. Mantıklı olan tek yol buydu. Neden bunu göremedi?

O kadar aniden ayağa kalktım ki sandalyem geriye fırlayıp duvara çarptı, ama zaten kapıya doğru yarı yoldaydım. "Willa!" diye seslendim. "Bugün her şeyi iptal et."

Resepsiyonist, ön masada bana faltaşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu. Ayaklarımın üzerinde zıplayarak asansör düğmesine bir düzine kez bastım. Kalbim çok hızlı atıyordu. Nefeslerim çok sığdı. Yeterince hava alamıyordum.

Duvarlar üzerime doğru baskı yapıyordu ve asansöre bindiğimde bu his daha da kötüleşti. Cevap vermeyeceğini bilmeme rağmen Deena'yı tekrar aradım. Mesaj attım. Tekrar aradım. Arabaya bindiğimde ve şoförüm trafikte zigzag yaparak ilerlerken, cihazı camdan fırlatıp bağırmaya hazırdım.

Ama ben yapmadım.

Deena'nın binasına varana kadar içimdeki baskı gittikçe arttı. Arabadan bir saniye içinde indim, kasvetli kahverengi tuğlaları ve kirli pencereleri inceledim. Kapıcı yoktu. Güvenlik kapısı yoktu. Sadece dünyanın tüm uyuşturucu bağımlıları ve serserileriyle kalbimin kadını arasında incecik bir cam bölme vardı. O burada kalamazdı. O *benimle*

olmalıydı. Nabzım hızlandı ve Deena'nın dairesinin düğmesine bastım, sonra tekrar bastım.

İnterkomdan cızırtı geldi. "Evet?"

O tek kelime bile dizlerimi titretti. Tuğlaya yaslandım, parmaklarımı eski harçla dolu boşluğa soktum ve nefesimi verdim. "Deena. Benim. İçeri girmeme izin ver."

Sessizlik uzadı ve sonunda Deena cevap verdi. "Hayır, Cal. Bunu yapmayacağım."

Sesindeki sakinlik içimi ürpertti. Gözlerimi kırptırdım, beynimin anlamasını sağlamaya çalıştım. Ona ne olması gerektiğini gösterecek mükemmel kelime kombinasyonunu bulmaya çalıştım. Onun, benimle birlikte, bu tartışmanın bitmesini.

"Dinleyin, dün gece için özür dilerim. Ben..." Sözüm yarım kaldı. Ne söylemek istiyordum ki?

Onun çalışmayı bırakmasını *istiyordum* . Onu kilometrelerce baloncuklu naylonla sarıp, güvende olacağı bir yere zincirlemek istiyordum. Ağzından geçen her lokmayı ve vücudunu hareket ettiren her egzersizi kontrol etmek istiyordum. Onu her yönden kontrol etmek istiyordum.

"Bunu yapamam," dedi Deena, sesi hoparlörden dolayı bozuk çıkıyordu. "Sen... Cal..."

Parmaklarım tuğlanın kenarına o kadar sert saplandı ki avucumdan ince bir kan damlası aktı. Elimle sertçe duvara vurdum. "Deena! Bundan öylece kaçamazsın."

"Bu işe yaramıyor. Hiçbir zaman işe yaramayacaktı. Farklı şeylere ihtiyacımız var. Avukatım sizinle velayet konusunda iletişime geçecek."

Hoparlörden tekrar cızırtı geldi ve onun gittiğini anladım.

İşte böyle. Eski bir interkom ve tek bir sert tekmeye paramparça olacak bir kapı yüzünden her şey altüst oldu. Ama aramızda duran tek şey bu değildi, değil mi? Çatışan ihtiyaçlarımızın uçsuz bucaksız uçurumu vardı. Onun ihtiyaç duyduğu ama benim ona veremeyeceğim, vermeyeceğim şeyler. Benim ihtiyaç duyduğum ama onun bana veremeyeceği şeyler.

Bu böyle bitmemeliydi. Bedenim aynı anda hem hafif hem de ağırdı ve görüşüm kenarlardan bulanıktı. Bunu kabul edemiyordum.

Onsuz ölecektim. Onsuz *ölüyordum* ve daha birkaç saat geçmişti. Günleri, ayları, yılları nasıl atlatacaktım?

Geriye doğru çekilip kaldırımın ortasında durdum ve binaya doğru bağırdım: "Deena!"

Sırtımdan terler süzülüyordu ve etrafımı saran yükselen binaların üzerinde pamuk gibi beyaz bulutlar uçuyordu. Çok sıcak bir gündü. Milyonlarca sakininin ve çöplerinin kokularını, araba egzoz dumanlarının güneşten kavrulmuş betonun boğucu sıcaklığıyla karıştığı bir gündü. Beni yapışkan, kaçılmaz karanlığa sürükleyen bir gündü. Kaldırımda durdum, boğucu sıcaktan, yoğun, nemli havadan, tam bu anda aklıma gelen anıların ağırlığından boğuluyordum. Kız kardeşim de tıpkı bugün gibi bir günde ölmüştü.

"Deena!"

Yan binadan biri "Çenenizi kesin!" diye bağırdı.

"Siktir git!" diye bağırdım karşılık olarak.

Deena'nın binası sessiz ve uğursuz bir şekilde yükseliyordu. Kapıya baktım. Kırabilirdim. Muhtemelen tutuklanırdım ama belki de polisler gelmeden önce Deena'nın dairesine ulaşabilirdim.

Ve sonra—

Peki sonra? Ne olacak?

"Efendim?" Şoförüm arkamda, arabanın yanında ellerini kavuşturmuş duruyordu. Ona baktım ve elimi işaret etti. "İlk yardım çantasını getireyim mi?"

Avucumu açtığımda kan içinde olduğunu gördüm. Derime yayılmış kırmızıya bakarken, dişlerimi sıkarak birkaç derin nefes aldım.

Ve ben gerçeği biliyordum.

Bunu da mahvettim, tıpkı her şeyi mahvettiğim gibi. Deena'yı tıpkı Gracie'yi komşunun bahçesine sürüklediğim gibi daireme sürükledim. Benimle kimse güvende değildi. İnsanlara ihtiyaç duydukları şekilde bakamıyordum. Sevgim zehirliydi. Öldürüyordu.

Avucumdan damlayan kanın ayaklarımın arasındaki kaldırıma sıçramasını izlerken kalbim taşla döndü. Boğazım taşlarla doluydu ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım ciğerlerime tam bir nefes çekemiyordum.

Deena gitmişti; geri dönmeyecekti. Belki de bensiz daha iyiydi. Belki de çocuğumuz bensiz daha iyiydi. Belki de etrafımdaki her şeyi mahvetmeye mahkumdum. Erica ve Lila'nın da gitmeleri gerekiyordu, yoksa onları da mahvedecektim.

Şoförüme başımla işaret ettim ve elimi silmesine izin verdim, ama hiçbir şey hissetmedim. Avucumdaki kırmızı lekeler silinene kadar onlara baktım. Omuzlarım yoğun, ağır, boğucu sıcakın ağırlığı altında çöktü. Başarısızlığımın ağırlığı. Kederim.

Bu, benim ve Deena'nın sonuydu ve belki de tam olarak hak ettiğim şey buydu. O kaldırımda bir parçam öldü ve biliyordum ki hiçbir şey onu geri getiremeyecekti.

OTUZ BEŞ DEENA

HAYATTA KALMAK, KENDİMİ İŞE VERMEKTİ . Açlıktan ölmek için çatalı ağızıma götürüp yemek yemenin mekanik hareketiydi. Cildimi tahriş edene kadar ovarken, hiçbir şey hissetmemekti. Beni ayakta tutan tek şey, temiz ve tok olmam gerektiği, kiramın ödenmesi gerektiği, artık kendi başıma olduğum gerçeğiydi.

Tam da olmak istediğim gibi.

Para geldi. Müşteriler memnundu. Hamilelik randevuları geldi geçti.

Her şey iyiydi, her şey berbattı. Hayat, sıradan anlık görüntüler dizisiydi. Kirli bir tavaya çarpan kaynar su. Ekranda bulanıklaşan kelimeler. Açık bir pencere, sıcak esintiyle şehrin seslerini ve kokularını içeriye alıyordu.

Hamilelik beraberinde beklenmedik derecede kötü hediyeler getirdi. Yuvarlak bağ ağrısı - normal. Berbat denge - normal. Korkunç bağırsak hareketleri - normal. Hiç bağırsak hareketi olmaması - o da normal. On yıl içinde ilk çürüğüm - normal. Sürekli akan burun - normal. Bir canavarın vücut kokusu - normal. Lanet olası *sivilceler* - normal.

Gözümü kırptım ve yaz neredeyse bitmişti. Vücudum her gün değişiyordu. Bebeğin hareket ettiğini, kıpırdandığını, tekmelediğini ve yumruk attığını hissediyordum. Geceleri uyumak için yatağa yattığım

anda kaburgalarımaya vurmaya ve beni garip, canlı rüyalarımdayan gece saat ikide rahmimde yaptığı dans partisiyle uyandırmaya çok seviyordu. Her zaman rahatsızdım ama önemli değildi. Sadece bir ayağımı diğerinin önüne koydum, kendimi ayakta tutacak kadar yemek yedim ve yapılacaklar listemdeki maddeleri tamamladım.

Müşterileri memnun etmek: tamam.

Hayatta kalmak için yeterince yemek: tamam.

Çok kötü koktuğumda kendimi yıkadım: tamam.

Ağla: tamam.

Biraz daha ağla: tekrar kontrol et.

Annem beni aradı ve her şey yolundaymış gibi davrandım. İçim bomboştu. Alba'dan uzak durdum. Dışarıdaki korkunç dünyadan kendimi korumak için kabuğuna çekilmiş bir kaplumbağa gibiydim.

Cal için çalışarak kazandığım para bana bir güvence sağladı, bu yüzden oğlum doğduktan sonra izin almak konusunda panik yapmama gerek kalmadı. Ödemem gereken kredi taksitlerim yoktu. Bana istikrar sağlamıştı ve kalbimi kırmıştı. Ara sıra, göğsümde bıraktığı yarayı kurcalıyordum. Açık, ham bir yaraydı ve onu kurcalamak bana umutsuzluktan ve hayatta kalmanın sıkıcı, sonsuz eziyetinden başka bir şey hissettiriyordu. Ne yaptığını merak ediyordum. Kollarının beni sarmasını, ne kadar güvende hissettiğimi, ne kadar sevildiğimi düşünüyordum.

Aptalca davrandım. Çok aptaldım.

Bebeğim büyüdü, büyüdü ve büyüdü.

Önümde doğum sancıları belirliyordu, hazır olsam da olmasam da gerçekleşecek korkunç bir olaydı bu. Kütüphaneden kitaplar aldım ve onları okurken Cal'ı düşündüm. Doğum hazırlık kursuna katıldım ve etrafımdaki çiftlere, eşlerini destekleyen baba adaylarına kötü kötü bakmamaya çalıştım. Elleri büyüyen karınlarında, gözleri şefkatle yumuşak ya da korkuyla kocaman açılmıştı.

Kapıma geldikten sonra Cal beni birkaç kez aradı. Sonra, onunla konuşmanın çok zor olduğunu söylediğimde, aramayı kesti. Bunun her şeyden çok canımı mı acıttığına yoksa isteklerimi dinlediği için mutlu mu olduğuma karar veremedim. Hayatımın üzerinde bir gölge gibi baskıcı, kontrolcü varlığını istemiyordum. Ne yiyeceğimi ve nasıl

hareket edeceğimi dikte etmesini istemiyordum. Sağlık personeline emirler yağdırmasını istemiyordum.

Kendi başıma bir birey gibi hissetmek, kendi bedenimin kontrolünü elimde tutmak istedim.

Ama onun kollarının beni sarmasını özledim. Kendimi ona bıraktığımda hissettiğim o güven duygusunu özledim. İşler zorlaştığında başvurabileceğim birinin olmasını özledim. Hissettiğim umudu, bana verdiği o sınırsız ağırlıksızlık duygusunu özledim.

Sonra bunun bir yalan olduğunu hatırladım. Benim için mükemmel küçük bir kutu hazırlamış ve içine girmemi söylemişti. Aptal gibi kabul etmiştim. Tıpkı hayatım boyunca bana öğretildiği gibi. Hissettiğim tüm bu acıyı kendim yaratmıştım. Daha akıllı davranmalıydım.

Artık tamamen yalnızdım—ama zaten hep yalnız değil miydim?

OTUZ ALTI ARAMA

ERICA'NIN GÜLÜMSEMESİ geniş ve parlaktı ve bana eski halini hatırlattı. O pislikle çıkmadan önce. Kanser olmadan önce. Hayat mücadelesi vermeden önce. Telefonunu bana doğru çevirdi, böylece ekranı görebildim.

"Hastalık belirtisi yok," diye okudum.

"Hastalığım iyileşti," diye doğruladı ve gözleri yaşlarla doldu.

Göğsüm çöktü. Erica yanıma oturup kollarını bana dolayarak sıkıca sarılırken ben de kanepeye yığıldım. Aslında ona sarılması gereken ben olmalıydım, tersi değil. Ama nefesim kesildi ve Erica beni daha da sıkıca kucakladı. Burnunu çekti ve yanaklarından gözyaşlarını silerken onu görmek için geri çekildim. Mutluluk ve rahatlamayla ışıldıyordu.

"Başardın."

"Başardım." Başını salladı, o güzel gülümsemesi hala yüzündeydi.

"Sensiz başaramazdım, Cal."

"Bu bir yalan ve bunu sen de biliyorsun. Her iki durumda da bu işi başarabilirdin."

"Yeter artık. Dünyam altüst olduğunda beni yanına almıştın."

Eski sevgilisi, kanser teşhisi konulduktan sonra onu ve Lila'yı terk etmişti. Onu bir daha görsem öldürürdüm. Ama Erica bana gelmişti, bana güvenmişti ve kanseri yenmişti. Özgürdü.

Uzun bir iç çekip başımı ellerimin arasına aldım. İçimde boş bir alan hissi vardı, o kadar uzun zamandır korkuyla doluydu ki varlığının farkına bile varmamıştım. Şimdi ise hayalet bir uzuv gibiydi. Ayakları altından çekilmiş olsa da korkuyu hala hissediyordum. Ablam yaşayacaktı. Tanrım, buna zor inanıyordum. Hayatındaki varlığıma, zehirli, zehirleyici varlığıma rağmen yaşayacaktı. Bunu atlatmıştı. Lila'nın büyümesini görecekti.

Erica, ben başımı kaldırıncaya kadar bekleyip devam etmeden önce, "Düşünüyordum da," dedi. "Onkoloji bölümüne bağış yapmak istiyorum. Hemşireler ve doktorlar harikaydı ve bana yaptıkları her şey için ne kadar minnettar olduğumu onlara bildirmek istiyorum. Bana yardımcı olabilir misiniz..."

Erica'nın benden istediği ilk şey buydu. Eski sevgilisi onu terk ettiğinde bile, onu yanına almamı ve yardım etmemi istememişti; ben sadece yapmıştım. Kan tahlillerini incelememi veya randevularına götürmemi hiç istememişti. Lila'nın anaokulunu ayarlamamı veya ona bakacak bakıcılar tutmamı da istememişti. Ama benden bağış yapmamı istiyordu. Ve bu tam da Erica'ya özgü bir şeydi; kendini kutlaması gerekirken başkalarını düşünüyordu.

"Elbette," dedim. "Ne isterseniz."

Gülümsemesi bana çocukluğumuzu hatırlattı. Gracie öldükten sonra kendimi dünyanın en büyük değersiz insanı gibi hissettim. Ama Erica beni karanlıktan çıkarmanın ve yaşanmaya değer bir hayat olduğunu hatırlatmanın bir yolunu bulmuştu. Benimle oynamaya zorlar, beni softbol maçlarına götürür ya da odamdan çıkmam için arkadaşlarından birinin bana umutsuzca aşık olduğuna beni ikna ederdi. Ne zaman istediğini yapsam, bana tam olarak o gülümsemeyi gösterirdi.

Bana değer veren tek kişi oydu. Her şey olduktan sonra, topluluğumuzda cüzzamlı gibiydim. Gracie'yi komşunun havuzuna sürükleyen bendim. Ölümünün sebebi bendim. Ama Erica beni asla suçlamadı. Hak etmediğim halde, beni hâlâ kahramanı, büyük bir ağabey gibi gördü.

O zaman da hak etmemiştim, şimdi de hak etmiyorum.

"Teşekkür ederim," dedi.

Boğazım ağrıyor ve daralıyordu, başımı salladım. "Lila'ya söyledin mi?"

"Henüz değil. Kutlamak için onu dondurma yemeye götürebiliriz diye düşünüyorum."

Aynen öyle yaptık. Günün sıcağı bunaltıcıydı, Erica'nın iyileşme haberi ise kalbimi hafifletti. Yaz sonu bana hep Gracie'yi hatırlatırdı. Hayatımda her şey ters gittiğinde olurdu hep. Ama şimdi, bir kez olsun, bir şeyler yolunda gitmişti. Bu gerçeği kalbimde, ellerimde tutmaya, gerçekten *hissetmeye* çalıştım, ama dağılan dumanı yakalamaya çalışmak gibiydi. Hissetmem gereken minnettarlık ve rahatlamaya layık değildim. Lila'nın annesinin tekrar sağlığına kavuştuğu için ne kadar mutlu olduğunu görünce yerinde zıpladığını izledim ve kaybettiğim küçük kız kardeşimi düşündüm.

Gracie burada değilken ben neden buradaydım? Ben yaşamış, iş kurmuş, servet edinmişken, Gracie neden sadece bir mezarlıkta bir mezar taşı, birkaç kişinin zihnindeki bir hatıra yığınıydı? Ben neden mutlu olmaya hakkım vardı ki?

Ablamın hastalığını yenmesine hem kendi hem de Lila'nın iyiliği için *sevinmişim* ; ama bencil bir pislik olduğum için kendi iyiliğim için de sevinmişim. Erica yaşayacaktı ve yeğenimin hayatından sorumlu olmayacaktım. Ablam her zaman olduğu gibi harika bir anne olmaya devam edecekti ve ben de geri çekilebilecektim. Onlara maddi olarak bakabilir, Lila'nın en iyi okula gitmesini ve Erica'nın en iyi bakımı almasını sağlayabilirdim, ancak Lila'nın yetiştirilmesi, sağlığı ve refahı yükü benim omuzlarımda olmayacaktı.

Bu, üstlenebileceğim bir sorumluluk değildi.

Deena bunu biliyordu; bu yüzden ayrılmıştı. Ve daha iyi durumdaydı. Güçlü, zeki ve azimli bir kadın olan Deena. Dünyayla başa çıkabilecek biriydi. Bir çocuğu nasıl doğru yetiştireceğini bilirdi ve benim gibi işleri berbat etmezdi. Oğlum için kız kardeşim ve yeğenim için yapabileceğim her şeyi yapardım. Ona para verirdim, hiçbir şeyden mahrum kalmamasını sağlardım, ama varlığımla onu zehirlemezdim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Erica. Lila dondurmasını bitirmişti ve dondurmamızı yemek için durduğumuz parktaki tırmanma çubuklarında oynuyordu.

Bu soruyu dürüstçe cevaplayıp kız kardeşimin acımasına maruz kalmak istemiyordum. Bunun yerine başımı salladım. "Az önce avukatımla konuşmam gereken bir konu hakkında düşünüyordum..." Sözüümü yarıda kesip boğazımı temizledim. "Bebek hakkında. Onun ihtiyaçları karşılanacak. Vasiyetimi değiştirmem ve eğitim masrafları için biraz para ayırmam gerekiyor."

Erica beni izledi. "Deena'yla iletişime geçtin mi? Nasıl?"

Omuz silktim. "Benimle konuşmak istemiyor."

"Emin misin?"

Boğazım acıyacak kadar daraldı. Dondurmamı yaladım ve tadının güzel olduğunu sandım. Gözlerim Lila'yı kaydıraktan aşağı kayarken ve tekrar yukarı tırmanıp aynı şeyi yaparken izledi.

"Benimle konuşmak istemiyor," dedim. "Ve bu en iyisi."

Erica hiçbir şey söylemedi. Dondurmam eridi ve parmaklarımın üzerine damladı. Tatlılığı dilimde acı bir tada dönüştüğü için kalanını çöpe attım. Lila'nın oyununu sessizce izledik. Sonra Erica onu geri çağırdı ve birlikte eve yürüdük.

O akşam, ev ofisimde masamda oturmuş, dışarıda hava kararıp kasvetli bir hal alana kadar çalışırken, kız kardeşim beni yine buldu. Başımı kaldırıp baktığımda, kapı aralığında bana bakmakta olduğunu gördüm. Yüz ifadesi okunamazdı.

"Sorun nedir?"

"Senin için endişeleniyorum, Cal."

Dilimi şıklattım. "Yine mi bu Erica? Bugün güzel bir günken neden?"

"Taşındığımızda neler olacağından endişeleniyorum."

Masadan geriye doğru çekildim, ellerim sandalyenin kollarına yapıştı ve sıktım. "Taşınmak mı? Nereye taşınacaksın?"

"Evden taşın," dedi kız kardeşim. Ofise girdi ve karşıma oturdu. "Artık her hafta hastaneye gitmeme gerek yok. Sağlığım yerinde."

"Buradan taşınmak mı istiyorsunuz?"

"Eve gitmek istiyorum, Cal."

Ona gözlerimi kırptırdım. Burada olmak istemiyordu. Nefesimi düzenli tutmak, göğsümü kesen acıyı gizlemek için mücadele ettim. Gidiyordu—Deena gibi. Gracie gibi. Her asistan gibi. Herkes gibi. Varlığım zehirliydi ve Erica bunu biliyordu.

Gerçeği ikimiz de biliyor olsak da, durumu yumuşatmaya çalıştı. "Burası çok güzel. Ve personeliniz harika, ama bazen kendimi bir akvaryumun içinde gibi hissediyorum. Sessizce etrafımda dolaşıp arkamı topluyorlar ama benimle neredeyse hiç insan gibi konuşmuyorlar. Gece yarısı pijamalarımı giyip patlamış mısır yiyebilmek istiyorum, kimse bana Bayan Frost diye seslenip başka bir şeye ihtiyaım olup olmadığını sormasın."

"Onlar sadece işlerini yapıyorlar." Ve ben onları en st düzeyde performans göstermeleri için eğittim.

"Ve bu konuda çok iyiler. Ama burası evimiz değil."

Deena'nın ben şehirden ayrılır ayrılmaz o berbat küçük dairesine geri döndüğünü hatırladım. O zaman da mantıklı gelmemişti, şimdi de gelmiyordu. İkiisi de "ev" kelimesini sanki başka bir yer, benden uzakta bir yer anlamına geliyormuş gibi söylüyorlardı.

Derin bir nefes aldım, sonra yavaşça verdim. "Pekala," dedim. "Elbette. Neye ihtiyaınız var?"

"Seni seviyorum Cal. Bunu biliyorsun, değil mi? İsteyebileceğim en iyi ağabeysin."

Alayı bir şekilde güldüm. Bu bir yalandı ve ikimiz de bunu biliyorduk. "Taşınmana yardım edeceğim. Sanırım Lila okula başlamadan önce gitmek istiyorsun, değil mi?"

Ablam kalktı, masanın etrafından dolandı ve kollarını omuzlarıma doladı. Yanağını başıma yasladı ve ben tamamen hareketsiz otururken beni tuttu. Sonra beni bıraktı, bir an bana baktı ve dışarı ıktı.

Ayak seslerinin uzaklaştığını dinledim. Çok yakında gidecekti. Tıpkı herkes gibi. Bana ne kalacaktı ki?

Acı, kilitlediğim demir kutudan dışarı sızdı. Daha da sıkıca bastırdım, duygularımı irademe boyun eğdirmeye zorladım. Sandalyeme sıkıca tutunarak, kendimi tekrar kontrol altına alana kadar derin nefesler aldım. Sonra bilgisayarıma odaklandım ve işime geri döndüm.

OTUZ YEDİ ARAMA

ABLAM AĞUSTOS SONLARINDA BİR PERŞEMBE GÜNÜ EVİNE GERİ TAŞINDI . İşimiz bittiğinde güneş çatının üzerinden eğik bir şekilde vuruyordu, hava altın rengi bir parıltıyla aydınlanmıştı. Çocukluğumuzun geçtiği Woodbury Hills'deki iki katlı evde yaşıyordu. Mutfak tamamen koyu kiraz ağacı dolapları ve daha da koyu granit tezgahlarla döşenmişti. Bir bar tezgahı ve oturma odasına bakan, köşeyi dönüp üç basamak aşağı inilen bir pencere vardı. Evin tamamı küçük merdivenler ve garip girintilerle doluydu. Yatak odam eskiden tavanların alçak, pencerelerin küçük ve yüksek olduğu bodrum katındaydı. Şimdi ise oyun odasıydı.

Biz büyürken mütevazı, orta gelirli bir ailenin eviydi. Şimdi ise birkaç milyon dolar değerindeydi ve benim gözümde eski, modası geçmiş bir döküntü gibi görünüyordu.

Ama kız kardeşim kanepeye çökerken uzun bir iç çekti ve Lila yukarıdaki yatak odasından mutlu çığlıklar attı. Evdeydiler. Başka bir yerde. Benden uzakta.

Garip bir şekilde ayakta durdum, buzdolabında yiyecek olup olmadığını kontrol ettim ve ev yöneticimin gün sonuna kadar market alışverişini getirmesini not aldım.

"Hey, Cal?"

Döndüm, dirseklerimi bar tezgahına yaslayarak oturma odasına ve kız kardeşimin bakışlarına baktım. "Beni evden mi atıyorsun?"

Gülümsedi. "Hayır. Sadece bir şey hatırladım." Kendini doğrulttu ve odanın karşısına, televizyon ünitesine doğru sürünerek ilerledi. Hareketleri zorlanmıştı ve ilk defa olmasa da, eşyalarını yere bırakmasını ve taşıma işini benimkilerin halletmesine izin vermesini söylediğimde beni dinlemesini diledim. Sadece birkaç bavulu ve birkaç kutu kişisel eşyası vardı, ama ben bakmıyorken onları taşımakta ısrar etti. Tıpkı Deena gibi. İnatçı.

Ve şimdi vücudu ağrıyordu, gördüğü tedaviden dolayı hala güçsüzdü ama tekrar hareket edebiliyordu.

"Bırak ben alayım," dedim, köşeyi dönüp üç basamağı koşarak inip oturma odasında ona katıldım. "Ne arıyorsunuz?"

"İşte bu," dedi elinde eski bir video kasetini sallayarak. "Bunu tavan arasında buldum ve eBay'den bir video oynatıcı aldım. Sonra teşhis konuldu ve her şey berbat oldu."

Eğilirken inledi ve ben de elinden video kasetini aldım, sırtıp tekrar kanepeye oturana kadar ona dik dik baktım. Televizyon ünitesinin cam kapısının arkasında video oynatıcıyı buldum, açtım ve ekran doğru girişe gelene kadar kumandalarla uğraştım. Sonra kaseti taktım.

Noel'di. Ekrandaydım, elimde bir aksiyon figürü sallayarak avazım çıktığı kadar bağıırıyordum. Gracie yanımdaydı, göğsüne bir Barbie kutusu bastırmış, yüzünde kocaman, aptalca bir sırıtış vardı. Erica da kadrja girdi ve çocukluğunun en kıymetli eşyasını, ayak bileğine takılan Skip-It oyuncağını gösteriyordu.

"O şeye bayılıyordum," dedi arkamdan gülümseyerek.

Ağacımız ışıklarla ve tanıdık süslerle parıldıyordu ve annemin sesi, "Göster bakalım neler yapabiliyorsun, Cal," diyordu.

Aksiyon figürümü kameraya gösterdim, sonra Gracie'ye döndüm. "Sen ne aldın?"

Kutuyu kameraya göstermek için çevirdi ve bu sırada düşürdü. Ben de kutuyu yerden aldım ve tutmasına yardım ettim, sonra kolumu omzuna attım ve kameraya gülümsedim. Bu sadece bir an sürdü ve sonra oyuncaklarıma geri döndüm.

Gözlerim ekrana kilitlenmişken, geriye doğru kayarak, sırtımı Erica'nın bacaklarının yanındaki kanepeye yaslayıp yere oturdum. İkimiz de büyülenmiş bir şekilde izledik.

Kamera babama döndü, babam gülümsüyordu, gözleri açıkça annemin üzerindeydi. Sonra video titredi ve annem kamerayı kendine çevirdi. Kahkülleri vardı—gördüğümde gözlerimi kırıştırdım. Kahküllerinden kurtulmuştu. Annemin gülümsemesi bana Erica'ninkini hatırlattı—onunla ilgili unuttuğum bir başka şey. Sonraki yıllarda ne kahküllerini ne de gülümsemesini görmemiştim. "Noel 1994! Mutlu bayramlar!"

Görüntü kesildi. Mutfak masasında oturuyordum—yemek odasındakiyle aynı masa, şu üç basamak yukarıda ve solda—başım öne eğik bir şekilde kağıt yığınlarının üzerindeydim. Gracie yanımdaydı, küçük yüzü buruşmuştu. "Yapamam."

"Evet, yapabilirsin," dedim. "Nedir o?"

"Bir 'G'," diye homurdandı.

"Gördün mü? Harfleri biliyorsun."

"Ama bir türlü hatırlayamıyorum," diye yakındı Gracie, sesi hafif bir pelteklikle tiz bir sızlanma halindeydi. "Herkes adını nasıl yazacağını biliyordu, ben ise *yazamıyordum*!"

"Çok kolay," dedim. " *GRACE* ," diye şarkı söyledim, her harfte başımı ileri geri sallayarak. Gracie de katıldı, sonra kırmızı bir boya kalemi alıp yazmaya başladı. Kağıdı kaldırdığında harfleri titrek ve eğikti, ama hepsi yerindeydi. Sadece gururlu bir çocuğun gösterebileceği türden bir mutlulukla ışıldıyordu.

"Aferin sana, Cal," dedi annem kameranın arkasından tekrar. Küçük ben yukarı baktım ve ona verdiğim gülümseme çok yabancıydı. Anneme daha önce hiç böyle bakmadığımı hatırlamıyordum.

Erica koltukta kıpırdandı ve elini omzuma koydu. Nefes alamadığımı fark ettim ve derin bir nefes aldım. "Bunu neden bana gösteriyorsun?" diye hırıltılı bir sesle sordum, videoyu durdurmak için kumandayla uğraşırken.

"Çünkü hatırladığım çocukluğumu görmeni istedim," dedi sessizce. Eli hâlâ omzumdaydı ve nazikçe sıktı. "İkimizin de isteyebileceği en iyi ağabeydin. Hâlâ öylesin."

"Gracie öldü , Erica," diye çıktım. " Benim yüzümden öldü."

"Bana bakın."

Hayır, bakmadım, televizyonun üstündeki bir noktaya dalmıştım. Gülümsemem ekranda donmuştu. Hatırlamadığım bir çocuk. Gerçekten ben miydim?

"Bana bak, Cal."

Çenemi sıkarak kız kardeşime öfkeyle baktım. "Ne? Bana bunun benim hatam olmadığını mı söyleyeceksin? Benim *hatamdı* Erica. Annemle babam bir yıldan kısa bir süre sonra boşandılar. Bu da benim hatamdı. Sonra öldüler ve ikisi de beni affetmedi. Ve biliyor musun? Onların affını hak etmedim, senin affını da hak etmiyorum. Ailemiz benim yüzümden dağıldı. Gerçek *bu* ."

"Ailemiz trajik bir kaza yüzünden dağıldı. Senin yüzünden değil. Ama ne yaptığını biliyor musun?"

"Ne?" diye sordum, gözlerim yanıyordu, göğsüm yanıyordu.

"Hayatımın her gününde yanımda oldun. Üniversiteye başvurduğumda benimle oturdun. Her softbol maçına geldin. Okul masraflarımı karşıladın ve korkak eski sevgilim kanser olduğumda beni terk ettiğinde beni yanına aldın. Sen, Cal, benim ve Lila'nın *yaşamasına* olanak sağlayan kaya gibiydin. Keşke sen de kendine yaşama fırsatı verseydin."

"Ne için?" diye çıktım.

"Bizim aldığımızdan daha iyisini hak eden o küçük bebek için," diye tısladı Erica. Ses tonuna ve öfkesine şaşırarak ona döndüm. Parmağını bana doğru uzattı. "Tüm bu yanlışları düzeltme şansın var, Cal. Anne babalarımızın bize sırt çevirdiği tüm o zamanlar. İşler zorlaştığında seni suçladıkları tüm o zamanlar. Elinden gelenin en iyisini yaparak bunu düzeltme şansın var. O küçük çocuk, hazır olsan da olmasan da geliyor. *Yakında* , Cal."

Hayır , demek istedim. Hiç hazır değilim. Ama ağzımdan hiçbir kelime çıkmadı.

"Ölene kadar bunu söyleyeceğim. Cal, sen *iyi bir insansın* . Özüne kadar. İyi bir kardeşin ve iyi bir adamsın. Beni o kadar çok kez kurtardın ki sayısını unuttum. Keşke kendini de kurtarsaydın."

İnkâr etmek dilimin ucundaydı. Kız kardeşimin gözlerine baktım, orada kaynayan öfke karşısında şaşkına dönmüştüm. Hayal kırıklığı.

Yumuşama.

"Baba olacaksın," diye devam etti daha alçak bir sesle. "Bu fırsatı sakın heba etme. O çaresiz, kıymetli çocuğa sakın sırtını dönme."

"Ben yapmayacağım—"

" *Onun için orada olmalısın,*" diye tısladı. "Anne babalarımızın yapmadığı ama yapması gereken gibi. Bir üniversite fonu kurarak değil. Her ay nafaka çeki göndererek değil. Onun hayatında, ölene kadar her gün orada olmalısın."

Göğsümü ovuştururken şiddetli bir ağrı hissetmeye başladım. Elime ıslaklık damladı ve şaşkınlıkla aşağı baktım. Ağladığımı fark etmem biraz zaman aldı.

Farkına vardığım an, kalbimin etrafındaki o kutu paramparça oldu. İçimde bir acı patlaması yaşandı. On yıllarca bastırılmış duygular göğsümde yakıcı bir delik açarken, titreyerek iki büklüm oldum. Denesem de durduramadım. Zihnim çaresizce saldırdı ve gözyaşlarımı durdurmaya, titremeyi durdurmaya, bedenim üzerindeki kontrolü yeniden kazanmaya çalıştım. Ama faydası yoktu. Çok fazlaydı, çok yoğundu ve bırakmaktan başka çarem yoktu. Erica'nın kolları beni sardı ve fırtına boyunca beni tuttu.

Her şey bittiğinde, yorgunluktan uzuvlarım ağırlaşmıştı. Gözlerimi kırıp yukarı baktığımda Lila'nın odanın kenarında durduğunu gördüm. Düşünmeden kollarımı açtım. Hemen yanıma koştu ve küçük kollarıyla olabildiğince sıkı sarıldı. Ben de ona aynı şekilde sıkıca sarıldım ve kız kardeşim ikimizi de tuttu.

"Seni korkutmak istemedim," dedim Lila'ya, sesim saçlarının arasında boşuk çıkıyordu.

"Hayır, yapmadın," diye yanıtladı geri çekilerek. Bana gülümsedi. "Herkes bazen üzülür. Ama sonra geçer."

İçimi çekerek başımı salladım. "Doğru."

İstediğim market alışverişi getirildi. Akşam yemeği yedik. Ablam bana hafif bir gülümseme ve baş sallamasıyla karşılık verdi, sonra omzuma vurup teşekkür etti. Düşüncelerini okuyabiliyordum. Şöyle düşünüyordu: " *Gördün mü? Sana iyi olduğunu söylemiştim .*"

Ve belki... belki de içimde iyi *yanlar* vardı. Belki de sevgim tamamen zehirli değildi. İnsanlara kaçmadan, ölmeden de sevgi *gösterebilirdim* .

Ama çocukluğumun geçtiği evden uzaklaşırken, kontrolü bırakmam gerektiğini fark ettim. Ablamın benim evimde kalması, kanserin kesinlikle geri dönmeyeceğinden emin olana kadar ona ve Lila'ya göz kulak olmamı sağlaması daha iyi olurdu. Ama *o* kendi evinde daha mutluydu. Elbette öyleydi. Orası onun eviydi.

Deena çalışırken daha mutluydu. Zihnini kullandığında, yeni müşteriler peşinde koştuğunda, bir şeyler inşa ettiğinde, kendi parlak ve güzel kişiliğini ortaya koyduğunda.

Ve ben de bunu ondan almaya çalışmıştım.

OTUZ SEKİZ DEENA

Eylül ayının İLK HAFTASINDA , kardeşimden bir fotoğraf mesajı aldım. Riley ve Corey, evlerinin önünde poz verirken, başparmakları sırt çantalarına takılı bir şekilde ekrandan bana gülümsüyorlardı. Okulun ilk günüydü.

Bebeğim beni o kadar sert tekmeledi ki sıçradım ve bacaklarımın üzerinde duran dizüstü bilgisayar yere düştü. Küfrettim, sonra güldüm, sonra da tekmelediği yeri ovdum.

"Sanırım bana bir şey anlatmaya çalışıyorsun, değil mi?" dedim ve telefonumu tekrar elime aldım. Yaptığım şeyden şüphe etmeden önce, kardeşim telefonu açtı. "Umarım seni rahatsız etmiyorumdur," dedim. "Harika fotoğraf."

"Daha yeni otobüse bindiler," dedi kardeşim ve sesindeki gururu duyabiliyordum. "İnsanlar yalan söylemiyor, biliyor musun. Gerçekten de çok çabuk büyüyorlar."

Boğazım düğümlendi ve elimi karnımın üzerinde gezdirdim. Henüz ona ya da başka kimseye bebekten bahsetmemiştim.

"Siz nasılsınız?"

"İyiyim..." dedim. Konuyu burada kapatacaktım ama Brooks'un benim işlerim hakkında soru sorduğu için ona çıktığımda ne kadar sinirlendiğini hatırladım. Onu susturduğum için çok sinirlenmişti. Ya onun hakkında en iyisini varsayarsam ne olurdu?

Doğrusu, yalnız olmaktan bıkmıştım. Gelecekte, yaşanacak tüm değişikliklerden korkuyordum.

Derin bir nefes aldım ve küçük, korkutucu bir adım attım. Hayatımın kapısını araladım ve Brooks'un gerçek benliğimin bir parçasını görmesine izin verdim. "İşler biraz çılgınca. Birkaç ay önce çok büyük bir müşteri edindim -tıbbi cihaz satışı yapan bir şirket- ve o zamandan beri işler yavaşlamadı. Gelirim ikiye katlandı."

"Aman Tanrım!" diye haykırdı Brooks. "Bu inanılmaz."

İstemsizce de olsa dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Bir bakıma evet," dedim.

"Bana muhtemelen inanmayacaksın ama seni her zaman takdir ettim, Deena." Bir araba kapısının açılıp kapandığını duydum, sonra sesin kalitesi değişti. Arabasına binmişti. "Her zaman çok hırslıydın ve bu da karşılığını verdi. İşinde ve hayatında yaptıklarını yapabilecek başka kimseyi tanımıyorum."

"Brooks..."

"Hayır, ciddiylim."

Bir an dudağımın içini ısırdım, duygularım içimde fırtına gibi esiyordu. Bunu ondan duymak çok güzeldi ama bir yanımda ona inanmıyordu. Bu konuda haklıydı. Sonunda, söyleyebileceğim tek şeyi söylemeye karar verdim: "Teşekkür ederim."

"Gördünüz mü? O kadar da zor değildi, değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Çok sinir bozucu birisin."

"Şu an burada olsaydın, sana kafama bir tokat atardım."

Parmak boğumlarının başımın tepesine sürtündüğünü düşününce içgüdüsel olarak irkildim. "Pekala, görüşürüz," dedim sert bir şekilde.

Güldü ve motoru çalıştı. "Şükran Günü için eve geliyor musun?"

"Muhtemelen hayır."

Daha da yüksek sesle güldü. "Stacey, bebek gelmeden önce çocukları yanıma alıp seni ziyaret etmem için beni ikna etmeye çalışıyor. Belki de tatillerde sana geliriz."

Karnıma şöyle bir baktım. Bu gerçekten ilginç olurdu. "Annen seni öldürürdü."

"Bu bir 'hayır' değildi," diye düşündü. "Stacey'e söyleyeceğim."

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Bu benim büyük abimdi. Yıllarca onun peşinden koşmaya çalışmış, sonra büyüüp onu

kendimden uzaklaştırmıştım. Belki bir orta yol vardı. Belki yetişkinler olarak bir ilişkimiz olabilirdi.

Ama onu içeri almam gerekecekti. Dönüştüğü adamı tanımam gerekecekti. Benim dönüştüğüm kadını da tanımasına izin vermem gerekecekti.

Elim karnımın üzerinde gezindi. Kalbimin her atışıyla birlikte korku göğüs kafesime şiddetle baskı yapıyordu.

"Aslında, Brooks," dedim ve boğazımdaki taşları temizledim.

"Evet?"

Cesaretimi kaybettim. "İşe mi gidiyorsun? Seni bırakıyorum."

Motorunun sesi kesildi. "Hayır. Vaktim var. Ne haber?"

Bu, daha önce hiç karşılaşmadığım bir durumdu. Onu yıllarca kendimden uzaklaştırmaya çalıştığım için kim olduğunu ya da ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyordum. Ama alternatif, son birkaç ay gibi bir ömürdü: Hayatta kalma mücadelesi, ıstırap, umutsuzluk.

"Hamileyim," diye fısıldadım. "Şey, evet."

"Vay canına," dedi Brooks. "Tebrikler! Yani, mutlu musun?"

Bebek elime yumruk attı, sonra da kaburgalarımdaki özellikle morarmış bir noktaya tekme attı. Homurdanarak ayağa kalktım, nefes nefese kalmıştım. "Sanırım öyle," diye yanıtladım sonunda. "Evet."

"Peki ya Cal?"

"Bu... karmaşık bir durum."

"Bok."

"Evet."

"Çenesine yumruk atmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Evet. Hayır."

Brooks kısa ve keskin bir nefes verdi.

"Bunu hallederim," dedim ona.

Mırıldanarak konuyu geçiştirdi. "Ne zaman geleceksin? Stacey ile konuşmam gerek. Biletleri ayırtacağız—dur, Stacey'ye söyleyebilirim, değil mi?"

Gülüşüm sulandı. "Evet. Buraya gelmene gerek yok."

Brooks, "İsrar edecek," diye yanıtladı. Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Dondurucunu doldurmak ve çamaşırlarını yıkamak isteyecek."

"O da hamile," diye belirttim.

"Önemli değil. Peki, planın ne?"

"Bir tane bile yok."

"Bu sana hiç benzemiyor."

İçimden bir ah çektim. "Hayır. Sanırım değil." Bir an sessiz kaldık. Milyonlarca kelime söylenmeden kaldı. Kardeşlik ve birbirimizi neredeyse hiç tanı mı yorduk. "İşinize koyulmanıza izin vereyim," dedim sonunda.

"Pekala." Motor tekrar çalıştı. "Seninle konuşmak güzeldi."

"Evet," dedim, bunun doğru olduğunu öğrenince yarı şaşırmıştım.

Telefonu kapattık ve ben koyu renkli telefonumu sıkıca tuttum. Belki bir ilişkimizin olacağı bir gelecek vardı. Belki o düşman değildi. Belki hayatımda beni önemseyen insanlar vardı ve onlarla açık olmak bağımsızlığımdan vazgeçmek anlamına gelmiyordu. Herkes Cal gibi değildi.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, adı ekranımda belirdi. Ellerim titremeye başladı ve çalan telefona, tekrar susana kadar bakakaldım. Nefesim kesildi.

Kardeşimle daha iyi bir ilişki kurmayı düşünmek ayrı bir şeydi. Başka bir eyalette yaşıyordu ve her zaman kardeşim olacaktı. Cal'ı düşünmek ise bambaşka bir şeydi. Çalan telefonu tutmak bile canlı bir bombayı kucaklamak gibiydi. Onunla konuşmak bile tehlikeliydi. Boğucu ve bağımlılık yapıcıydı ve ondan uzak durmaya ne kadar ihtiyacım varsa, onu o kadar çok istiyordum.

Ardından telefonum bir mesajla titredi.

CAL

Sizinle konuşmayı umuyordum, ama istemezseniz de anlarım. Fikrinizi değiştirirseniz istediğiniz zaman beni arayabilirsiniz.

Mesajı okurken gözlerimi kırptırdım, altı kere okudum. Bu Cal'e hiç benzemiyordu. Hiçbir talep yoktu. Hiçbir emir bağırma, parmak şıklatma yoktu. Kapıyı açıyor ve ne olacağına benim karar vermeme izin veriyordu.

Bu bir tuzaktı. Kalbim sıkıştı ve telefonumu kapattım.

Brooks'la konuştuktan birkaç gün sonra anneme hamile olduğumu söyleme cesaretini TOPLADIM . Çok sevinmişti ve ben de sevinmiş gibi davrandım. Bana düşün hakkında sordu. Panikledim ve ona gitmem gerektiğini söyledim; acil bir iş çıkmıştı. Zengin bir adamla evlendiğim için o kadar mutluydu ki, beni azarlamadı bile. Onun desteği, beni daha önce sürekli azarladığı ve eleştirdiği her konuşmadan daha kötü hissettirdi. Cal ile artık birlikte olmadığımızı öğrendiğinde beni gömecek alay ve hayal kırıklığının dağ gibi yığılmasını ancak hayal edebiliyorum.

Telefonu kapattığımda ellerimi yüzüme gömdüm ve ağladım.

DAHA ÇOK HAMİLELİK KİTABI OKUDUM. Podcast'ler dinledim. Doğumumu zihnimde canlandırdım. Meditasyon yapmayı öğrendim ve bunda kötü olmamın sorun olmadığını kendime söyledim. Doğum planları hakkında bulabildiğim her şeyi araştırdım ve kendim için detaylı bir plan hazırladım.

Çalıştım. Başımı öne eğip daha fazla müşteri edinmek için çabaladım. Borçlarımın bitmiş olmasına ve bir güvencem olmasına şükrederek, elimden geldiğince para biriktirdim. Buna ihtiyacım olacaktı.

Hayat devam etti.

Gece yarısı, yatakta dönüp dururken ve sırt üstü ya da yüz üstü uyumama izin verilmemesinden yakınırken, Cal'ı düşündüm. Ne yaptığını ve beni düşünüp düşünmediğini merak ettim, sonra da bu kadar acınası derecede tahmin edilebilir olduğum için kendimi azarladım. Telefonumdaki rehberi karıştırdım ve onun derin sesini kulağımda duymanın ne kadar iyi geleceğini düşündüm.

Ama aramadım.

Bunun ne anlamı vardı ki? Hepimiz birbirimiz için uygun değildik.

Her zaman yaptığım şeyi yapmam gerekiyordu: kendimi toparlayıp devam etmek. Üniversiteye başvurmayı ve masraflarını

kendi başıma karşılamayı başarmıştım. Bir iş kurmuş ve sadece irade gücüyle onu başarılı kılmıştım. Hatalar yapmıştım, borçlanmıştım ama bundan nasıl kurtulacağımı da öğrenmiştim.

Ben de bunun üstesinden gelirdim.

Cal bana üç kez daha mesaj attı. Kontrol sorunları hakkında biriyle konuştuğunu söyledi. Doğmamış çocuğumuz için bir üniversite fonu oluşturduğunu söyledi. Hazır olduğumda onu aramamı söyledi.

Hazır değildim. Hiçbir zaman da hazır olamayacaktım.

Ona aşkıttım, ama onunla birlikte olmak benim bir parçamın ölmesi demekti. Onun uzlaşmaz iradesine boyun eğmek demekti. Küçülmek, işimden vazgeçmek ve hayatı onun şartlarına göre yaşamak demekti.

Onunla konuşmak işleri daha da zorlaştıracaktı. Artık bir avukatım vardı ve velayet ile nafaka konusunda zaten konuşmuştuk. Ona kapıyı açmanın bir anlamı yoktu. İçten içe, ona tamamen direnecek kadar güçlü olmadığımı biliyordum. Uzak durmak daha güvenliydi.

OTUZ DOKUZ DEENA

Otuz dördüncü haftamda rutin bir kontrole GİTTİM ve hemşire tansiyonumu ölçerken birden doğruldu. Çok ince bir hareketti ama beni duraksattı.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Hemşire, sessiz odada cırt cırtın yırtılma sesi duyulmadan hemen önce, "Kan basıncınız 150/80," dedi. Kolumdaki tansiyon aletini çıkardı ve bana baktı. "Son zamanlarda baş ağrınız oldu mu?"

"Bu sabah," dedim, "ama bunun aylardır sert bir kahve içmediğimden kaynaklandığını düşündüm."

"Ellerinizde ve yüzünüzde şişlik mi var?"

Ona şaşkınlıkla baktım. "Yani... hamileyim. Her yerim sürekli şiş."

"Doktor birazdan sizinle konuşmaya gelecek. Lütfen burada kalın, uzun sürmeyecek."

"Her şey yolunda mı?"

"Birkaç test daha yapacağız. Çok uzun sürmeyecek," diye tekrarladı.

Randevumun başında idrarımda protein ve kan olup olmadığını kontrol etmek için zaten bir çubukla idrar testi yapmıştım, ancak bana bir idrar testi daha yaptırıldılar, bir kan testi daha yaptırıldılar ve tansiyonumu tekrar ölçtüler.

Ardından oda insanlarla doldu.

Nöbetçi kadın doğum uzmanı, koyu tenli ve derin kahverengi gözlü, ciddi ve işini ciddiye alan bir kadındı. Nabzımı kontrol etmek için elini bileğime koydu ve bunu yaparken saatine baktı. Eski usul. Sonra gözlerimin içine baktı ve "Bugün bir bebeğiniz olacak" dedi.

Gözlerim kenarlarından bulanıklaştı. "Ne?"

"Aramak istediğiniz biri var mı? Destekleyici biri? Doğum için ihtiyacınız olan şeyleri getirebilecek biri?"

"Ne demek istiyorsun? Daha otuz dört haftalık hamileyim. Bebeğin daha iki ay daha pişmesi gerekiyor!" Sesim ince ve titrek çıkıyordu. Neredeyse tanıyamadım ama dudaklarım hareket ediyordu, demek ki benden çıkmış olmalıydı.

"Şiddetli ve hızlı gelişen preeklampsi belirtileri gösteriyorsunuz. Bebeği mümkün olan en kısa sürede doğurmamız gerekiyor."

Konuşmasının ortasında başım sallanıyordu. "Ben... Ben doğal yollarla doğum yapmak istiyorum. Beklemek istiyorum. Henüz çok erken."

Sesi biraz yumuşadı. "Preeklampsi hem sizin hem de oğlunuz için son derece tehlikeli," dedi. "Nöbet, inme ve ciddi organ hasarı riski var. Tedavinin tek yolu bebeği çıkarmak."

Geçtiğimiz birkaç ayı hamilelik ve doğum hakkında bulabildiğim her şeyi okuyarak geçirmiştım. Bir doğum planım ve hastaneye götürmek istediğim her şeyin bir listesi vardı. Tıpkı iş hayatımda olduğu gibi, düzenli ve titizdim. Kendiliğinden doğum sancılarının başlamasını, ne kadar süre kendi başıma dayanabileceğimi görmeyi, epidural almayı ve bebeği iterek çıkarmayı istiyordum. Plan buydu. Olması gereken buydu.

Doktor, "Size doğumu başlatacak bir ilaç serumu vereceğiz," diye açıklamaya başladı.

"Ama bunun çok daha acı verici olması gerekiyor," diye itiraz ettim.

Başını salladı. "Evet. Birçok kadın Pitocin'in neden olduğu kasılmaları, kendiliğinden başlayan doğumlara göre çok daha şiddetli buluyor."

Omurgamın dibinde panik bir gerginlik oluştu, hareket etmemi zorlaştırdı. Sırtımdan yukarı doğru tırmandı, kaburgalarımı sardı ve ciğerlerimi sıkıştırdı. Tam nefes alamıyordum.

"Size destek olacak birisi var mı?" diye tekrarladı. Gözleri hâlâ üzerimdeydi, elini uzattı ve bir hemşire ona dosyayı verdi. Sonunda gözleri dosyaya indi. "Acil durum irtibat kişiniz olarak Alba Enders yazıyor. Onu aramak ister misiniz?"

Kimsem yoktu. Alba, Vaughn ve oğluyla tatile gitmişti. Başka kimi arayacaktım? Annemi mi? Kardeşimi mi?

Cal?

"Hayır," dedim. "Bana ne olacağını söyle."

Doktor bana süreci anlattı, bir sürü form imzalattı ve sonra bir hemşire elimi arkasına bir iğne batırıp serum bağıladı. Her şeyi sersemlemiş bir halde izledim, bir elim yatakta, diğer elim karnımdaydı.

Ağzım kupkuruydu. Dünya rüya gibiydi, sanki her şeyi hayal ediyordum.

Böyle olmaması gerekiyordu. Hamileliği, bebeği, her şeyi tek başıma yapmayı kabullenmiştim. Kabullenmiştim. Maddi durumum çok daha iyiydi ve hâlâ zamanım vardı. Hazırlanmak için iki ayım daha vardı.

İlk kasılma geldi ve nefesim kesildi. Daha önce hiç duymadığım bir ses, hayvansı bir inilti çıktı ağızımdan ve hemşire kolumu ovmaya devam etti, ben de ona uzaklaşmasını söyleyerek bağırdım.

"Özür dilerim," dedim ağrı dindiğinde. Yatağın üzerinden yuvarlanıp yanına dikildim, ellerimi yatağın üzerine koydum.

"Sorun yok," dedi nazikçe. "Doğum yapan bir kadından duyduğum en kötü şey değil bu."

"Sen bir meleksin," dedim ve o güldü.

Gülümsedim, sonra ikinci kasılma beni yakaladı, nefesimi kesti. Üçüncü kasılmada ise ağrı kesici için yalvarıyordum.

Hemşire beni rahatlatarak, "Anestezi uzmanı çağrıldı," dedi. "Ama biraz zaman alabilir; hangi ameliyatların yapıldığına bağlı. Gelmesi bir saate kadar sürebilir."

"Bir saat dayanamam."

Dudaklarını büzdü, yüzünde sadece bir sempati ifadesi vardı ama hiç bir şey vermiyordu. "Sana azot oksit verebilirim," dedi.

Nefes nefese başımı salladım ve o da gazı bağıladı. İlk gaz püskürtmesi midemi bulandırdı. Maskeyi yüzümden hızla çıkardım ve

sonraki iki kasılma boyunca inledim. Acı beni baş dönmesine, mide bulantısına ve hayatımın sona ermek üzere olduğunu hissettirdi. Kasılmalar arasındaki aralar kısalıyordu ve saat geriye doğru ilerliyor gibiydi.

"Epidural nerede?" diye sordum.

Hemşire bana milyonuncu kez, "Yolda," dedi.

Daha önce hiç böyle bir acı hissetmemiştim. Çok yalnızdım. Bunu yapamazdım.

"Evet, yapabilirsiniz," dedi hemşire, sesi nazik ve tatlıydı. "Bunu yapıyorsunuz."

Gözlerini oyup derisini yüzmek istedim. O kadar *iyi kalpliydi* ki...

Acı dindi ve öfkem de onunla birlikte yok oldu.

"Yapıyorsun," diye tekrarladı. Ameliyat önlüğünün rengiyle daha da maviye bürünmüş güzel ceylan gözlerine baktım ve sözlerindeki gerçeği duydum.

Bunu tek başıma yapıyordum. Her zaman olduğu gibi.

Böyle olmak zorunda değildi kesinlikle.

Acı yeniden beni vurmadan önce çok az saniyem kalmıştı. Yaklaştığını, durdurulamaz bir şekilde üzerime doğru hızla geldiğini hissedebiliyordum.

Ve ben biliyordum.

Şu an yalnız olmak istemiyordum. Bu süreçte bana yardımcı olacak kişinin güzel, nazik, pratik bir hemşire olmasını istemiyordum. Kardeşimin, en iyi arkadaşımın, annemin ya da en büyük düşmanımın olmasını istemiyordum.

Tek bir kişiyi istiyordum. Onu, zavallı asistanına işten ayrılmadan hemen önce dik dik bakarken gördüğüm andan itibaren dünyamın etrafında dönmeye başladığı kişi. Aşık olduğum ve sonra terk ettiğim kişi. Kapıyı aralayıp karar vermemi bekleyen kişi.

Kasılmalar arasındaki o birkaç an içinde, nefes nefese kaldığımda ve istediğim hayatın görüntüsünü kristal berraklığında gördüğümde, yanıldığımı fark ettim.

Kontrol manyağı Cal değildi, bendim.

Emeklerimin, işimin, hayatımın sonucunu kontrol etmek istiyordum. Genç yaşta irademin elimden alındığını hissediyordum ve o zamandan beri hayatın azgın akıntısına karşı savaşıyordum.

Evet, zekiydim. Evet, hırslıydım. Evet, bir iş kurmuştum ve bunu tek başıma yapıyordum. Hepsini.

Ama artık bunu yapmak istemiyordum.

Eve döndüğümde beni karşılayacak birine ihtiyacım vardı. Başımı yaslayabileceğim güçlü bir omuza ihtiyacım vardı. Yemek yemeyi unuttuğumda bana hatırlatacak birine ihtiyacım vardı.

Cal'ı istiyordum. Tam burada, tam şimdi, hayatımın en büyük sınavından geçmeme yardım etmesini istiyordum. Oğlumuz doğduğunda yüzünü görmek istiyordum. Terli alınımdan öpmesini ve bana mükemmel, güzel ve onun olduğumu söylemesini istiyordum.

Her zaman onun olmuştum, beni bağlamak için kullandığı sınırlara karşı koyduğumda bile. Ona ne kadar çok karşı koyarsam, o da o kadar çok karşılık verirdi.

Ya yapmasaydım?

Kardeşimle konuşmamdan sonra bana o mesajı gönderdiğinden beri, sayısız kez cevap vermeyi düşündüm. Ama hep kendimi durdurdum. Kendimi kaybetme korkusu, ona olan ihtiyacımdan daha büyüktü. O an, kasılmalar arasındaki nefes alışverişinde, bağımsızlık mücadelemın bir yerde yanlış yöne gittiğini fark ettim. Kardeşimi kendimden uzaklaştırmış ve destek sistemimden kopmuştum. Cal'ın bana ulaşma çabalarını görmezden gelmiş, bana destek olmak istediğini söylediğinde ona inanmamıştım.

Şimdiye kadar.

Koluma sentetik hormonlar pompalayan bir serum takılana kadar, acı dayanılmaz hale gelene kadar ve tek istediğim kişi o olana kadar her şey yolundaydı.

Orta yolu bulabilirdik. Bir şekilde halledebilirdik. Bu, onun kadar benim de sorumluluğumdu. Bir sonraki kasılmam hızla geldi ve telefonumu kapmak için acele ettim.

Cal, daha ilk zil çalmadan cevap verdi. "Deena?"

Kasılma nefesimi kesti ve mikrofona inledim.

"DEENA!" Hastane yatağının üzerine düşürdüğüm telefonda Cal'ın sesini duyabiliyordum ama ellerim battaniyeleri sıkıca kavramıştı ve kasılma bitmeden bayılmamak için odaklanmam gerekiyordu. Korku boğazımda bir top gibiydi, midemde bir çukur, sürekli, mide bulandırıcı bir dehşet hissi vardı. Bunu yapamazdım.

Ölecektim. Her şey korkunç bir şekilde ters gitmişti ve yapayalnızdım, bu sondu.

Bütün o lanet olası kitaplarda bunu okumuştum. Korku, acı ve panik nasıl iç içe geçmişti ve acıyı kontrol altına almak için korkuyu dizginlemek için elimden gelenin en iyisini yapmalıydım.

Tam bir fiyasko.

Ağrı dindi. Telefonumu bulana kadar yatağı yokladım. Cal hâlâ bağıırıyordu.

"Doğum sancılarım başladı," diye nefes nefese söyledim. "Sana ihtiyacım var."

Uzun bir süre sonra, tam da sert fayans zemine diz çöktüğüm sırada, kapıyı çarparak içeri girdi. "Deena," dedi, sıcak eli sırtımın en yoğun acı hissettiğim bölgesine dokundu. Sonra yüzü tam benimkinin yanında belirdi, gözleri kocaman ve dehşet doluydu.

O buradaydı. Yalnız değildim. Bir anda, tam yanımda belirdi.

Başka bir şey daha söyledi ama duymadım. Sadece elini tuttum ve kasılma geçene kadar sıktım.

"Preeklampsi," diye mırıldandım, kelimeyi telaffuz etmekte zorlanarak. "Bebeğin çıkması gerekiyor."

Bir kasılma daha. Uzaktan Cal'ın "Bu normal mi?" diye bağırdığını ve hemşirenin "Evet" diye yanıt verdiğini duydum.

Elleri sırtımdaydı. Sırtımı okşadı, saçlarımı yüzümden çekti ve bana güçlü olduğumu söyledi. Bana muhteşem olduğumu söyledi. Bana çok mükemmel olduğumu, beni özlediğini ve aradığım için çok mutlu olduğunu söyledi. Gözlerimden yaşlar süzüldü. Beni ayakta tutan tek şey oydu. Soluk mavi gözleri. Güzel dudakları. Çok özlediğim o sesi.

"Çok üzgünüm," dedi. "Bu olaylar başladığında burada olamadığım için çok üzgünüm."

"Bunu yapamam. Çok fazla."

"Deena, her şeyi başarabilirsin. Tanıdığım en inanılmaz kadınsın. Seni çok seviyorum."

Şok içinde gözlerimi kırıştırdım. Tam o sırada anestezi uzmanı kapıdan içeri girdi. Önlükler, pamuklu çubuklar ve açıklamalar hızla birbirini kovaladı. Daha fazla form. Dev bir iğne. Anestezi uzmanı arkamda çalışırken Cal yatağın diğer tarafında çömelmişti. Ellerimi

kendi çok daha büyük elleriyle tuttu, gözleri gözlerime sabitlenmişti. Onun burada olduğuna inanamıyordum.

"Çok harika bir anne olacaksın," diye fısıldadı.

Ellerim istemsizce onun ellerini sıktı. "Bilmiyorum. Nasıl anne olunacağını bilmiyorum."

"Şu anda tam da bunu yapıyorsunuz. Oğlumuz için en iyisini yapıyorsunuz."

Gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Bir kasılma daha geldi ve sırtımda bir iğne olduğu için hareketsiz kalmak zorundaydım. Bu zordu ama Cal oradaydı, o alçak, sakın sesiyle konuşuyor, beni tutuyor, seviyordu.

Acı azaldı ve ben de ona olan tutuşumu gevşettim. Cal ayağa kalktı, bacaklarını salladı ve ellerini esnetti.

"Seni incitmek istemedim," dedim nefes nefese.

"Bunu hak ediyorum," dedi dudaklarında hafif bir gülümsemeyle.

Epidural iğne yapıldı ve uzandım. Ağrı azalmaya başladı, rahatladım ve birdenbire oda insanlarla doldu. Doğum zamanı gelmişti.

Cal yanımda durdu, elimi iki eliyle sıkıca tuttu, gözleri etraftakilere kayıyordu, çenesi kenetlenmişti. Birdenbire fark ettim ki, onlara emirler yağdırmıyordu. İkinci bir görüş istemiyordu. Onlara işlerini nasıl yapacaklarını söylemiyordu. Stres, sıkı çenesinden, kaşlarının çatılmasına, omuzlarının gergin çizgisine kadar vücudunun her zerresine yansımıştı. Nefes nefese kalmıştı ama baskıcı değildi.

Peki ya son birkaç ay? Beni bulup kendi lüks dairesine götürmedi. Beni hapse atıp işimden vazgeçmeye zorlamadı. Beni aramamı bekledi ve sonra her şeyi bırakıp burada oldu. Ve şimdi de bana ihtiyacım olan desteği vermekten başka bir şey yapmıyor.

Bakışları tekrar bana döndü ve elimi sıktı. "Buradayım," dedi. "Seni koruyorum."

"Beni gerçekten seviyor musun?" diye sordum, uyuşturucunun, acının ve onun etkisiyle sersemlemiş bir halde.

"Evet."

"Sanırım seni yanlış duydum."

"Seni hayattan daha çok seviyorum."

"Ah." Yutkundum. Ağzım çok kuruydu ve tadı berbattı. "Senin için işimden vazgeçmeyeceğim."

Cal'ın gülümsemesi o kadar içten ve şefkatliydi ki, göğsüm sızladı. "Biliyorum," diye mırıldandı. "Seni sevmemin sebeplerinden biri de bu."

Sözleri beynimde hiçbir anlam ifade etmiyordu—o an beynim pek iyi çalışmıyordu—ama kalbimde bir şeyler yerine oturdu. Yardımını kabul etmek küçülmek ya da ölmek anlamına gelmiyordu. Zayıflık değildi. Hala kendim olabilirdim, ta iliklerime kadar, ve o beni sevecekti.

Büyük bir adım attım ve o orta yolu buldum. "Seni seviyorum," diye hırıltılı bir sesle söyledim.

Gülümsemesi göz kamaştırıcıydı ve içimdeki en karanlık yanları aydınlatıyordu. Her zaman gördüğü ve sevdiği yanları. Şimdiye kadar saklamak istediğim yanları.

Daha da yaklaştı, bir eliyle elimi kavradı, diğer eliyle de terden sıırıslam olmuş saçlarımı alınımdan çekti. "Sen benim yaşama sebebimsin, Deena. Her şeyimsin. Hayatımın geri kalanını sana ne kadar muhteşem olduğunu hatırlatarak geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Göz kapaklarımın arkasında bir baskı oluştu ama gözyaşlarımı tutmayı başardım. "Teklif hazırlama becerilerin gerçekten geliştirilmeli Cal," diye hırıltılı bir sesle konuştum. "Ama bu daha iyiydi."

Gözleri parıldadı. "Evet mi dedin?"

"Pekala Deena," diye konuştu öldürmek istediğim o iyi kalpli hemşire. "Artık ıkınma zamanı. Geri sayım yapacağım. Hazır mısın?"

Bakışlarım Cal'daydı, onunki de bende. Elimden tutuyordu, yanımda sarsılmaz bir güç ve güvenlik direği gibi. Şimdiye kadar ve sonsuza dek.

Hemşireye ve Cal'e aynı anda "Evet" diye yanıt verdim.

Cal'ın yüzünde parıldayan bir gülümseme belirdi ve kalbim sevinçten havalara uçtu.

Sonra ittim.

SON SÖZ

ARAMA

Yaklaşık yedi yıl sonra

LUKE'UN BAŞPARMAKLARI Örümcek Adam sırt çantasına takılıydı ve annesinin gülümsemesiyle bana ısıldıyordu. Kalbim, doğduğundan beri bininci, milyonuncu kez paramparça oldu. Birinci sınıfa başlayacağı ilk gündü ve yılların ne kadar çabuk geçtiğine gerçekten inanamıyordum.

Her şey bir bulanıklık halindeydi. Uykusuz gecelerin ve uzun sohbetlerin, kahkahaların ve sevginin, evliliklerin, hamileliklerin ve benim masal sandığım türden mutluluğun bir bulanıklığıydı.

Deena'ya kadar.

Eşim yanıma çömeldi, gözleri yaşlarla doldu. "Tamam," dedi, avucunun tersiyle yanağını silerek. "Anladım. Brooks ve Stacey'ye göndereyim." Birkaç dokunuşla resmi erkek kardeşine ve yengesine gönderdi. Şükran Günü'nde ziyarete geleceklerdi ve Luke, büyük kuzenlerini görme düşüncesiyle şimdiden heyecandan titriyordu.

Deena bana döndü ve kolunu açtı, ben de en küçük kızımız olan, bebek gibi yumuşak uzuvları ve kıvrak kıvrıcık saçlarıyla kıpır kıpır bebeği ona doğru uzattım. Deena, Bella'nın yanağına bir öpücük kondurmak için yanağını okşadı, sonra yüzünü bana doğru kaldırdı. Sıra bendeydi. Dudaklarını öptüm, Deena'nın varlığının her zaman

göğsümde yarattığı aynı sıcak parıltıyı hissettim, sonra bir çığlık sesiyle geri çekildim.

Dört yaşındaki yaramaz kızımız Gracie, arkamızda ayaklarını yere vurarak dadıyı çıldırtıyordu. Omzumu çevirip baktığımda, başını koltuğun arkasından uzattığını gördüm. Gözleri ışıldıyordu. Annesinin tıpatıp aynısıydı.

Kızıma ablamın adını vermekten endişelenmiştim. Küçük bir kız çocuğu için çok ağır bir yük olacağını düşünmüştüm. Ona farklı davranacağımdan, lanetleneceğinden veya yük altında kalacağından endişelenmiştim. Ama Gracie'm tüm bu korkuları alt etti. Bir yıl içinde, kızımın hatırladığım o yumuşak, tatlı küçük kız kardeşiyle paylaştığı tek şeyin bir isim olduğunu anladım. Bir bakıma uygundu; kızıma o ismi vererek kaderi kontrol etmeye çalışmışım ve kader yüzüme gülmüştü.

Deena, Gracie'ye hamileyken annesi ziyarete geldi. Kızımıza onun adını vermemizi istiyordu. Deena'nın omurgasını dikleştirip annesine bunun olmayacağını söylediğini izledim. Maryanne aktif bir büyükanne olmaya devam edebilirdi, ancak artık beklentilerini Deena'ya ve kesinlikle çocuklarımıza dayatamazdı. Deena annesine bunu söylerken sakindi - ama aynı zamanda son derece inatçıydı. Ebeveynlerinin yanında ergenlik bunalımı yaşayan huysuz kadın gitmişti. Deena artık kendisi de bir anneydi.

O anda ona yeniden aşık oldum.

Luke'u okula, Gracie'yi de anaokuluna uğurladık ve geri döndüğümüzde Bella'yı yatırma vakti gelmişti. Deena'nın çocuk odasından sessizce çıkmasını bekledim, sonra bileğinden yakalayıp onu sıkıca kendime çektim. Kolumu sırtına doladım ve bana doğru erirken yumuşadığını hissettim. Serbest kolu omzuma dolandı, parmakları ensemdeki saçlarıma dolandı.

Gülümsemesi her zamanki gibi hayat vericiydi. Kenarlarından öptüm. "İşe gitmem gerek," diye mırıldandı ama geri çekilmedi.

Onu daha sıkı kavradım, ellerim kalçalarına doğru kaydı. Başparmaklarım tişörtünün etek ucunun altına girdi ve kıymetli karım, ellerimin çıplak tenine değmesiyle ürperdi.

"Bugün izin al," diye ikna etmeye çalıştım, çenesini, kulağını, boynunu öperek. "Çok fazla şey yaptın."

İşletmesi yine büyümüştü. Şehrin en büyük seyahat acentesinin yüzüydü, kurumsal seyahat ve yüksek değerli müşteriler konusunda uzmanlaşmıştı. Luke doğduktan sonra birkaç yeni kişiyle tanışmasına yardımcı olmuş ve işletmesine biraz risk sermayesi yatırmayı kabul etmiştim, ama gerisi tamamen Deena'nın işiydi. Hırslı, kararlı, zeki, güzel Deena. Benim Deena'm.

"Yapamam."

İç çekerek geri çekildim. Burnuna, dudaklarına, yanağına bir öpücük kondurdum. İçimde, onu sıkıca kucaklayıp yatağına götürme isteği gerindi ve kabardı; bu duygunun büyümesine, sonra da kaybolmasına izin verdim. Deena'nın ihtiyaçlarını karşılamak istiyordum ve bu ihtiyaçların en önemlisi kendi kaderini tayin etme özgürlüğüydü. Ne zaman onu şımartmam, okşamam ve beslemem gerektiğini bana söyleyecekti. Bana ihtiyacı olduğunda bana haber vereceğine güveniyordum ve o da ihtiyacı olduğunda yanında olacağıma güveniyordu.

Buraya gelmek zaman ve emek gerektirmişti, ama uzaklaşmak ve eskiden beni saran o telaşlı panikten kurtulmak iyi geldi. "Bu akşam?" diye sordum, saçlarına doğru mırıldanarak. "Akşam yemeği için müsait misin?"

Uzun bir iç çekişle boynumun dibini gıdıkladı ve alnını omzuma sürttü. "Belki..." Bana doğru göz kırptı, sonra çocuk odasının kapalı kapısına baktı. "Belki işleri biraz değiştirebilirim. Günün geri kalanını izinli geçirebilirim— *ahh!* Cal!"

"Sessiz ol. Bebeği uyandıracaksın," diye uyardım Deena'yı omzuma atıp koridorda yürürken. Yanıma hafifçe vurdu, sonra kıkırdamasını bastırdı. Onu yatağıma bıraktığımda gözleri ıslı ıslıdı. Sıcak, kahverengi ve asla hak ettiğimi düşünmediğim türden bir sevgiyle doluydu.

Hâlâ bunu hak edip etmediğimden, onu hak edip etmediğimden emin değildim. Ama artık çok geçti. O artık benim olmuştu ve onu asla bırakmayacaktım.

"Seni seviyorum," diye hatırlattım ona, eteğini yukarı kaldırıp ellerimi külotuna geçirirken. Külotunu bacaklarından aşağı doğru çektim ve bana doğru sonuna kadar açılmış vücudunun güzelliğine baktım.

"Biliyorum," diye yanıtladı kendini beğenmiş bir tavırla.

"Şımarık." Başparmağımı, zaten ıslak ve benim için ağlayan kıvrımlarının üzerinde gezdirirken, onun keskin nefes alışından zevk aldım. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

Yanakları çoktan pembeleşmişti. Gözleri ısıltı ısıldı. "Umarım öyledir."

Hafifçe güldüm ve kemerimi çözdüm. "Ellerini başının üstüne koy, canım. Şu yatak başlığını sıkıca tut ve bırakma." Sesim zaten kısık ve söylenenleri yaptığında vücudum zonkladı.

Ama zaten onun böyle yapacağını biliyordum, değil mi?

O mükemmeldi. Benim tüm kusurlarıma uyuyordu, ben de onunkine. Her zaman öyleydi. Her zaman da öyle olacaktı.

DEENA VE CAL'IN DÜĞÜNÜNE DAIR İÇ DETAYLARA GÖZ ATIN...
DEENA'NIN BAŞUCUNDAKİ KOMODININ ÜZERİNDE ÇERÇEVELETTİĞİ ŞEYLERİN
NELER OLDUĞUNU ÖĞRENİN.

[ÖZEL BONUS BÖLÜME ULAŞMAK İÇİN BURAYA DOKUNUN!](http://www.lilianmonroe.com/subscribe)

([HTTP://WWW.LILIANMONROE.COM/SUBSCRIBE](http://www.lilianmonroe.com/subscribe))

YENİ BİR KİTAP MI ARIYORSUNUZ?

BİR FIONA

En yakın arkadaşımın paslı eski Toyota'sından YORGUN BİR İNİLTİ yükseldi. Bu... hiç iyiye işaret değil.

İyi tarafından bakarsak, Simone'un eski püskü arabası bizi Los Angeles'ın 500 kilometre kuzeyine ve hedeflediğimiz tatil kasabasına başarıyla ulaştırdı. Ne yazık ki, daha fazla yol kat edecek gibi görünmüyor.

Arabayı bir arada tutacakmış gibi, yıpranmış plastik kapı kolunu sıkıca kavıyorum. Simone arabasının bozulmasından endişeleniyorsa da bunu belli etmiyor. Başının tepesinde dağınık bir topuz yapmış vahşi kıvılcı saçları ve soluk mavi gözlerini çerçeveleyen kalın, siyah çerçeveli gözlükleriyle Simone, kırk dört yaşından çok daha genç görünüyor; bu da sık sık kendi güvensizliklerimi besleyen bir gerçek. Zaman bana pek de iyi davranmadı.

Heart's Cove'un ana caddesine dönerken arabanın kaputundan bir başka tiz ses daha çıktı ve ben de sokaktaki tabelalarda bir tamirci aramaya başladım. Simone bu hurda yığını için endişelenmese bile, iki haftalık konaklamamızın sonunda buradan bir şekilde kurtulmam gerekiyordu.

Yaklaşık elli metre daha ilerledikten sonra motor tekledi, araba sarsıldı ve her şey tam orada, sokakta durdu. Simone, kaputun altından kalın siyah dumanlar yükselirken, yavaşça ilerleyen arabayı

kaldırıma ustaca yanaştırdı. Yarı uygun bir yere park etti ve hiçbir şey olmamış gibi davranarak el frenini çekti ve alev kırmızısı saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı.

En yakın arkadaşına bir bakış attım. "Benim arabamı almalıydık."

"Arabanızı alamadık. Size Voldemort'u hatırlatıyor."

"Voldemort mu?"

"Adı Anılmayacak Olan. O parlak beyaz Mercedes, o pisliğin boşanmada sana bıraktığı tek şey ve ona bakmak sana onun aldatan halini hatırlatıyor. Her anahtarı çevirdiğinde gözlerinde görüyorum. Arabanı almamızın *imkanı yoktu* . Koca Bertha gayet iyiydi." Sanki Bertha'nın kaputundan koyu bir duman çıkmıyormuş gibi, gösterge paneline sevgiyle vuruyor. En iyi arkadaşım bana anlamlı bir bakış atıyor. "Bu tatil bizimle ilgili, kendimizi şımartmakla ilgili, her zaman olmamız gereken kadınlar olmakla ilgili. Ayrıca, başardık, değil mi?"

"Zar zor," diye homurdandım, dudaklarımda belirmeye çalışan sırıtışı bastırmaya çalışarak.

"Bugün öğleden sonra bir tamirci bulacağım. Zaten önümüzdeki iki hafta boyunca arabaya ihtiyacımız olmayacak; Heart's Cove'daki her yer Heart's Cove Oteli'ne yürüme mesafesinde. Broşürde de yazıyor."

Ön camdan, dumanın arasından, otel kapısının üzerinde solmuş yeşil-beyaz bir tente görüyorum. Sineklikli kapı hafifçe yamuk duruyor ve her pencerenin içini dantel perdeler çerçeveleyiyor. Eski dış cephedeki boya dökülüyor, ancak otelin önünde düzgünce biçilmiş çimler ve her direktan rengarenk çiçeklerle dolu sepetler sarkıyor. Küçük bir otoparka giden kaldırımın kenarında alçak bir çit var, otoparkın diğer tarafında ise ön kapıya giden bakımlı bir yol bulunuyor.

Bu konaklama yeri şirin, ancak biraz yıpranmış durumda. Tam olarak ilk tercihim olmazdı.

Belki de eski kocam John'un hoşuna gitmezdi. *Gerçekten* burayı sevmiyor muyum? Kayıp, yamalı tüylü ve üç bacaklı bir kedi yavrusu gibi sevimli bir yer. Simone'a inanacak olursak, harika yorumları ve muhteşem bir kahvaltısı var.

John bu yeri görür görmez başka bir yer bulana kadar durmadan şikayet ederdi, belki de tüm tatili iptal ederdi—ama burada değil. Los

Angeles'taki şık ofisinde, cinsel organını sokmaya karar verdiği genç ve çekici asistanıyla birlikte. Ya da belki bir hukuk asistanı. Ya da genç bir ortak. Ya da bir stajyer. Ya da bunların hepsi birden.

Derin nefesler.

Simone dudaklarımı büzdüğümü görmüş olmalı, çünkü koluma yumruk attı. "Limon emmeyi bırak Fi. Hadi ama. Yaratmamız gereken sanat eserleri var."

"Sana kaç kere söylemem gerekiyor, ben sanatçı değilim? Büyük kişisel gelişim kaçamağımız için neden bir sanat kampı seçtiniz? Ben titiz biriyim. Düzenlemeyi, planlamayı severim. Neden tatilde iş arama falan yapmıyoruz? En azından faydalı olurdu."

Simone homurdanarak arabadan indi ve kaputundan hala çıkan dumana hızlıca bir bakış attı. Emin olmak için bir lastiğe tekme attı, sonra çantasını omzuna astı ve beni içeriye doğru işaret etti. "Hadi! Kapıdaki tabelada içeride kayıt yaptırmanız gerektiği yazıyor."

Eski sevgilimle ilgili düşünceleri bir kenara bırakarak, Simone'un peşinden arabadan iniyorum. Bertha'nın ölmekte olan motorunun kokusunu görmezden gelebilirseniz, buradaki hava oldukça temiz. Çiçek kokuları ve denizden gelen hafif bir tuz esintisiyle dolu bu koku, omuzlarımdaki gerginliği çözüyor. Simone haklı. Bir tatile ihtiyacım var ve neden daha önce hiç yapmadığım bir şey yapmayayım? Neden yeni bir şey denemeyeyim?

Los Angeles'ta benim için hiçbir şey yok zaten. Geçen hafta o gösterişli çatı katı dairesi John'un adına devredildi ve değerinin yarısı nihayet banka hesabıma yattı, artık resmen evsizim. Boşanma da sonuçlandı, yani resmen bekarım. Tepelere taşınma, çitlerle çevrili bir ev ve mükemmel küçük bir aile kurma hayalim çatı katı dairesiyle birlikte yok oldu, ama bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyorum. Kırk beş yaşında yeniden başlamak planladığım bir şey değildi.

Simone, kendimi bulmam için biraz zamana ihtiyacım olduğuna karar verdi, bu yüzden buradayım. *Kendimi bulma* umuduyla iki hafta boyunca sanat, yoga ve meditasyon derslerine katılacağım, ancak keşfedeceklerimden de çok korkuyorum. Her sabah aynanın karşısına geçiyorum ve gördüklerimden pek hoşlanmıyorum. Kırk beş yaşını geçtim ve her gün yeni kırıksıklıklar beliriyor. Eskiden sarkmayan yerler sarkıyor, eskiden gergin olan yerler ise yumuşuyor.

John'un daha genç, daha güzel, daha uysal oyuncaklarıyla kıyaslandığında kendimi oldukça hantal hissediyorum. Bir hafta boyunca resim yapmanın ve "ohm" sesleri çıkarmanın da bu durumu düzeltereğinden emin değilim.

Ben bir adım atmadan Simone çoktan kapıya doğru yarı yolda gelmişti. Arkasını döndü ve ellerini beline koyarak kaşlarını çatı. "Şey, Fiona, kendine gel! Acele et kızım. İlk dersimiz yarım saat sonra başlıyor."

Duraksadım, başımı yana eğdim. "Yarın ilk gün olduğunu söylemiştin sanırım."

"Yalan söyledim. Bununla başa çık." Alnından düşen kızıl saç tutamını itti, hiç pişmanlık belirtisi göstermiyordu. Gözleri caddede gezindi, sonra tekrar bana döndü, omuzları hafifçe düştü. Daha yumuşak bir sesle, "Bugün bir şeyler çizmen gerektiğini bilseydin asla arabaya binmezdin biliyordum. Rahatlık alanın seni rehin tutmak için elinden geleni yapıyor, yani biliyorsun, çaresiz zamanlar işte." dedi.

"Kime çaresiz diyorsun?" diye kaşımı çattım.

Simone sırtıttı, ama cevap vermek için ağzını açamadan, bizi ayıran asfalttan bir gürültü geldi. En yakın arkadaşımın gözleri, kaldırımında oluşan çatlağı görünce irileşti. Ben de bir adım geri çekildim, elimi göğsüme koydum.

Ardından Heart's Cove Oteli'nin otoparkı patladı.

Hayır, gerçekten de öyle. Patlıyor.

Her yer asfalt. Elli metre yüksekliğe fışkıran bir su fıskiyesi, üzerimize doğru çağlayarak akıyor. Çıglık atıyorum, çantamı başıma geçirirken yere çömelıyorum. Kayalar ve asfalt parçaları etrafıma yağıyor, tenimi yakıyor. Elimle boynumun arkasına dokunup geri çekiyorum ve kan görüyorum.

Bu da ne...?

Yağmur hâlâ üzerime yağıyor, bir yandan da bağırışlar yükseliyor. Kapılar açılıyor ve uzaktan bir siren sesi duyuluyor. Ben hâlâ kaldırımında çömelmiş, parmaklarımdaki kana bakıyorum.

Bu kasabada neyin yanlış olduğunu anlamıyorum, Allah aşkına? Simone beni nereye getirdi? Belki de buradan kaçmalıyım, ama bunu nasıl yapacağım ki? Arabamız bozuldu.

Sıkışıp kaldım, sıkıştım, sıkıştım. Tıpkı evliliğimde sıkışıp kaldığım gibi. Sevmediğim bir çatı katında sıkışıp kaldım. Hiç olmak istemediğim bir şehirde sıkışıp kaldım. Dalkavuklar ve kibirli ev hanımları dedikodu yaparken, hayat yanımdan geçip giderken yavaş ve acı verici bir ölüm gibi hissediyordum.

Su elbisemin içine sızıyor, sırtımı ıslatıyor. Kafama başka bir asfalt parçasının gelmesinden endişelenerek kendimi bir top gibi büküyorum. Düşüncelerim etrafımda hızla dolaşüyor ve rahatlık alanım kafamın içinde daralıyor.

Evde kalmalıydım. Ya John'un bana bir şeye ihtiyacı olursa? Ev aramalı ve iş bulmaya çalışmalıyım. Tatil, ihtiyacım olan son şey. Tatili neden hak edeyim ki? Kendimi toparlayıp hayatıma nasıl yeniden başlayacağımı düşünmeliyim.

Duygularım boğazımı tıkıyor ve kendimi aptal gibi hissediyorum. Ben öyle kolayca dağılan biri değilim. Ben kaya gibi sağlamım. Aileyi bir arada tutan benim.

Pek de iyi gitmedi, değil mi?

Gözlerimden yaşlar süzölmek üzere ve kendimi tutmak için isyan eden duygularıyla mücadele ediyorum. Sadece bir su borusu patladı. Boynumun arkasında hafif bir kesik var ama iyiyim. Sadece ıslak ve garip bir şekilde duygusalım.

Sonra bir gölge. Su durdu ve açık bir şemsiyeye çarpan bir gayzerin şırıltısını duydum. Üzerime yağın suyun olmaması derin bir nefes almamı sağladı. Başımı kaldırıp şemsiyenin sahibinin, aklımı başımda tutmama yardım ettiğini gördüm.

Aman Tanrım .

Islak tişörtle çekilmiş bu fotoğrafa bakılırsa, Heart's Cove o kadar da kötü olmayabilir.

Uzun boylu, esmer ve yakışıklı kelimeleri bile yetersiz kalıyor. Bu adam, Heart's Cove adlı sakin bir kasabada değil, kırklı yaşlarındaki her kadının ıslak rüyasında yer alacak biri gibi görünüyor. Geniş omuzlu ve ıslak tişörtünün göğsüne yapışma şeklinden, ciddi bir kas yapısına sahip olduğunu anlayabiliyorum. Gözlerim göğüs ve omuzlarının kıvrımlarını, kollarını ve ince belini tarıyor. Tehlikeli bir bölgeye ulaşmadan önce gözlerimi hızla yukarı kaldırdığımda, dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme görüyorum.

"Şey, merhaba," diye kekeledim ayağa kalkarken, ellerimi lacivert kruvaze elbisemin üzerinden geçirdim. Elbisemin arkası sıırıslılamdı. Elbisem, onun gömleğinin ona yapıştığı kadar bana yapışmıştı ve gizemli adamın gözlerinin beni süzdükçe ısındığını fark ettim. Siyah-kahverengi saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken midemde garip bir sıcaklık düğümlendi. Kurtarıcıma bakmaya devam ederken yutkundum.

Koyu saçları ve bronzlaşmış, zengin bir teni var; şakaklarının üzerinde iki tutam gri saç bulunuyor. Saçlarının geri kalanı kısa, gevşek bukleler halinde yana toplanmış, buklelerden biri alnının üzerinden aşağı doğru sarkıyor.

Geniş elini kaldırıp dağılmış saç tutamını geriye doğru itmesini hayranlıkla izliyorum, gri-mavi gözleri hâlâ beni inceliyor. Gerçekten var mı acaba? Bu kadar yakışıklı insanların gerçek hayatta var olduğundan emin değilim. Belki de son on beş korkunç ayın ardından sonunda aklımı kaybettim. Gayzer son damla oldu. Bertha'nın motorunun dumanındaki bir şey beynimi bulamaç haline getirdi. Sonunda aklımı kaçırdım.

"Ben Grant." Onun gür, derin sesi omurgamda bir ürpertiye neden oldu. Oldukça gerçekçi geliyor.

Zar zor bir şekilde cevap verebiliyorum: "Fiona."

Dudakları, sanki ismimi duymaktan hoşlanmış gibi, bir gülümsemeye kıvrılıyor. Karnımın alt kısmında bir sıcaklık dalgası hissediyorum ve rahatsız edici noktaya elimi koyuyorum. Hissediyorum ki... Ben...

Uzun zamandır böyle bir şey hissetmemiştim.

Grant bana doğru bir elini uzatıyor ve o boynumun arkasına uzanırken dişlerimin arasından nefesimi tutuyorum. Gözlerimi kapatırken, beni kendine doğru çektiğini, o muhteşem göğsüne bastırıldığını ve dudaklarımı öptüğünü hayal ediyorum.

Onun gibi bir adam kontrolü ele alırdı. Aramızdaki elektriklenmeden bunu hissedebiliyorum. Beni duvara yaslar ve son yirmi yıldır neyi kaçırdığımı bana gösterirdi. Vücudumdaki her sinir ucunu harekete geçirir ve gerektiği kadar sert, buyurgan ve talepkar olurdu.

Ve ben de onun dilinin üzerinde eriyen tereyağı gibi erirdim. Tanrım, dili... Keşke onun üzerinde eriyebilseydim. Tercihen elleri beni sıkıca kavradığında ve o kocaman bedeninde kıvrılan ham gücü hissettiğimde. *Islak ve tuhaf bir şekilde duygusal* , değil mi? Evet, hâlâ doğru.

Ama Grant'in parmak uçları boynumun arkasına değdiğinde dokunuşu tüy gibi hafif. Nasırlaşmış, pürüzlüler. Eskiden birbirimize dokunduğumuz zamanlarda John'un tenime dokunduğu hamur gibi yumuşak ellerine hiç benzemiyorlar.

Grant'in teni pürüzlü olabilir ama dokunuşu yumuşak. Kendimi durduramadan dudaklarımdan sessiz bir nefes kaçıyor, bacaklarımda arasında bir sıcaklık yayılıyor, tüm vücuduma ve kulak uçlarıma kadar ulaşıyor.

Bu... Aman Tanrım. Bu menopoz mu? Otoparkın ortasında, bir gayzerin altında ilk sıcak basmamı mı yaşadım az önce?

Ama gözlerimi açtığımda Grant'in ifadesi yumuşaktı. "Kanıyorsun," dedi neredeyse kendi kendine. Onu durduramadan şemsiyeyi bana uzattı, sonra gömleğinin kenarından bir parça yırttı.

Adam *gömleğini paramparça etti* ve benim oldukça küçük olan yarama sürmek için kullandı.

Bayılabilirim.

Bu bir ateşli rüya. Bu gerçek hayat değil. Olamaz da.

Grant'in pantolonunun bel kısmının hemen üstünde, yırtıktan açığa çıkan deri şeridine bakıyorum. Karnı sert ve o et parçasına dilimi sürme arzusu içimde aniden kabarıyor.

"Fiona!" Simone'un sesi zihnimi saran şehvet sisini yarıp geçti. En yakın arkadaşım koşarak yanıma geldi, elleriyle yüzünü kapatarak gülüyordu. "İnanabiliyor musun? Bence bu bir işaret."

Neyden bahsediyorsunuz? Kötü belediye su tesisatından mı?

Grant sözlerime hafifçe kıkırdadı ve onu tekrar güldürme isteği beni ele geçirdi. Simone yanıma doğru yürürken ona şöyle bir baktım; yanımda duran örneği görünce gözleri kocaman açılmıştı.

"Merhaba yakışıklı. Ben Simone." Bana kaşlarını oynattıktan sonra Grant'in önünde reverans yaptı.

Adam resmen İngiltere Kralıymış gibi reverans yaptı.

En yakın arkadaşım tam bir manyak.

"Grant," diye yanıtladı gülümseyerek, Simone'un deli olmasından hiç rahatsız olmamıştı. "İkizleri kontrol etmeye gitsem iyi olur. Son zamanlarda otelin bakımıyla ilgili sorun yaşıyorlar ve eminim yardıma ihtiyaçları vardır." Şemsiyeyi ona vermek istedim ama başını salladı. "Sende kalsın. Islanmaktan rahatsız olmam." Bakışları dudaklarıma inerken gözlerinden bir an geçti, o kadar hızlı ki acaba hayal mi ettim diye düşündüm.

Bana Batı'nın Kötü Cadısı deyin, çünkü olduğum yerde erimek üzereyim.

Simone kolunu benimkine geçirirken çığlık attı ve Grant'in beyaz gömleği sıırsıklam olup sırtındaki her kasına yapışmış halde gayzerin etrafında dolaşmasını izledik. "Çok *lezzetli* ... Bu kesinlikle bir işaret."

"Neyin işareti?"

"Bu tatilin *tam da* ihtiyacınız olan şey olduğunu düşünüyorum."

"O sadece dost canlısı bir yerli."

Simone, " *Umarım* arkadaş canlısı biridir," diye yanıtlıyor; kelimeyi söylerken tonu *çok* farklı çıkıyor.

Gülerek başımı salladım ve otele doğru işaret ettim. "Gidip neler olup bittiğini öğrenelim mi?"

"Evet, ama önce birkaç mendil alayım. O *cana yakın yerliyle* aynı odada kalacaksam otel zeminine salyalarımı bulaştırmak istemem."

Gözlerimi devirerek, yüzümdeki gülümsemeyi bastırdım ve başımı yeşil-beyaz tente yönüne doğru çevirdim, sanki beni ona doğru çeken bir ip varmış gibi Grant'in gittiği yöne doğru yürümeye başladım.

Belki de Simone haklıdır. Belki de bu tatil gerçekten de iyi bir fikirdi...

FIONA KASABAYA SADECE TATİL İÇİN GELMİŞTİR, ANCAK OTEL ODASININ SU BASKININA UĞRAMASI ONU ALTERNATİF BİR KONAKLAMA YERİ ARAMAYA İTER... VE BU YERİ DE KASABANIN YAKIŞIKLI TAMIRCISIYLA PAYLAŞIR.

["KIRLI KÜÇÜK ORTA YAŞ KRIZI"NI EDİNİN!](https://geni.us/KTWYR)

[HTTPS://GENI.US/KTWYR](https://geni.us/KTWYR)

YAZAR HAKKINDA

Lilian Monroe, hayranlık uyandıran kahramanlar ve onları diz çöktüren kadınlar hakkında yazmaya bayılıyor. İnsanları güldürmeyi seviyor ve mizah anlayışını paylaşan insanları bulduğu için sonsuza dek minnettar.

Yazmadığı zamanlarda kitap okuyor (ya da tekrar okuyor), yürüyor, ağırlık kaldırıyor veya çok sınırlı bir başarıyla gitar çalmaya çalışıyor.

Kanada'da büyüdü ama şimdi İrlandalı kocasıyla Avustralya'da yaşıyor. Kocasının sık sık kitaplarının kapak modeli olmak istiyor ve kadın onun şaka mı yoksa ciddi mi olduğundan emin değil.

LILIAN MONROE'NUN DİĞER ESERLERİ

Tüm kitaplar için şu adresi ziyaret edin:

www.lilianmonroe.com

Manhattan Milyarderleri

[Büyük Patronluk Hatası](#)

[Büyük Otoriter Bela](#)

[Büyük Otoriter Sorun](#)

[Büyük Patronvari Sürpriz](#)

[Yasaklı Patron](#)

[Yanlış Patron](#)

[Kirli Patron](#)

[Cazip Patron](#)

Daha fazla sürpriz bebek!

[CEO tarafından hamile bırakıldı](#)

[Bekar Baba Tarafından Hamile Bırakıldı](#)

[Yine Hamile Kaldım!](#)

[Milyarderin Oğlundan Hamile Kaldı](#)

[Noeliniz kutlu olsun!](#)

[Kötü Prens](#)

[Kalpsiz Prens](#)

[Zalim Prens](#)

[Kırık Prens](#)

[Kötü Prens](#)

[Yanlış Prens](#)

[Yalnız Prens](#)

[Buz Kraliçesi](#)

[Haydut Prens](#)

Küçük kasabalar en iyi kasabalardır.

[Mükemmel İntikamın Dört Adımı](#)

[Mükemmel Sahte Randevu İçin Dört Adım](#)

[Düşmanla Çalışmak](#)

[İtfaiyeciyle Rol Yapmak](#)

[Fetih](#)

[Özlem](#)

[Savaş](#)

[Felaket](#)

Küçük Kasaba + İleri Yaşta Yaşanan Aşk

[Kirli Küçük Orta Yaş Krizi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Karmaşası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Hatası](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Felaketi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Felaketi](#)

[Orta Yaşın Kirli Küçük Sırrı](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş İkilemi](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Draması](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş \(sahte\) Randevusu](#)

[Kirli Küçük Orta Yaş Kaçamağı](#)

[Neşeli Küçük Orta Yaş Çöpçatanı](#)

[Kırk ve Kirli Dövüş](#)

Kardeşin En İyi Arkadaşı Romantizmi

[Seni İstememeliyim](#)

[Seni elde edemem](#)

[Sana ihtiyacım yok](#)

[Seni Özlemeyeceğim](#)

Kadınını korumak için her şeyi yapacaktır.

[Yemini](#)

[Yeminini](#)
[O'nun Sözü](#)

Düşmanlardan Aşıklara/İş Yeri Romantizmi

[İlk Bakışta Nefret](#)
[İlk Bakışta Nefret Etmek](#)
[İlk Bakışta Nefret Etmek](#)

Sahte Nişan Romantizmi

[Doğru adamla nişanlandım](#)
[Yanlış Adamla Nişanlı](#)
[Mükemmel Beyefendi ile Nişanlandım](#)

Dağ Adamı Romantizmi

[Bana Yalan Söyle](#)
[Bana Yemin Et](#)
[Bana doğru koş](#)

Doktorun Talimatları

[Doktor O](#)
[Doktor D](#)
[Doktor L](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM